Alexandra Andreica

M&M

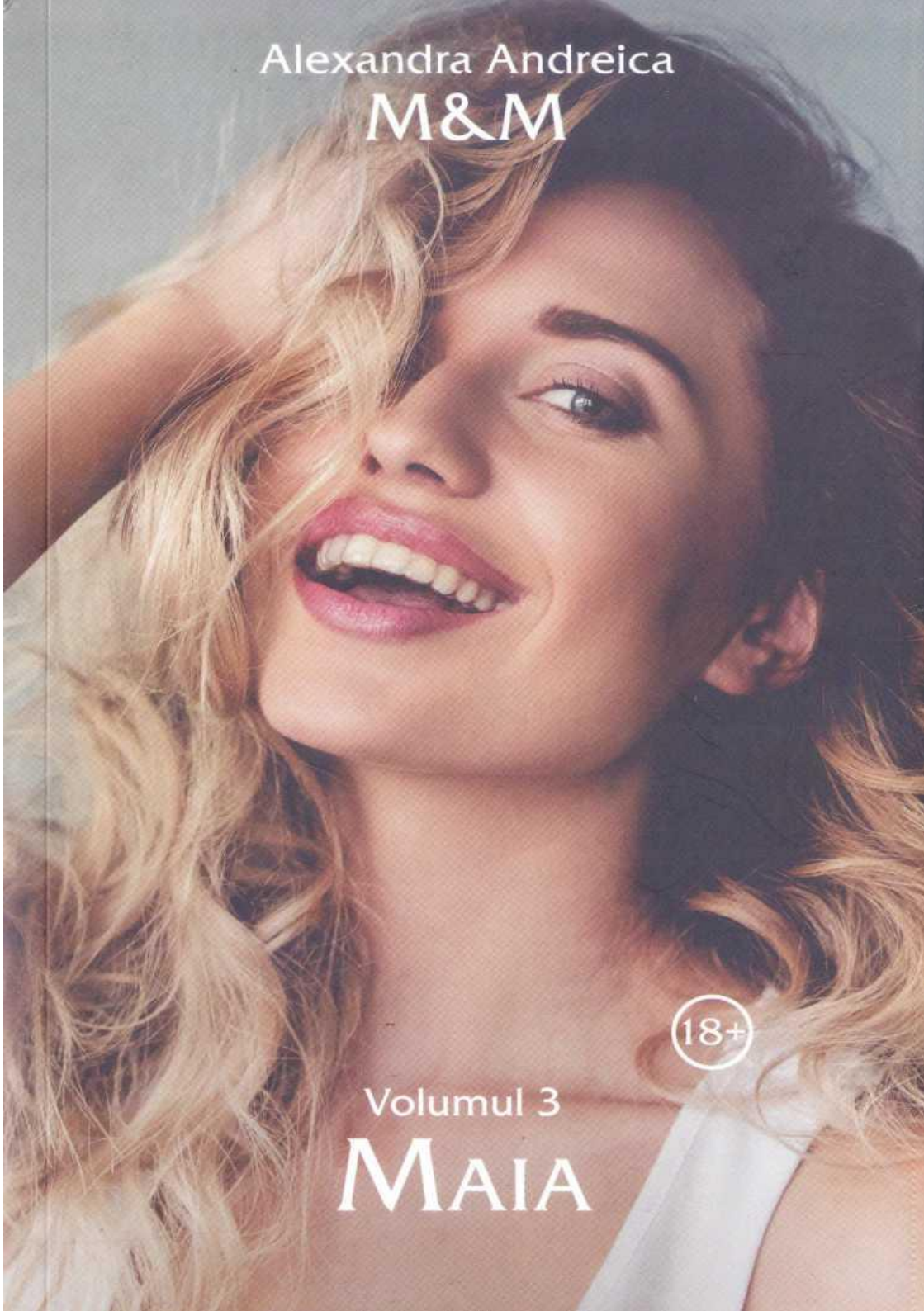

18+

Volumul 3

MAIA

Alexandra Andreica

M&M

Volumul 3

MAIA

Frumoasă și inteligentă. Combinația fatală care o descrie pe Maia Sima. Medicul legist știe ce își dorește de la viață și caracterul tatălui său, îmbinat cu o personalitate puternică, se topesc de fiecare dată când privirea detectivul Adam Bran o determină ca să lase garda jos. Dar când devine subiectul principal într-unul dintre cele mai controversate cazuri ale secției de criminalistică, încrederea îi este pusă la îndoială.

„Căpitanul și Rus s-au îndreptat spre ieșire primii, iar Adam șopti când ajunse în dreptul meu:
— Toanto!
Automat am întins piciorul, punându-i piedică și imbecilul se dezechilibră, dar, spre dezamăgirea mea, se redresă repede. Se întoarse și îmi aruncă o privire furioasă, iar eu i-am zâmbit dulce, arătând spre cadavru:
— A fost ea!"

ISBN general 978-606-9017-44-9
ISBN vol 3 978-606-9017-47-0
9 786069 017470
STYLUSWED

ALEXANDRA ANDREICA

M&M

Volumul 3

MAIA

Timişoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDREICA, ALEXANDRA
M&M/Andreica Alexandra. – Timișoara: Stylished, 2019
3 vol.
ISBN 978 – 606 – 9017 – 44 – 9
Vol. 3.: Maia. – 2019. – ISBN 978 – 606 – 9017 – 47 – 0

821.135.1

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

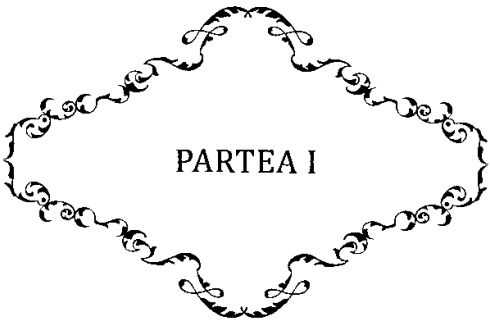

Capitolul I

Bineînţeles că era încă întuneric afară, când telefonul meu îmi întrerupea un vis ciudat şi neclar. Abia am reuşit să deschid un singur ochi şi am pipăit noptiera de lângă pat, până l-am simţit cu degetele.

— Sima, am mormăit.

— Trezirea, ai un vizitator, se auzi vocea şefului meu, şi am oftat greu.

— Repet, morţii nu se pun. Crimă sau sinucidere?

— Sinucidere. Dar, avem nevoie de certificatul medico-legal.

— Sunt pe drum, i-am spus înainte să închid, apoi i-am coborât obosită câţiva sfinţi.

Toaleta era pe primul plan acum, apoi spălatul pe dinţi

şi pieptănatul parţial. Oricum mi-am prins părul blond într-un fel de coc dezordonat, în vârful capului. Jeanşi, tricoul din bumbac, tenişi şi un jerseu, le-am îmbrăcat rapid. Geanta mare, neatinsă din seara precedentă, mă aştepta la fel de grea, ca în fiecare zi.

După aproape o jumătate de oră, timp în care m-am oprit doar să iau două cafele lungi cu lapte, am ajuns la imensa secţie de criminalistică. L-am salutat pe „Bambi", portarul tânăr, înalt şi slab ca şi o aşchie, dar extrem de blând şi ruşinos. Îşi cam meritase porecla.

La etajul trei, domnul Gruia mă aştepta nerăbdător în faţa laboratorului.

— Slavă Domnului! exclamă el, luând cafeaua pe care i-am întins-o şi urmându-mă în timp ce treceam nepăsătoare pe lângă el şi intram în încăpere. Familia ei a înnebunit, la propriu! Nu vor să accepte varianta sinuciderii.

— Sunt în faza de negare, treci mereu prin asta, mi-am dat ochii peste cap, aprinzând becurile orbitoare şi închizând puţin ochii.

— Corect, dar sunt tot mai bătrân pentru asta, oftă el. Uită-te la ea şi spune-mi ce vezi, îmi indică cadavrul de pe masa din inox, aflat încă în husa neagră.

Am mai luat o gură de cafea, mi-am dat jerseul jos şi m-am apropiat. Am desfăcut fermoarul sacului şi i-am înlăturat marginile.

— Femeie albă, şaisprezece ani, în jur de patruzeci şi cinci de kilograme, prezintă urme de conţinut gastro-intestinal pe haine, semn că sinuciderea a provenit, cel mai

probabil, în urma ingerării de medicamente pe cale orală. Prezintă semne roşiatice pe gât, ceea ce înseamnă că există şi un iubit, care ar putea fi factorul declanşator.

— Foarte bine, Sima. Te aştept în biroul meu până la prânz.

Am oftat încă o dată, privindu-l pe el cum iese din laborator, apoi pe ea, inertă şi aproape rece.

— Măcar tu dormi, i-am spus, înainte să mă echipez şi să fac cunoştinţă cu interiorul ei.

La ora douăsprezece fix i-am trântit pe birou raportul autopsiei.

— Somnifere. Ce a rămas în stomacul ei şi insuficienţa renală sunt dovezi clare ale sinuciderii.

Căpitanul îmi rânji mulţumit.

— Liber restul zilei.

— Până apare unul nou, am replicat, ridicând o sprânceană.

— Riscul meseriei, ridică din umeri, iar eu am zâmbit, dând resemnată din cap.

— Pe mâine, am apăsat cu subînţeles cuvintele şi m-am îndreptat obosită spre parcarea subterană.

Un Audi R8 Spider, de un alb impecabil, mă aştepta cuminte. Îl iubeam ca pe ochii din cap, la propriu şi-mi plăcea la nebunie să apăs acceleraţia până în podea. Asta aveam de gând să fac şi acum, aveam de gând să-mi las gândurile să zboare cu peste o sută de kilometri pe oră, până la casa alor mei.

Mama îmi deschise şi mă îmbrăţişă cu drag, apoi tata

apăru în spatele ei.

— Era să nu te recunosc, mă tachină el, şi parcă îmi priveam ochii în oglindă.

— Am doar mult de lucru, am ridicat din umeri.

— Pe naiba, dădu el din mână.

— Max! exclamă mama, zâmbind.

— Ce vreau să spun, continuă el cu o figură nevinovată, este că ar trebui să ne vizitezi mai des. Ne e dor de tine, prinţesă!

— Şi mie de voi, am spus, îmbrăţişându-l.

Tata era genul de om puternic, neînfricat, acoperit din cap şi până în tălpi cu tatuaje şi care se lupta mereu pentru ceea ce îşi dorea. El ţinea mereu familia unită. Mama, în schimb, era o fire directă, dar blândă şi sensibilă. După părerea mea, se potriveau perfect unul cu celălalt.

— Alex? i-am întrebat, în timp ce înfulecam, cincisprezece minute mai târziu, omleta mamei.

— A rămas la nişte prieteni, răspunse ea.

Eu şi tata am schimbat priviri pline de subînţeles.

— Vrei să spui, prietene? am rânjit.

— Băiatul are nişte hormoni de potolit, chicoti tata.

— Voi, bărbaţii Sima, sunteţi toţi la fel!

— Ştiu că îţi place, o tachină tata, prinzând-o de talie când trecu pe lângă el şi o trase în poală.

Au chicotit amândoi, ca doi îndrăgostiţi neatinşi de timp, iar tata îi sărută umărul, apoi gâtul, iar mama îi zâmbi tandru. Erau atât de frumoşi împreună, dar ştiam că aceasta se datora felului în care şi-au trăit povestea de dragoste.

Erau alte vremuri, bărbaţii erau bărbaţi în adevăratul sens al cuvântului. Acum, majoritatea poartă cercei cu diamant, au sprâncene cât o scobitoare şi le străluceşte pielea bronzată de pe picioare.

Am închis ochii pentru a-mi scoate din minte aceste orori şi am continuat să îmi petrec ziua alături de ei, simţind un sentiment de vinovăţie din cauza faptului că, într-adevăr, îi vizitam destul de rar.

Era trecut de ora nouă când am ajuns acasă, am apucat să mă schimb în pijamaua mea obişnuită, când telefonul sună iar. Am răspuns după primul ton.

— În zece minute la laborator. Omucidere.

La naiba! De ce toată lumea trebuie să moară astăzi?

Mi-am luat iar lucrurile, bombănind, şi m-am întors înapoi la locul unde, în urmă cu câteva ore, mi se promitea o zi liberă.

Capitolul II

Era forfotă mare în clădire. Aveam o bănuială că acel cadavru, pentru care am fost sunată, era principalul motiv. M-am îndreptat spre scări, liftul fiind ticsit, în timp ce îmi căutam cheile de la birou. Un şoc mi-a trecut prin corp când m-am lovit de ceva tare, tot conţinutul genţii zburând din mâinile mele şi împrăştiindu-se pe podea.

— Ce dracu'… am apucat să expir cuvintele.

— Toanto, fii atentă pe unde mergi!

Sursa acelei voci groase şi furioase era un bărbat

brunet, înalt, foarte bine făcut, care mă privea acum încruntat.

— Toantă să-i spui lui mă-ta, imbecilule! m-am răţoit la el.

— Ascultă aici, dom'şoară… întinse un deget spre mine, dar un bărbat şaten, pe care îl ştiam din vedere, îl strigă, în timp ce ţinea liftul pe loc.

— Vino, Adam! Nu stau aşa la nesfârşit!

Îmi aruncă o ultimă privire, care era echivalentă cu: „Ai noroc, de data asta!", iar înainte să se închidă uşile liftului, i-am arătat degetul mijlociu.

Mi-am adunat de pe jos lucrurile şi m-am grăbit pe scări, până la etajul trei. Am deschis uşa laboratorului unde căpitanul împreună cu imbecilul de mai devreme şi prietenul lui erau deja în jurul unui trup de femeie. Care, apropo, arăta groaznic!

Ne-am privit în ochi o secundă fulgerătoare.

— Sima! Intră, intră! îmi spuse căpitanul. Detectivul Rus are un nou partener. Faceţi cunoştinţă, ne privi pe rând. Detectiv Adam Bran, medicul nostru legist, Maia Sima.

Imbecilul îmi trase un rânjet batjocoritor şi întinse o mână mare şi lată. Mă abţineam cu greu să nu arunc puţin acid şi i-am răspuns la salut. Îmi strânse mâna mult prea tare, dar al dracului să fiu dacă îi voi arăta că mă doare!

— Ne-am văzut fugitiv în hol, spuse el cu subînţeles.

— Bun, spuse căpitanul, iar el îmi dădu drumul, privindu-mă superior. Avem de-a face cu o crimă meticuloasă. Fata a fost găsită la doisprezece kilometri de

autostradă, lângă râu, de un cuplu care a ieşit cu cortul.

În timp ce el vorbea, eu m-am aplecat asupra cadavrului, privindu-i pielea vineţie. Ochii îi erau închişi, dar gura larg deschisă. Avea leziuni pe tot corpul.

— Va omorî din nou, am şoptit.

— Poftim? întrebă căpitanul.

— De unde ştii, domnişoară Sima? ridică imbecilul o sprânceană.

— Îi lipseşte un deget, domnule Adam. A fost luat ca trofeu, i-am ridicat mâna, arătându-i dovada.

— Bine, Sima, te lăsăm să îţi faci treaba, spuse căpitanul. Voi doi, felicitări, aţi primit cazul! Acum, la treabă!

Căpitanul şi Rus s-au îndreptat spre ieşire primii, iar Adam şopti când ajunse în dreptul meu:

— Toanto!

Automat am întins piciorul, punându-i piedică şi imbecilul se dezechilibră, dar, spre dezamăgirea mea, se redresă repede. Se întoarse şi îmi aruncă o privire furioasă, iar eu i-am zâmbit dulce, arătând spre cadavru:

— A fost ea!

După plecarea lor, mi-am luat ochelarii şi m-am pus serios pe treabă. Se vedea clar că fata din faţa mea a fost bătută şi înfometată. Îmi era foarte milă de ea, dar refuzam să îi aflu numele. Îmi era puţin mai uşor, dacă o numeam un simplu cadavru. Puţin.

— O să mă uit la leziunile astea acum, am şoptit, în timp ce o examinam cu atenţie.

Avea urme de la legături la mâini, dar nu şi la picioare;

ceea ce era ciudat. Părul îi era curat, deci îi dăduse voie să se spele, dar avea o şuviţă tăiată recent. Alt trofeu.

Aveam prelevate deja mostre din păr, de sub unghii şi salivă. Când i-am deschis ochii, am observat că aceştia erau roşii şi inflamaţi.

— Îmi pare rău, dar trebuie să îţi dau hainele jos. Nu-ţi face griji, suntem doar noi două aici, am spus în timp ce luam o foarfecă şi începeam să tai materialele.

Nicio amprentă, nimic dintr-o sursă străină. Corpul era „curat" şi asta mă puse pe gânduri. Am oftat şi mi-am luat halatul. Urma să o deschid.

După aproape trei ore cu ea, nu am găsit niciun indiciu important care să ducă la criminal. Murise otrăvită, în chinuri groaznice, dar cel puţin, nu fusese abuzată sexual. Acum, mă aşteptau o grămadă de hârtii de scris şi completat. M-am refugiat în biroul meu, în care se intra din laborator, şi m-am pus pe treabă.

Când am prezentat raportul căpitanului, era trecut de ora trei dimineaţa. L-am trântit pe masă şi m-am întors, căscând.

— Sima! mă strigă el. De acum înainte, ţii în permanenţă legătura cu domnii detectivi. Le-am dat numărul tău, rezolvaţi acest caz.

Am deschis gura să mă plâng, dar eram prea obosită pentru asta. Patul meu era o soluţie mult mai bună acum.

— Dacă e neapărat nevoie… am mormăit şi am ieşit.

Stăteam în faţa liftului, aşteptându-l să coboare de la etajul doisprezece, când i-am auzit iar vocea.

— Hei, toanto, care e verdictul?

Apăru zâmbitor lângă mine, cu mâinile în buzunare, dar cu cămaşa albă descheiată la primii nasturi, părul răvăşit şi cearcăne sub ochi. Probabil, dacă l-aş fi întâlnit într-un bar, ca şi pe tipul de săptămâna trecută, l-aş fi dus acasă pentru o partidă eliberatoare de o noapte. Dar acum, ştiindu-i caracterul infect, eram mai mult decât convinsă că nu era bun la nimic altceva în afară de a scoate oamenii din sărite.

— Otrăvire, am răspuns sec.

— Oh, la fel ca şi limba ta?

— Ascultă aici, imbecilule! m-am întors nervoasă spre el. Dacă trebuie să lucrez cu tine, nu înseamnă că sunt nevoită şi să te suport! Aşa că ia-ţi ego-ul ăla mare al tău şi bagă-ţi-l fix în cur!

Mă privi cu ochi mari câteva clipe, apoi se încruntă cu furie.

— Eşti doar o răzgâiată care se joacă de-a doctorul cu nişte cobai morţi! Ştii de ce eşti atât de bună la asta? Pentru că eşti la fel de rece şi lipsită de orice sentiment, la fel ca şi ei!

Fremătam de nervi, dar se auzi sunetul specific liftului şi m-am smuls de lângă el, păşind în lift şi apăsând butonul pentru subsol.

— Sper să ai o noapte de coşmar! i-am urat cât de tăios am putut, înainte să dispar după uşi.

Acasă am făcut un duş şi m-am băgat automat în pat. Mă enerva la culme faptul că eram nevoită să lucrez cu idiotul acela de detectiv! Se credea atât de superior, de important,

încât îmi era greaţă! Avea nevoie de cineva care să îi mai ventileze din aerele astea ce şi le tot dă mereu!

Am stins veioza şi am adormit instant.

Capitolul III

În sfârşit am reuşit să dorm până vezica mea aproape că explodă de-a dreptul. Am fugit la baie şi apoi mi-am făcut cafeaua, zâmbind. Chiar eram odihnită, în special din cauza faptului că deja era amiază.

Aveam în plan să trec pe la birou astăzi, apoi să îl sun pe nebunul de Alex şi să îl chem să luăm masa împreună. De când a început să îl mănânce pielea din cauza hormonilor, îi vedeam mecla mult mai rar.

Am oprit la o brutărie unde m-am înarmat cu vreo trei covrigi şi un iaurt de băut şi am început să îi înfulec încă de pe drum. Dar, bineînţeles, am ajuns iar la etajul trei scotocind prin imensa geantă plină cu de toate.

Chei afurisite! Niciodată nu le găseam când aveam nevoie!

Am rămas cu un rest de covrig între dinţi, în timp ce sub braţ ţineam iaurtul iar cu mâinile pipăiam fiecare lucruşor din gaura neagră aflată în geanta mea. Nu eram atentă în jurul meu, fiind mult prea concentrată să mă enervez singură, când i-am auzit vocea aceea devenită inconfundabilă:

— Nu ştiai că nu e frumos să molfăi, domnişoară Sima?

Starea de agitaţie care mă cuprindea de fiecare dată

când el era în preajmă puse stăpânire din nou pe mine. Tot corpul mi s-a încordat, iar cutia cu iaurt explodă sub braţul meu, conţinutul ţâşnind pe mine şi pe jos. Am închis ochii, expirând încet.

Râsul lui masculin răsună pe întreg holul.

— Te-aş pune să lingi tot de pe jos, am mormăit încruntată, după ce mi-am scos covrigul din gură.

— De ce? Nu este vina mea că tu eşti neatentă şi extrem de…

— NU O SPUNE! l-am avertizat.

— Toantă! spuse el în ciuda mea, tare şi răspicat.

În clipa următoare, cutia se afla în mâna mea, care cu o strângere bruscă, aruncă tot ce rămase direct pe el. Pe cămaşă şi pe gât.

De data aceasta, eu eram cea care mă ţineam de burtă de la atâta râs!

Adam mă privi fioros, încleştându-şi nervos maxilarul.

— Să te pun eu acum să lingi tot?

Cuvintele lui au avut un efect total neaşteptat. Au trecut de la urechi, direct în centrul universului meu feminin, provocând fiori aproape dureros de plăcuţi.

Ce se întâmplă?!

Privirile noastre aruncau scântei, dar aerul era deja irespirabil, sufocant şi amândoi respiram greu. Din fericire, căpitanul tocmai se apropie de noi.

— Ce naiba e asta? întrebă el, privind mizeria de pe noi.

— Iaurt cu fibre, am răspuns.

— Vreau să ştiu cum a ajuns pe voi?

— Nu, domnule, răspunse imbecilul de data aceasta, neluându-şi ochii de la mine.

— Atunci, Sima! mai vreau o mostră de sub unghiile victimei. Diana nu reuşeşte să găsească proveniența celulelor. Detectiv Bran, familia ei ne aşteaptă în biroul meu. Peste o jumătate de oră, vor veni pentru a ne da aprobarea în privința identității.

Am dat doar o dată din cap amândoi şi ne-am întors fiecare la treburile lui.

Adam

Buzele ei în jurul acelui blestemat de covrig. Mintea mea parcă tocmai suferea de un retard acut, pentru că asta era tot ce derula la nesfârşit.

Ce căcat spunea căpitanul? Ah, da! Familia victimei. În biroul lui.

Am ieşit din baia bărbaților, unde m-am chinuit să mă curăț, fără un rezultat prea reuşit, însă. Mi-am băgat ceva de câteva ori în gând, numele ei fiind menționat în blestemele mele extrem de explicite şi m-am îndreptat spre lift. Femeia asta era o belea, un drac deghizat într-o blondă senzuală.

Senzuală? Pff! De unde ai mai scos-o şi pe asta?

Poate că dacă nu ar avea un fierăstrău în loc de limbă şi o minte diabolică, aş putea să îmi pun ochelarii de aproape şi să văd cu mare, mare dificultate puțină senzualitate. Dacă nu ar avea mereu replică şi nu mi-ar întoarce fiecare cuvințel, ar fi… plictisitoare; cam ca toate femeile prostuțe şi uşor de

impresionat cu care ieşeam să mă mai descarc, după o zi plină la muncă.

Mi-am întrerupt şirul gândurilor, pentru că tocmai ajunsesem la biroul căpitanului. Două bătăi şi un grav „intră!”

Un cuplu de vârstă mijlocie erau primii pe care i-am observat. Femeia, mică de înălţime şi slabă, stătea pe fotoliul din faţa biroului şi plângea într-o batistă, în timp ce soţul ei o ţinea după umeri, aşezat pe margine. Fumători amândoi, deduc din cauza unghiilor îngălbenite că bărbatul suferă de probleme ale ficatului, prezentând mici eczeme roşiatice pe faţă şi umflătura dintre sprâncene fiind mult prea evidentă.

— Detectiv Bran, ei sunt Carmen şi Daniel Hote.

Cei doi doar au dat din cap spre mine, îndureraţi, iar eu le-am urmat gestul. Auzisem deja declaraţiile lor înregistrate de către colegul meu. Nu aveam de gând să mai răsucesc cuţitul în rană.

— Dânşii sunt aici pentru a ne oferi confirmarea, sau nu, asupra identităţii… victimei.

— Când doriţi dumneavoastră, putem să mergem, am spus pe un ton jos şi calm.

Cei doi s-au privit în ochi şi s-au ridicat deodată în picioare.

— Să terminăm odată cu asta, oftă bărbatul.

M-au urmat pe hol, unde i-am condus spre lift şi am coborât de la etajul cinci, la trei. Laboratorul ei era ultimul, chiar în capătul coridorului. Am bătut şi vocea ei uşor distrasă se auzi prin uşă.

— Da?

Am intrat şi am rămas trăsnit.

Cu o pereche de ochelari pe ochi, aplecată peste nişte dosare, femeia asta era criminală! Fundul bombat îi ieşea mândru în evidenţă prin fusta neagră, mulată şi până la genunchi, din elastan, asortată cu un top de aceeaşi culoare, cu bretele subţiri.

Mi-am dres încruntat glasul şi ea se îndreptă repede, privindu-ne uşor surprinsă.

— Ei sunt domnii Hote, am spus cu subînţeles, privind-o în ochi.

— Bineînţeles, spuse ea blând, umezindu-şi buzele şi îmi venea să mă înec în primul hidrant pentru asta. În primul rând, vreau să vă spun că îmi pare tare, tare rău.

Merse încordată la sertare, deschise cu o parolă unul dintre ele şi trase de mânerul din fier. Încet, apăru corpul acoperit cu un material mare, alb.

— Pot să… întrebă domnişoara Sima, privindu-mă fugitiv pe deasupra ochelarilor, acest lucru trimiţându-mi fiori pe spinare, dar eu nu puteam să îmi iau ochii de la ea.

Cei doi au dat din cap şi ea întinse încet mâinile, prinse de marginile materialului şi descoperi faţa celei ce deja era rece şi înţepenită, cu buzele şi pleoapele vineţii.

Femeia se întoarse brusc şi se aruncă în braţele bărbatului, plângând în hohote. După câteva clipe, inspira adânc, îşi privi încă o dată fiica, se apleca şi o mângâie uşor pe păr, înainte ca soţul ei să o cuprindă pe după umeri şi să o scoată afară.

Am ieşit şi eu, dar nu înainte de a o observa cum îşi dă ochelarii jos şi îşi şterge pe furiş o lacrimă.

Capitolul IV

— Alex, sculă cu picioare, de pe unde te mai culeg de data asta?

— Spune-mi doar unde ne vedem, replică el. Îmi iau un scurt şi binefăcător adio şi vin, spuse cu o voce plină de subînţeles.

— Futăciosule! l-am acuzat râzând. Într-o oră la „Pastel", pe terasă.

Am avut timp să fac un duş şi să mă îmbrac, dar faptul că am văzut în oglindă câteva fire rebele printre sprâncene m-a făcut să tot iau penseta şi să mi le stilizez cu atenţie. Asta mi-a luat aproape un sfert de ceas, deci dacă nu mă urcam în maşină acum, aveam să întârzii.

Bineînţeles că el era deja acolo. Una dintre puţinele chestii bune la el, în afară de faptul că mă are pe mine ca şi soră, este punctualitatea. Deja îmi comandase un Berry Mojito şi tocmai îşi aprindea o ţigară.

— Tata ştie că fumezi? l-am întrebat, rânjind diabolic. Ştiam, de fapt, răspunsul.

— Tata ştie că nu mai eşti virgină? zâmbi el dulce.

— Touché! am râs, aşezându-mă.

— Ai douăzeci şi cinci de ani, ce naiba, îşi dădu el ochii peste cap. Apropo, David încă întreabă de tine.

— Oh, nu! Noaptea aia a fost o greşeală uriaşă!

— Poate, pentru tine. El cred că s-a îndrăgostit, chicoti Alex, mai trăgând un fum.

— Nu există aşa ceva şi mai ales, nu atât de repede!

— Dacă tu nu crezi, nu înseamnă că nu există.

— Ştii, s-a demonstrat faptul că iubirea este de fapt doar un sentiment de ataşament mai puternic, am ridicat o sprânceană.

— Încăpăţânată mai eşti! râse el. Mai vedem noi. Cu cât eşti mai îndârjită, cu atât o să te lovească mai tare.

— Deci, am spus, schimbând subiectul. Douăzeci de ani de căsnicie. Ce le luăm mamei şi tatii?

Am continuat să povestim şi să facem planuri în legătură cu ceea ce o să le pregătim alor noştri, până când telefonul meu sună strident.

— Scuze, trebuie să…

— Răspunzi, completă el oftând, făcând un semn scurt din cap să vorbesc.

— Sima, am spus.

— Ma, sunt Diana. Am nevoie de tine puţin. Crezi că poţi să treci pe aici?

— Sigur. Peste o jumătate de oră e bine?

— Perfect. Mulţumesc!

— Ne vedem!

I-am zâmbit strâmb fratelui meu mai mic.

— Poţi să mă duci şi pe mine? Am nişte treburi în zonă.

— Şi maşina ta?

— E pe undeva într-o parcare. Am fost prea beat aseară să mai conduc, râse el.

— Ce mă fac eu cu tine, am oftat teatral şi după ce am achitat, ne-am îndreptat la braţ spre maşina mea.

— Conduc eu de data asta? întrebă el încercând să pară fermecător, şi mă întrebam câte fete i-au căzut în plasă datorită acestui zâmbet.

— Bună încercare! am râs, urcându-mă la volan.

După câteva zeci de minute am ajuns şi în faţa clădirii care aparţinea secţiei de criminalistică, şi am coborât amândoi. Alex m-a îmbrăţişat şi m-a pupat zgomotos pe obraz, ştiind cât de mult uram când făcea asta!

— Să fii cuminte! chicoti el şi am dat uşor din cap, zâmbind.

— Ai grijă de tine! i-am spus la rândul meu l-am făcut cu mâna în timp ce se îndepărta şi m-am întors la timp pentru a-l vedea pe Adam intrând încruntat în clădire.

Imbecilul ăsta e plouat din naştere?

Am intrat şi eu şi am mers în birou, mi-am lăsat lucrurile, apoi m-am dus în laboratorul Dianei, care era cu un etaj mai jos. De aceea, am ales să cobor pe scări.

Femeia, uşor roşcată şi plinuţă, era aşa cum îmi imaginam: în halatul ei alb, aplecată asupra microscopului.

— Maia, mă bucur că ai venit, îşi îndreptă ea poziţia în scaun, văzându-mă. Este vorba despre probele luate de sub unghiile victimei. Nu pot să îmi dau seama de unde provine pământul ăsta.

M-am aplecat şi eu şi am privit prin microscop.

— Conţine calciu şi magneziu, adaugă ea, şi m-am încruntat.

— Carbonatul de calciu şi magneziu este folosit la îngrăşăminte, am şoptit, apoi am sărit de pe scaun. Trebuie să îl găsesc pe un… detectivul Bran!

Bineînţeles că nu am mai aşteptat liftul, am urcat scările cât de repede am putut şi am căutat pe uşile aparţinătoare etajului cinci. Când l-am găsit, am bătut grăbită şi am intrat fără a mai aştepta vreun răspuns.

— Suspectul nostru foloseşte îngrăşământ!

În camera întunecată, el stătea aplecat la birou, singura sursă de lumină fiind veioza aprinsă de pe acesta, care îi lumina întreaga faţă. Era încruntat, citea rapoarte şi privea pozele victimei. La auzul intrării mele, îşi ridică privirea, fără a-şi schimba însă expresia.

— Ce vrei să spui?

— Pământul de sub unghiile victimei conţine îngrăşământ. Ţinând cont că ea a fost găsită pe marginea şoselei, singura provenienţă a probelor este locul crimei.

— Minunat! Acum, totul se reduce la mii de grădini pline cu îngrăşământ!

El se lăsă pe spătarul de la scaun, privindu-mă atât de intens, încât simţeam că mă sufoc.

— Credeam că vrei să ştii, am spus şi m-am întors, cu gândul să ies cât mai repede din acea capcană.

Eram lângă uşă, mâna mea atinse clanţa, am reuşit chiar să o deschid câţiva centimetri, când brusc fu trântită înapoi de o mână mare, venită de undeva din spate. Apoi, am fost mai mult decât conştientă de el atât de aproape de mine. Se lipi cu pieptul de spatele meu, cu mâna stângă încă ţinând

uşa închisă, în timp ce cu dreapta mă cuprinse de abdomen şi mă trase mai aproape, făcându-mă să îi simt erecţia.

— Unde fugi? şopti el în părul meu.

— Departe de tine, am expirat cuvintele.

— Dacă nu ai fi atât de dată naibii, te-aş fute acum, aici, pe biroul meu!

Nu înţelegeam de ce cuvintele lui excitau atât de tare, în loc să mă enerveze ca şi până acum! Un geamăt înfundat îmi ieşi dintre buze şi el îşi apăsă şi mai tare prohabul de fundul meu.

— Te-am văzut cu el, spuse aproape acuzator.

— El?

— Tipul de dimineaţă.

— Alex? am pufnit uşor în râs şi l-am auzit mârâind, nervos.

— Îţi baţi joc de mine, domnişoară Sima?

Cu o mişcare bruscă şi rapidă, îmi băgă mâna sub fustă şi îmi atinse cu degetele materialul subţire şi umed al chiloţilor.

— Futai! Eşti udă!

M-am întors spre el şi gurile noastre s-au unit cu o poftă carnală nebună, limba lui căutând-o pe a mea şi prinzându-mă de şolduri, mă ridică în braţe, proptindu-se între picioarele mele.

Am respirat greu când cu o mână îmi găsi iar locul intim, de data aceasta dând la o parte orice piedică şi mă pătrunse cu degetele. Gâfâiam amândoi şi ne sărutam sălbatic, iar el îşi desfăcu grăbit cureaua şi pantalonii,

intrând dintr-o mişcare rapidă adânc în mine.

— Te protejezi?

Am aprobat din cap, şi a început să se mişte înnebunitor şi la dracu', chiar ştia ce face!

Mă sărută şi mă muşcă de gât, în timp ce mă lua din picioare şi orice urmă de raţiune dispăru din mintea mea. Era primul care mă făcea să uit de mine, prin plăcere. Ritmul lui excitant mă captivase cu totul şi simţeam cum fiorii explozivi ai orgasmului se apropie.

— Adam, am şoptit.

— Mai spune odată, scrâşni el printre dinţi.

— Adam!

— Da, ştiu. Haide, iubito!

Un val de căldură şi plăcere trecu prin mine, făcându-mă să tremur, iar el se mai împinse de două ori şi scoase un geamăt gros, lăsându-şi obrazul pe scobitura gâtului meu.

Am rămas aşa câteva clipe, apoi el spuse:

— Dacă ai venit în biroul meu pentru sex, trebuia doar să spui.

Un declic se auzi în mintea mea. Ce naiba?

L-am împins cu ambele mâini, privindu-l nervoasă în timp ce îmi aranjam fusta.

— Poftim?

— Poate că eşti bună la pat, domnişoară Sima, dar tot o scorpiei rămâi, rânji Adam, dar privirea îi era tăioasă.

— Du-te naibii, imbecilule! i-am urat din suflet şi am ieşit nervoasă din biroul lui, trântind puternic uşa.

Capitolul V

Îmi părea groaznic de rău acum. Adică… conştiinţei mele. Corpul încă îmi mulţumea pentru partida cu adevărat intensă, aşa cum nu am mai avut… niciodată?

Nu, nu, nu! Nu se poate să gândesc aşa, nu pot permite ca judecata să îmi fie întunecată din cauza unei partide de sex cu un nesimţit oarecare!

Nici măcar nu mă gândisem la riscuri!

O făcusem la locul de muncă, în biroul lui. În picioare.

Dumnezeule!

Dacă intra cineva? Dacă ne auzea cineva? Cum să distrug atâţia ani de studii şi muncă, pentru câteva clipe de plăcere? Era inadmisibil ceea ce făcusem şi mi-am promis că voi avea grijă ca asemenea incident să nu se mai repete niciodată!

Părinţii fetei veneau astăzi după ea, pentru înmormântare. M-am oferit să o pregătesc chiar eu, apoi am privit cum cei de la morgă o aşază în sicriul de un alb impecabil, la fel ca şi rochia ei. Mi se strânse inima dureros, simţindu-mă vinovată pentru că nu am găsit mai multe indicii care să ne conducă spre criminal.

Am curăţat sertarul şi tocmai îl închideam, când capul căpitanului se ivi de după uşa întredeschisă.

— Sima, nu ai uitat de mâine, da?

— Căpitane? am întrebat confuză.

— Opt ani de la inaugurarea clădirii.

— Crezi că e o idee bună? Cu un criminal în libertate?

— Tocmai de aceea, avem un motiv să ne mai destindem puţin. De la ora patru după amiază, să îţi aduci un partener!

Şi cu asta, dispăru pe coridor.

Minunat! Asta mai lipsea!

— Alex, am nevoie de o favoare! am oftat, fratele meu fiind la celălalt capăt al firului.

— Mă tem şi să întreb, chicoti el.

— Mâine este o petrecere stupidă la muncă şi nu am partener.

— Şi vrei numărul lui David.

— Da, am spus încet. Nu am altă opţiune acum.

— Va fi mai mult decât încântat, chicoti el. Îţi trimit un mesaj.

— Mulţumesc, am zâmbit strâmb. Noapte bună!

— Să nu îi prezinţi din prima morţii, râse el şi închise înainte să apuc să îl înjur aşa, sănătos.

Nu aveam niciun chef de lipitoarea de David. Era mult prea… lipicios. Şi pentru ca să nu trebuiască să îl aud, i-am trimis un mesaj, la care a răspuns aproape instant. Spre norocul meu, sau nu, a acceptat să vină cu mine mâine, deci nu voi fi singura fără partener.

Mi-am petrecut o oră şi jumătate în oglindă. Machiaj, păr, îmbrăcat. Iubeam rochia mea roşie din satin, cu bretele subţiri. Pentru o seară de iunie, era alegerea perfectă. Am îndesat în geantă portofelul, telefonul şi alte nimicuri, apoi am trecut prin sufragerie pentru a deschide uşa. Se pare că

David ajunsese deja.

Nu era vorba că nu arăta bine, era puţin mai înalt decât mine, lat în umeri şi cu părul de culoarea mierii, ochi albaştri. Însă era păcat când deschidea gura.

— Bună, l-am întâmpinat.

I-am văzut privirea admiratoare coborând uşor peste tot trupul meu.

— Maia, eşti absolut superbă! exclamă.

— Mulţumesc, şi tu arăţi bine, am zâmbit.

— O nimica toată, dădu el din mână. Mergem?

— Sigur.

Mi-a deschis galant portiera şi când am urcat, şi când am coborât din maşină. L-am luat de braţ şi mi-am verificat ceasul subţire şi elegant.

— Am întârziat o oră şi un sfert. Perfect!

Am intrat pe coridoarele pustii şi ne-am îndreptat spre sala de mese, unde muzica care bubuia înfundat ne lovi cu putere timpanele în momentul în care am deschis uşa. Erau toţi colegii din secţia de criminalistică, împreună cu partenerii lor. Căpitanul ne întâmpină, zâmbind uşurat.

— Deja mă gândeam câte săptămâni de concediu forţat şi neplătit să îţi dau! râse el.

— Am spus că vin! m-am prefăcut şocată.

— Iar eu nu am crezut o iotă! Laura, vino, a ajuns Maia! îşi strigă soţia.

O femeie cu şolduri generoase, elegantă şi de un blond aproape cenuşiu venea zâmbind spre noi. Ne ştiam de ceva timp, e o femeie minunată!

— Cât mă bucur să te revăd! spuse ea, îmbrăţişându-mă.

— Şi eu, draga mea! Ce face cel mic?

— E bine, de pe acum abia aştept să iasă! glumi ea, punând o mână sub abdomenul uşor umflat.

— Dai pistolul pe scutece, căpitane? l-am înţepat şi el se strâmbă spre mine.

— Ţi-ai dori tu să plec, răutate!

— Oh, îmi pare rău, am spus repede. El este un prieten bun, David. David, el este căpitanul şi soţia lui, Laura.

Cât timp au făcut ei cunoştinţă, ochii mei au căzut asupra unui cuplu impunător şi elegant. El, brunet, înalt, bine făcut şi arătos, ca de obicei. Ea, suplă şi frumoasă, cu păr de un vişiniu închis, expresie rece şi pătrunzătoare. Deşi se potriveau minunat, erau încordaţi şi se răsteau unul la celălalt.

M-a tulburat imaginea lui mult prea masculină şi m-am scuzat, îndreptându-mă spre masa cu băuturi. Mi-am turnat un pahar de vodcă cu suc de portocale şi gheaţă şi am luat două guri zdravene. Speram ca arsura din gât să îmi distragă puţin atenţia, fiori străbătându-mi corpul când îmi reaminteam în ce mare fel mi-o trăsese imbecilul.

Am respirat adânc de câteva ori, am închis ochii şi m-am întors hotărâtă.

Era acolo.

— Domnişoară Sima.

Numele meu fusese pronunţat cu un foc mistuitor, de parcă toată încordarea de mai devreme dispăruse şi atracţia

sexuală îi luă cu brio locul.

— Imbecilule, am zâmbit dulce şi am vrut să trec pe lângă el, dar mă prinse dureros de încheietură.

Văzu că mă încrunt din cauza durerii, aşa că îmi ridică mâna şi plasă un sărut fierbinte pe încheietură, apoi privi scurt în jur, pentru a se asigura că nu ne vede cineva.

Mi-am lăsat capul uşor într-o parte, privindu-l în ochi şi l-am întrebat:

— Eşti bipolar cumva?

Schiţă un zâmbet, apoi spuse apăsat:

— Vino cu mine.

— În visele tale! Ţi-ai futut şansa la tine în birou!

Mă privi nervos.

— Limbajul, domnişoară!

— Altfel ce?

— Altfel s-ar putea să îţi fut puţin gura aia frumoasă a ta!

Am rămas şocată, cu gura într-un denivelat „O", iar el întinse mâna şi îmi ridică bărbia.

— Închide asta, nu acum.

I-am dat peste mână, un val de mânie cuprinzându-mă.

— Cu cine eşti aici? întrebă el, încruntat.

— Nu e treaba ta! m-am răstit nervoasă şi am pornit prin mulţime, pentru a-l găsi pe David.

Era cu un grup de fotografi, dansa lejer cu un pahar în mână. M-am scuzat şi m-am alăturat lor, am terminat de băut primul pahar şi David mi-l aduse pe al doilea, cu acelaşi conţinut, când exclamă:

— Uite, acela este Adam! Am fost colegi în liceu, era un băiat al dracului, dar cu inimă mare! Haide să îl salutăm!

Îmi venea să mă împuşc! De ce tocmai el, dintre toţi cei de faţă?

— Nu acum, vreau să dansăm! am încercat să trag de timp şi l-am luat de mână, acest gest făcându-i ochii să sclipească.

Am început să mă unduiesc pe muzica dată la volum maxim, distrându-mă cu ceilalţi colegi care deja erau prinşi în vraja lui Bachus şi rotindu-mi şoldurile pe ritmurile pasionale.

Mă simţeam privită, dar nu de către David, care oricum mai avea puţin şi saliva. Nici nu voiam să ştiu care era sursa disconfortului meu, aveam de gând să mă simt bine şi atât. Al treilea pahar cu vodcă era în mâinile mele, undeva la marginea ringului, când, apăru el de nicăieri. Mi-l luă din mână, îl dădu pe gât dintr-un foc şi mă trase după el. Am ieşit subtil, din întunericul sufocant al sălii în cel liniştit al unui coridor pustiu.

— Ce naiba…

Dar gura mea fu acoperită cu a lui, excitată şi doritoare. Mă strângea puternic de talie, parcă pentru a nu mă lăsa să fug şi mă devora la propriu. Era copleşitor de bine!

— Nu face asta! am şoptit, când sărutul se termină.

— Am fost un măgar, ştiu, spuse el, lipindu-şi fruntea de a mea. Dar, te mai vreau o dată. O singură dată, Maia. Am nevoie de asta!

Nu ştiu dacă din cauza felului în care îmi vorbise sau a

felului în care mă făcea să mă simt când eram lângă el, cert este că l-am lăsat să mă ducă într-unul dintre birouri, unde mă ridică cu fundul pe lemnul tare. Îmi puse mâinile pe genunchi, ridică rochia şi băgându-şi mâinile pe sub ea, începu să urce cu amândouă mâinile şi cu degetele răsfirate spre bazinul meu.

În tot acest timp el stătea drept, privindu-mi atent chipul, în timp ce eu m-am lăsat pe coate şi mi-am dat capul pe spate. Era periculos de aproape de locul ideal, eu eram periculos de umedă. Şi, în sfârşit, simţea şi el asta.

— Să-mi bag… expiră el printre dinţi.

Îmi dădu la o parte chiloţii, să aibă acces la mine şi îşi mişcă degetele blând şi ferm. Eram extrem de excitată, gâfâiam deja şi faptul că mă privea în ochi când făcea asta, mă stârnea şi mai tare.

Cu cealaltă mână îmi dădu o bretea jos, descoperind un sân gol şi se aruncă asupra lui, luând micul mugure întărit între buze şi sugându-l cu putere.

— Dumnezeule, pielea ta, şopti el incoerent şi îşi desfăcu repede pantalonii, îşi descoperi ceea ce eu vedeam acum pentru prima dată şi constatam cât de dotat este, apoi intră încet în mine, sugându-mi gâtul cu putere şi făcându-mă să icnesc.

Asta va lăsa urmă!

Mă ţinea de glezne, total desfăcută în faţa lui şi privea cum ne uneam, picături de transpiraţie curgându-i pe tâmple. Îmi cuprinse un sân cu mâna, iar când degetele lui au început să răsucească şi să cuprindă, am simţit că nu mai

pot!

— Eşti minunată, şopti el peste buzele mele. Dă-ţi drumul!

Şi asta am făcut, agăţându-mă de umerii lui şi trăgându-l mai aproape, în timp ce şi el gemea gros, terminând.

Se retrase, şi, spre surprinderea mea, mă ajută pe mine să mă aranjez, cu mişcări blânde, apoi se redresă şi el.

— Mergem? mă întrebă, iar eu am luat-o înainte, confuză.

Unde vor duce toate aceste aventuri?

Am ieşit eu prima, l-am căutat pe David şi îl vedeam vorbind cu partenera lui Adam. Am oftat.

Perfect!

— Hei, aici erai? l-am întrebat când m-am apropiat, zâmbind.

— Da, m-am oprit să o salut pe Rebecca.

— Oh, bună, am spus şi am întins mâna pentru un salut cordial. Maia.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea formal.

— Uite-l şi pe Adam! Salut, băiete! spuse David mult prea animat şi expresia împietrită pe care o avea, nu aducea nimic bun. Tocmai îi făceam cunoştinţă Maiei cu Rebecca.

— Sunt soţia lui, zâmbi ea ironic. Nu-i aşa? întrebă ridicând o sprânceană parcă în bătaie de joc iar eu am îngheţat la auzul acestor cuvinte.

— Mă bucur pentru voi, am spus, evitând privirea intensă a celui mai mare măgar în viaţă, care parcă implora. Acum, mă scuzaţi, nu mă simt prea bine.

Cu aceste cuvinte, m-am întors pe călcâie şi am ieşit în fugă din clădire.

Capitolul VI

Însurat?

Futai!

Eu nu fac asta! Nu distrug familii, nu mă încurc cu bărbaţi însuraţi, ce naiba!

Nu îmi venea să cred, simţeam că îmi era rău şi nu, nu era de la vodcă!

Ceea ce era între noi, această uro-pasiune, sau cum dracu' i s-ar mai spune, era doar o minciună cruntă! De ce naiba nu mi-a spus? Ce fel de bărbat este el, înşelându-şi soţia în stânga şi în dreapta? Deci, acea pasiune care mă mistuia la propriu când eram în preajma lui, o simţisem numai eu?

La dracu' cu toate!

Mi-am trântit nervoasă geanta pe masă şi mi-am aruncat pantofii într-un colţ. Măcar dacă nu aş fi fugit ca şi o adolescentă naivă! Poate asta şi este părerea lui despre mine acum. Şi-a dat seama că m-a afectat, când pentru el, totul a fost doar o aventură!

O aventură. Ne-am tras-o de două ori. Asta şi era.

Mi se strânse inima şi uram sentimentul ăsta. Nu voiam să mai simt nimic şi nici nu aveam de gând să îi mai dau satisfacţie, pe niciun plan! Nu va şti cât de tare mă deranjează tot ce s-a întâmplat, un asemenea bărbat nu

merită atenţia mea.

Am făcut un duş rapid şi m-am băgat în pat, doar în maiou şi chiloţi, pijamaua mea oficială.

* * *

Stăteam pe terasă cu mama, tata şi Alex, savurând delicioasa limonadă făcută de mama. Mă jucam absentă cu paiul în pahar, când vocea mamei ajunse într-un final până la mine.

— Maia, draga mea! Te simţi bine?

— Da, mamă. Sunt bine, am clipit de câteva ori.

— Eşti sigură? Te simţi rău? Mă privi puţin încruntată, şi eram exact copia ei mai tânără cu câţiva ani.

— Nu, sunt bine. Serios! am încercat să o conving, evitând privirea tatii.

— Atunci, poate cineva este de vină pentru starea ta, zâmbi ea conspirativ.

Alex chicoti pe sub mustăţi şi tata sări ca şi ars.

— Cum adică? Cine?

— Un bărbat, Max! oftă mama.

— Nu are nevoie de bărbaţi! Uită-te puţin la ea! Este puternică, inteligentă, nu are nevoie de un imbecil care să îi fută direcţia!

Şi tu? Mersi că mi-ai amintit de el, tată!

— Este o femeie, accentuă mama cuvintele. Liberă să facă ceea ce vrea.

Tata mormăi ceva în barbă, nemulţumit, iar Alex ridică paharul în semn de toast, cu un rânjet mare pe faţă:

— Pentru toţi imbecilii!

Luni am mers la muncă extrem de hotărâtă să las tot trecutul în spate. Am mai avut aventuri. Adam va fi încă unul pe lista mea de câţiva bărbaţi, nimic interesant.

Am luat liftul şi am păşit înăuntru, între alţi cinci oameni, dar o mână fermă deschise iar uşile şi Adam se strecură lângă mine. Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul, nemulţumită, dar am continuat să privesc un punct fix în faţa mea.

— Trebuie să vorbim, spuse grav.

— Nu, nu trebuie.

— Maia, ascultă-mă două minute!

— Detectiv Bran, dacă nu este ceva legat de caz, te rog să nu îmi iroseşti timpul! m-am răstit, întorcându-mă şi privindu-l cu furie în ochi, apoi am ieşit pentru că tocmai ajunsesem la etajul trei.

Aveam noroc, erau mai mulţi oameni pe hol şi el ar fi dat de bănuit dacă ar fi fugit după mine. Şi nici nu voiam să o facă. Are o nevastă pentru care să îşi facă griji.

Corpul unui bărbat de şaptezeci şi şase de ani mă aştepta pe masă, iar eu am oftat, intrând în birou şi lăsându-mi mai întâi lucrurile, efectuând dezinfecţia mâinilor şi luându-mi halatul şi ochelarii.

— Bine, tataie, hai să ne facem de cap pentru ultima dată! am spus, în timp ce aprindeam becurile.

Tocmai notam nişte lucruri pe fişa decedatului, când uşile laboratorului s-au deschis larg şi căpitanul, împreună cu detectivii Rus şi Bran au intrat înăuntru, urmaţi de încă

doi bărbaţi care cărau un sac negru şi greu. Alt cadavru.

— Erika. Încă o victimă, spuse căpitanul abătut. Ai avut dreptate. Îi lipseşte degetul.

— Aici, am spus, deschizând repede un sertar şi cei doi au aşezat corpul cu grijă.

M-am apropiat de sac, am prins fermoarul şi am tras. Un miros groaznic mă lovi în faţă şi mi-am dus automat mâna la nas, încruntându-mă.

— Este moartă de cel puţin doisprezece zile, am spus, privind corpul în stare suficient de avansată de putrefacţie. Şi este mai tânără decât prima victimă.

— Era tot pe marginea unei şosele. Dar, un copac s-a dărâmat exact cu crengile peste ea şi nu a fost găsită decât azi.

— Atunci… am spus, punând informaţiile cap la cap, nu Ana, fata adusă prima dată, este prima lui victimă! Ci Erika!

— Domnişoară Sima? mă întrebă imbecilul, surprins.

Am căutat prin grămada de dosare, până am găsit fişa Anei.

— Ana a murit în data de doi iunie, aţi găsit-o a doua zi dimineaţă. Erika, după o primă privire, a murit în urmă cu vreo doisprezece zile, adică în data de douăzeci şi cinci mai. Diferenţă de şapte zile. Erika este prima lui victimă.

— Vreau să ştiu totul despre fata asta. Unde stă, vecinii pe o rază de un kilometru, prieteni, prietenii prietenilor, tot! spuse căpitanul, îndreptându-se spre uşă. Bună treabă, Sima! strigă înainte să iasă.

Detectivul Rus îmi trase cu ochiul, apoi ieşi şi el alături

de cei doi care aduseră cadavrul.

Adam merse şi el spre uşă, dar pentru a o închide, şi se întoarse spre mine.

— Trebuie să vorbim! spuse hotărât.

— Nu sunt una dintre târfele tale, domnule Bran, şi îmi pare rău dacă tu m-ai confundat cu vreuna. Ce s-a întâmplat între noi a fost o greşeală şi nu se va mai repeta.

— Maia, lasă naibii orgoliul deoparte! se răsti el. Doar ascultă-mă!

— Domnişoara Sima, pentru tine! Şi sunt convinsă că soţia ta este mult mai interesată de ceea ce ai tu de spus!

— În legătură cu asta, ea nu mai…

Câteva bătăi în uşă ne făcu pe amândoi să amuţim.

— Intră, am spus tare, cu inima încă bătându-mi tare în piept din cauza furiei.

Tata intră în laborator, făcându-mă să mă holbez de două ori la el.

— Tată, ce cauţi aici? l-am întrebat şocată.

Înainte de a răspunde, tata mă privi atent câteva clipe şi văzu tot ce avea nevoie. Privirea lui fioroasă se opri asupra lui Adam, care se holba la rândul lui la un bărbat cât el de înalt, plin de muşchi şi de tatuaje din cap până în picioare, care avea o expresie de pitbull gata să sfâşie.

— Am venit doar să văd cum o mai duci, vorbi tata, fără a-şi lua ochii de la Adam. Tu cine eşti?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Detectiv Adam Bran, domnule, vorbi imbecilul sigur pe el şi politicos, întinzând o mână.

— Max Sima, spuse tata, strângându-i mâna ferm.

— Acel Sima? „M&M Company”?

— Exact.

— Este impresionant cum aţi dezvoltat întreaga afacere.

— Este şi mai impresionant cum ştiu să mut de la loc un maxilar cu un singur pumn în moacă.

— Domnule? întrebă Adam, privindu-l cu ochi mari.

— Stai departe de fiica mea!

— Tată… am oftat, dându-mi ochii peste cap.

— Nu am avut niciodată intenţia de a o răni, spuse grav şi deşi nu voiam să cred, părea atât de sincer!

— Şi nici nu o să ai ocazia.

Cu aceste cuvinte, Adam ieşi şi el din laborator, iar eu mi-am pus mâinile în şold, zâmbind.

— Tată! Ce te-a apucat?

El doar ridică din umeri, cu o expresie nevinovată pe faţă şi nu mai semăna deloc cu tipul periculos de mai devreme.

— Vino aici! am chicotit, întinzând braţele şi lăsându-l să mă strângă la pieptul lui mare. Te iubesc, tată. Mulţumesc!

Capitolul VII

Adam

Mi-am desfăcut nervos primii nasturi de la cămaşă, în timp ce îmi aruncam sacoul pe canapea şi mă căutam în buzunare.

Unde mă-sa am pus ţigările alea?

Le-am găsit într-un final şi m-am trântit pe aceeaşi canapea, am scos repede una, plasând-o între buze şi mă simţeam pentru o secundă mai bine, în timp ce o vedeam aprinzându-se. Am tras în piept cât de mult am putut, lăsând după o clipă fumul să iasă lent.

De când apăruse dracul acela de femeie în viaţa mea, lucrurile au luat-o razna. Nu, eu am luat-o razna! Tot echilibrul meu, toată raţiunea mea dispărea în momentul în care o atingeam. Şi uram asta, uram faptul că mă făcea cu o simplă atingere să îmi pierd minţile, să fiu slab şi vulnerabil! O femeie… doar o femeie.

Dar, şi ea părea la fel de afectată. Deşi fusesem un măgar retardat prima dată când ne-am tras-o, şi încă cum ne-am tras-o, ea se mai lăsase o dată cucerită. Iar eu am dat-o în bară, rău de tot! Şi dacă mai calculăm încăpăţânarea aia prostească şi inutilă a ei, nu ajungem nicăieri!

Cum aş putea să îi explic că nu mai pot să am încredere în femei? Cum aş putea să îi recunosc că la dracu', chiar mă sperie cât de intens este totul între noi şi în acelaşi timp, i-aş trage-o la orice oră? Mă excitam doar când mă gândeam la ea, femeia asta îmi întuneca minţile! Nici măcar cu Rebecca nu m-am pierdut atât de uşor şi ea este prima femeie pe care am iubit-o cu adevărat, căreia i-am pus toată lumea la picioare.

A călcat cu indiferenţă peste ea, oricum.

— Ţi-am mai spus să nu fumezi în casă! i-am auzit vocea aceea ca şi o cretă care aluneca enervant pe tablă, cu

un zgomot enervant.

Se propti în faţa mea, îmbrăcată cu o rochie mulată neagră, până la genunchi. Părul atent aranjat şi voluminos, machiaj impecabil, tocuri înalte. Da, Rebecca era o femeie extrem de frumoasă, dar eu nu mai puteam să văd asta. O cunoşteam mult prea bine şi îmi provoca greaţă.

I-am rânjit diabolic şi am mai scos o ţigară, aprinzând-o şi suflând tot fumul pe ea.

— Ce tot faci, idiotule? Ştii foarte bine că urăsc să miros a fum de ţigară! dădu ea din mâini, iritată.

— Nu tu urăşti mirosul, curvă mică, am spus, lăsându-mă pe spate şi lăsându-mi capul peste spătarul canapelei.

— Oh, treci peste! se răsti ea.

— O să o fac. Într-o zi.

Am închis ochii şi am auzit uşa trântindu-se. Nu ştiu când am adormit, dar m-am trezit cu o imensă erecţie. O visasem pe ea.

Maia

— Mătuşă, cât mă bucur să te văd! am exclamat, îmbrăţişând-o strâns.

— Şi eu, draga mea! mă îmbrăţişă Anastasia cu drag.

Ana a fost nevoită să călătorească în interes de serviciu, dar a văzut în asta şi o oportunitate de a petrece timp cu familia. De aceea, soţul ei şi fiica lor au însoţit-o. Au fost în Italia, Grecia şi Spania. Eram chiar puţin geloasă, mai ales că văzusem poze şi scurte filmuleţe de la fiecare destinaţie în

parte.

Sara avea doar douăzeci şi unu de ani, era frumoasă şi isteaţă, dar era totodată şi prietena mea cea mai bună. Împreună cu Adelin, care era şi el pe undeva prin Caraibe, în concediu, eram un trio de nedespărţit. Acum, că se întoarse, Sara mă prinse de braţ şi mă pupă pe obraz:

— Mergem la cumpărături, acum! Trebuie să aflu tot ce s-a întâmplat nou în ultimele luni. Apropo, asta este pentru tine!

Într-o pungă de cadouri pătrată şi roz, mult prea sclipicioasă, se afla un parfum extrem de scump, floral-fructat, exact cum plăcea şi un set complet de machiaj.

— Mulţumesc, sunt minunate! am spus, zâmbind încântată.

— Acum, haide! mă trase de mână, râzând.

— Noi plecăm! am strigat, iar părinţii noştri ne-au salutat în cor.

Prima oprire a fost la o cafenea, unde Sara mi-a povestit pe îndelete vacanţa ei, apoi ne-am îndreptat spre mall.

— Vreau ceva sexy şi mulat, chicoti ea. Abia aştept să ieşim!

— A fost plictisitor fără tine, am spus, arătându-i o rochie plină cu paiete.

— Frumoasă croială, dar nu îmi place culoarea. Şi tu, ce ai mai făcut? Sper că nu ai întâlnit pe cineva cât timp am fost plecată!

Am îngheţat câteva clipe între două rafturi, apoi am privit în jos, stânjenită.

— Nu pot să cred! exclamă ea. Şi eu am pierdut tot?

Îşi dădu bosumflată o şuviţă de păr maroniu peste umăr. Semăna foarte bine cu bunica noastră, Elena. O femeie frumoasă pe care, din păcate, o mai revedeam doar în poze.

— Nu este atât de important. A fost doar o aventură… care s-a repetat de două ori, dar asta este tot, m-am grăbit să îi explic.

— Tu niciodată nu mergi de două ori cu un bărbat, îşi îngustă ea ochii.

Mă cunoştea mult prea bine. Am oftat şi i-am povestit totul, inclusiv partea în care am aflat că este căsătorit.

— Şi încă mai are picioare? Adică, bănuiesc că Max i-a rezolvat câteva oase!

— Tata nu ştie nimic. Bănuieşte doar, şi s-a legat puţin de el, dar nici nu vreau să ştiu cum ar reacţiona dacă ar afla ce a fost între noi!

— L-ar lansa în orbită, cu mâinile rupte pentru că te-a atins, râse ea.

— Probabil. Dar, a fost ceva ce şi eu am vrut. Nu pot să mă victimizez.

Mi-a atras atenţia o rochiţă scurtă şi sexy, pe care aveam de gând să o iau cu mine în cabina de probe.

— Deci, e bun.

Zâmbetul ei pervers mă făcu să îmi dau ochii peste cap.

— Nu vei şti niciodată, am clipit din gene.

— Ţi-ai tras-o cu el şi a doua oară. Nici nu trebuie să îmi răspunzi, râse Sara cu superioritate şi o luă printre rafturi, la partea cu lenjerie intimă.

La naiba, chiar e bună!

Capitolul VIII

Stăteam la birou, adâncită între dosare şi gânduri macabre. Ce aveau aceste două fete în comun? Una era şatenă, alta brunetă. Una avea ochi albaştri, cealaltă căprui. Una avea douăzeci şi trei de ani, alta doar optsprezece.

Ştiam că meseria mea nu cerea şi prinderea făptaşilor, eu mă bazam strict pe examinarea minuţioasă şi detaliată a cadavrelor. Şi totuşi, gândul că un presupus criminal în serie este în libertate nu mă lăsa în pace. Nu găseam nimic în comun la cele două victime, locuiau chiar destul de departe una de cealaltă, doar pământul de sub unghiile lor avea aceleaşi proprietăţi: magneziu şi carbonat de calciu.

Am oftat şi am început să o pregătesc şi pe ea. Mâine o voi preda celor care se ocupă de înmormântarea ei, deci după ce am terminat, am luat sacul negru în care a fost transportată şi voiam să îl arunc. Din el pluti lin o bucată mică şi neagră de material, până se aşeză uşor pe pământ.

Cu ajutorul unei pensete, am luat bucata de material şi am pus-o într-un recipient sigilabil din plastic, apoi am ieşit în grabă din birou. Am mers direct la Diana, arătându-i noua mea descoperire.

— A căzut din sacul în care a fost adusă Erika. Sper să fie o nouă probă, deci crezi că poţi să te uiţi şi să îmi spui ce e?

— Sigur, spuse ea, luând recipientul din mâna mea şi

privindu-l câteva clipe.

— Pare a fi mătase. Haide, să vedem.

Luă cu mare grijă bucata de material, o aşeză sub lupa microscopului şi după o cercetare atentă, spuse:

— Da, este mătase. De bună calitate, ca cea folosită la lenjeriile intime scumpe. Marginile arată clar că a fost ruptă sau sfâşiată. Nu prezintă urme de natură diferită.

— Mulţumesc, Diana. Rămâne la tine pentru însemnare. Rămân datoare!

— Oricând! îmi zâmbi femeia.

Şi acum, venea partea grea. Trebuia să îi anunţ pe domnii detectivi, sau mai degrabă, pe un anume detectiv, despre ceea ce am descoperit. Cu inima strânsă m-am îndreptat spre biroul lor, rugându-mă în gând să îmi pot păstra cumpătul.

Spre norocul meu, îmi deschise detectivul Rus.

— Bună ziua domnişoară Sima, mă salută el zâmbind şi l-am văzut pe Adam, la birou, ridicând privirea şi încruntându-se.

— Domnilor, am dat din cap. Tocmai vin de la Diana, am găsit o bucată de material în sacul victimei. Este mătase, dar nu are urme de sânge sau orice altceva.

— Mătase? întrebă detectivul Rus. Ca şi lenjeriile intime pentru femei?

— Exact. Dar, Erika provine dintr-o familie foarte modestă, nu cred că îşi permitea un asemenea lux, am răspuns, simţindu-mă tot mai agitată, pentru că imbecilul se uita fix la mine, pe sub sprâncene.

— Un iubit darnic, poate?

— Sau, poate criminalul este mai pervers decât credeam noi, vorbi şi Adam într-un final, iar inima mea tresări brusc.

— Nu am găsit urme de agresiune sexuală, am replicat.

— Uneori, nu e nevoie. Este suficient să priveşti. Dumnezeule, contextul era total nepotrivit pentru ceea ce simţeam eu acum, adânc, în pântec.

— El le îmbracă? am întrebat.

— Tot ce e posibil. Ţinând cont că le găsim mereu dezbrăcate, probabil el le îmbracă în lenjerie, spuse detectiv Rus. O să cercetăm şi această posibilitate.

— Sper doar să îl prindeţi cât mai repede, am spus şi m-am întors, hotărâtă să plec de acolo.

— Domnişoară Sima?

M-am întors doar puţin, pentru a-l privi pe partenerul imbecilului.

— Diseară mergem cu toţii la o bere. Vrei să vii? Am ridicat sprâncenele, puţin uimită, apoi mi-am amintit că Adelin era în drum spre casă. Ieşeam în oraş diseară cu el şi cu Sara.

— Îmi pare rău, dar diseară ies cu nişte prieteni. Mulţumesc, am răspuns politicos şi cu un zâmbet, am ieşit, fără a-i arunca măcar o privire celui care trântise cu putere un sertar.

— Adelin, Dumnezeule, pielea ta este perfect măslinie! exclamă Sara, privindu-l cu invidie.

— Ce pot să spun, Caraibe îmi priește! dădu el din gene și râse, încreţindu-şi nasul.

— Ai reuşit să îţi diversifici… gusturile, aşa cum ţi-ai propus? l-am întrebat cu subînţeles.

— Nu mă vei crede, baby! L-am întâlnit pe Mark chiar în prima seară şi am petrecut aproape toată vacanţa împreună. De fapt, toate nopţile, dacă ştii ce vreau să spun! Dădu uşor din mână şi noi două am chicotit. Daaar, el a plecat cu trei zile mai devreme, aşa că am fost nevoit să îmi găsesc nişte chestii pasagere.

— Îmi pare rău, am spus sincer.

— Nici vorbă! zâmbi el. Ultimul a fost atât de musculos, încât am crezut că ejaculez doar privindu-l cum se dezbracă!

Am pufnit în râs toţi trei şi Adelin mai comandă încă un rând de shoturi şi trei Margarita.

Da, eram într-o rochie scurtă şi indecentă, dar toţi eram sexy şi mă simţeam foarte bine în pielea mea. Am mers pe ringul de dans cu cocktailurile în mâini, dansând şi unduindu-ne şoldurile. La un moment dat, cineva îmi puse o mână pe talie, dansând alături de mine. M-am întors automat şi am văzut un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, rânjind.

— Ia mâinile de pe mine! m-am răstit.

— Haide, doar un dans!

— Aş putea să îl chem pe tata. Sunteţi de aceeaşi vârstă!

Sara şi Adelin au început să râdă, făcând semne de adio cu mâinile spre bărbatul care încerca să mă agaţe. Dar, o voce din spatele lui tună cu furie:

— Pleacă dracului de lângă ea, disperatule!

Bărbatul se întoarse şi privi în sus, deoarece Adam era cu un cap şi ceva mai înalt decât el. Chiar şi prin cămaşă şi sacou se putea observa cât este de încordat, iar privirea lui furioasă era intimidantă.

— Plec, calmează-te! spuse bărbatul şi se îndepărtă în grabă.

— Ce cauţi aici? am oftat.

Imbecilul mă privi din cap până în picioare, îşi descheie primul nasture de la cămaşă şi se încruntă.

— Berea cu băieţii, spuse şi îmi făcu un semn scurt din cap.

Am privit spre bar şi l-am văzut pe detectivul Rus împreună cu încă trei bărbaţi aşezându-se la bar.

— Vreau să vorbim, spuse hotărât.

I-am văzut pe Sara şi Adelin schimbând priviri pline de subînţeles, iar pe Adelin muşcându-şi buza de jos în timp ce îl cerceta, dar au făcut câţiva paşi mai departe, pentru a ne oferi intimitate.

— Eşti însurat?

Îşi frecă nervos bărbia cu mâna.

— Lucrurile nu stau aşa cum crezi tu!

— Eşti însurat, sau nu? am insistat.

— Da, expiră nerăbdător.

— Atunci, orice explicaţie este irelevantă şi nu mă interesează!

Am vrut să mă întorc să plec, dar el mă prinse de mână şi mă trase lângă el.

— Nu îmi mai întoarce spatele! şuieră.

— Sau ce? l-am sfidat, privindu-l în ochi.

— Sau o să îţi reamintesc al cui nume îl gemeai zilele trecute!

— Asta a fost înainte să ştiu că nevastă-ta te aşteaptă acasă! Nu ai şi copii, cumva?

Această ultimă frază parcă îl lovi în faţă. Îmi dădu drumul la mână, îşi îndreptă poziţia şi faţa lui deveni impasibilă, privirea tăioasă.

— Întoarce-te la iubitul tău. Este al treilea în două săptămâni, scuipă el cuvintele şi îmi întoarse spatele, mergând şi el la bar.

Mă deranja mult mai tare ceea ce spusese, decât voiam să arăt. Cei doi prieteni au pus întrebări subtile, le-am povestit pe scurt ceea ce Adelin nu ştia încă şi acesta exclamă la final:

— Dacă tu nu îl vrei, baby, îl iau eu la pachet! Nu m-ar deranja să se enerveze puţin pe mine!

Am chicotit şi m-am uitat iar spre Adam, privirile noastre unindu-se. Dădu peste cap un pahar şi îşi aprinse o ţigară, trăgând din ea cu sete.

De ce mi se părea atât de masculin orice făcea?

Am ajuns acasă aproape de ora trei dimineaţa, mi-am aruncat geanta pe fotoliu şi m-am descălţat, când nişte bătăi puternice în uşă m-au făcut să tresar.

Eram aproape sigură că este unul dintre prietenii mei, aşa că am deschis fără să verific înainte.

Adam, doar în cămaşa deschisă, cu pieptul musculos la

vedere, cu mânecile suflecate până la coate, lăsând la vedere braţele puternice şi încordate, ţinându-şi sacoul într-o mână şi cu părul puţin ciufulit, se afla în pragul casei mele.

— Afurisito, o să taci şi o să mă asculţi!

Capitolul IX

Stăteam în uşa casei ei, aproape beat şi cu nervii întinşi la maxim.

— Niciodată nu am umblat atât după fundul unei femei, oricât de sexy ar fi fost! m-am încruntat. Îţi cer pentru ultima dată să mă asculţi şi jur că te las în pace!

Ea păru că se gândeşte puţin, apoi făcu un pas în lateral, lăsându-mă să intru.

Casa ei era decorată cu bun gust, în culori neutre, închise uşa şi porni înainte, eu ţinându-mă după formele ei rotunde şi frumoase. Am ajuns în sufragerie, unde Maia îmi făcu semn să mă aşez pe canapea, iar eu m-am conformat. Se aşeză şi ea, dar la o distanţă considerabilă.

— Te ascult, spuse ea rece şi mă abţineam cu greu să nu o sărut sălbatic în clipa asta.

— Da, sunt însurat. Rebecca voia să divorţăm de ceva timp, eu sunt cel care nu a fost de acord.

Am văzut-o încruntându-se, apoi deschise gura aia perversă să comenteze ceva, nervoasă, dar am repezit-o:

— Taci naibii şi ascultă-mă!

Se bosumflă dintr-odată şi îşi încrucişă mâinile sub piept, scoţându-şi sânii în evidenţă.

— M-a înşelat anul trecut, cu un om de afaceri cu care încheiase un contract. Dar, ea era deja însărcinată cu mine. Când am pus-o să aleagă…

Mi-am frecat ochii cu buricele degetelor, trecutul dureros lovindu-mă direct în piept. Era greu, al naibii de greu şi eram gata să îmi deschid acum sufletul în faţa ei.

— Când am pus-o să aleagă, a făcut avort şi l-a ales pe el. Dacă ştiam… oh, Doamne, dacă ştiam ce are de gând, o ţineam legată în pod!

Maia mă privea cu ochi mari, puţin încruntată din cauza celor auzite.

— Ştiam că vrea să fie cu el, de aceea nu i-am acordat divorţul. Probabil că din răzbunare, nu ştiu, dar nu am vrut să o las să treacă atât de uşor peste, în timp ce eu mă sfâşiam în interior zi de zi, cu gândul la copilul meu nenăscut.

— Cred că m-am grăbit să te judec, spuse ea încet, îmi pare rău, pentru tot. Dar… nu înţeleg de ce te-ai comportat ca un imbecil cu mine.

Mi-am trecut o mână prin păr, am inspirat adânc şi am lăsat aerul să iasă uşor, calmându-mă puţin.

— Ceva s-a întâmplat când te-am întâlnit. Eram atât de nervos pe femei în general şi simţeam că te doresc aşa cum nu am mai dorit pe nimeni până acum. Mă aţâţai şi asta mă scotea din minţi, dar mă şi excita în egală măsură. Credeam că îmi va trece dacă te am, dar voiam mai mult din tine şi te uram pentru faptul că reuşeai să mă faci să îmi pierd minţile atât de uşor!

M-am apropiat de ea pe canapea, îndoindu-mi un picior

sub mine şi am întins o mână, împletindu-mi degetele cu ale ei. Ea roşi uşor şi o priveam încântat. Era superbă aşa.

— Nu eşti singurul care şi-a pierdut minţile, zâmbi ea timid. Niciodată nu a fost atât de intens… pentru mine.

Maia chiar spusese asta?

— Eşti ca şi un drog pentru mine. Cu cât te gust mai mult, cu atât sunt mai dependent. Şi totuşi, dependenţa asta mă vindecă cumva, am recunoscut. Cred că pot să trec peste tot acum.

Ne-am privit în ochi şi am prins-o uşor de bărbie, ridicându-i puţin faţa. Buzele ei erau întredeschise, aşteptându-mă. Iar eu nu le-am dezamăgit. Le-am lins lasciv, iar ea îmi prinse limba între buze şi o supse încet, făcându-mi maxilarul să zvâcnească.

Drac de femeie!

Mi-am înfipt o mână în părul ei de la ceafă, cu cealaltă am cuprins-o pe după talie şi am lipit-o de pieptul meu, sărutând-o adânc. Ea îşi adânci la rândul ei mâinile în părul meu şi trase cu putere.

— Sălbatică mică! am mârâit în timp ce o trăgeam la mine în poală şi mă ridicam în picioare, cu ea în braţe.

— Uşa din stânga, şopti Maia şi am intrat în dormitorul ei.

Am aşezat-o uşor jos, dar ea mă prinse de braţe şi mă întoarse, împingându-mă pentru a mă aşeza. M-am conformat, privind cum ea începe să se dezbrace încet.

Mi-am muşcat buza de jos când trase de bretelele rochiei în jos, descoperind sânii plini captivi în cupele

sutienului, apoi dezvălui abdomenul, ca într-un final să cadă de tot jos şi să rămână în faţa mea doar în lenjerie intimă.

— Cât eşti de sexy! am exclamat, iar ea chicoti încet.

Nu m-am mai putut abţine, era o tortură pentru mine să stau doar să privesc, fără să ating. I-am spus şi ei asta când am prins-o de şolduri şi am tras-o lângă mine. I-am desfăcut cu dibăcie sutienul, aruncându-l cât colo şi i-am luat în gură fiecare sfârc în parte, cu o poftă nebună, în timp ce îi cuprindeam cu mâinile sânii şi îi masam excitat.

Maia începu să-mi desfacă nasturii cămăşii iar eu am ajutat-o, scăpând repede de ea în timp ce ne sărutam. Mâinile ei îmi mângâiau pieptul gol, fiori de dorinţă traversându-mi spinarea.

Ne-am întins în pat, eu fiind deasupra şi mă îmbătăm, mai tare decât eram, cu pielea ei catifelată şi moale. Am coborât spre abdomen, sărutând şi lingându-i pielea, până am ajuns la marginea chiloţilor ei. S-a încordat dintr-odată şi i-am sărutat abdomenul, înainte să îmi ridic capul pentru a o privi.

— Eşti bine?

— Da, se ruşină ea din nou. Eu doar… mie… nu am mai făcut asta până acum.

Mintea mea ameţită procesă mai greu informaţia. Nu i-a făcut nimeni oral până acum?

— Oh, iubito, nu ştii ce ai pierdut! Dar jur că mă bucur să fiu eu primul.

Mi-am frecat buzele prin materialul subţire al lenjeriei şi am simţit cum şi-a ţinut respiraţia.

Hm, aveam de gând să o fac să mă ţină minte!

Am început să ling, muşcând-o uşor de câteva ori. Ea se relaxă tot mai mult, până când începu să respire neregulat şi să îmi şoptească numele. În acel moment i-am dat jos şi chiloţii, gustând-o din plin. Îşi arcui spatele, în timp ce eu eram deja beat mort de dorinţă, excitare, pasiune. Mi-am băgat limba adânc în ea, apoi am urcat iar spre centrul plăcerii ei, în timp ce o penetram cu un deget.

Mototolea cearşaful în pumni şi simţeam că tremura încet. Un al doilea deget, iar ea se pierdu cu totul într-un orgasm cutremurător.

Am continuat să o sărut blând, simţind cum tremură încet la fiecare atingere şi mi-am îndreptat iar atenţia spre sânii ei, apoi i-am sărutat buzele din nou. Mă prinse de umeri şi mă trase tot mai aproape.

— Te vreau, Adam!

Cântare îngerească pentru urechile mele!

Am pătruns-o încet, cât de adânc se putea şi scoteam sunete înfundate, pline de excitare, amândoi. Mă mişcam tot mai repede, mai frenetic. I-am înlănţuit mâinile deasupra capului şi îmi treceam limba peste sfârcurile ei, până am simţit-o cum se strânge în jurul meu.

— Da, iubito! Da!

Termină din nou, iar eu am mai intrat de câteva ori, cu ea strânsă în jurul meu, până finalul cutremurător mă cuprinse şi pe mine.

Am căzut epuizaţi între perne şi am adormit instant, cu afurisita asta sexy în braţele mele.

Capitolul X

— Bună dimineaţa, afurisită criminală!

Mi-am deschis ochii şi am clipit de câteva ori, pentru a-i ajuta să focalizeze. Adam mă săruta pe umăr şi braţ, iar eu am zâmbit somnoroasă.

— Bună dimineaţa, imbecilule.

— Imbecil? râse el.

— Mereu ţi-am spus aşa. În mintea mea.

Îşi ridică sprâncenele, chicotind.

— Serios? Ei bine, eu mereu am crezut că eşti un diavol deghizat!

— Nici tu nu eşti foarte departe de adevăr, am zâmbit pervers, pentru că tocmai îmi veni o idee.

M-am ridicat din pat, aşa ciufulită şi goală cum eram, mi-am întins braţele deasupra capului, împingându-mi sânii şi fundul în afară şi având grijă ca Adam să aibă o privelişte de minune asupra profilului meu, apoi m-am îndreptat spre baie, legănându-mi uşor şoldurile.

— Treci înapoi! ordonă el cu o voce groasă şi joasă.

Am chicotit doar şi am dispărut după uşa de la baie, sfidându-l. Mi-am potrivit apa la duş şi m-am bucurat de senzaţiile liniştitoare pe care stropii calzi mi le ofereau, învăluindu-mi trupul. Dar, nişte furnicături plăcute îmi înfloreau pe piele, când am simţit două braţe puternice care mă îmbrăţişară de la spate. Mi-am întors doar capul pentru a-l putea privi, şi am rămas puţin uimită de profunzimea

ochilor lui, de felul în care mă privea. Nu voiam să interpretez ceea ce vedeam în privirea lui, dar buzele mele s-au întredeschis şi am inspirat adânc.

Este oare posibil…?

Adam se aplecă şi mă sărută încet, tandru, pasional. O mână îi alunecă pe un sân, frământând şi jucându-se cu mugurul trădător între degete, în timp ce o alta ajunse între picioarele mele.

Se pricepea atât de bine la asta! Mişcarea degetelor lui, faptul că ştia mereu unde să mă atingă şi mai ales cum, cât de blând sau posesiv să fie, mă scotea din minţi! îmi muşcă blând umărul şi trase mai tare de mijlocul sânului, făcându-mă să scot un icnet.

— Eşti atât de frumoasă! exclamă Adam şi îşi adânci două degete în mine. Atât de udă!

— Mă înnebuneşti, am gâfâit şi el continuă în ritmul lui, care îmi cucerea fiecare particulă din corp.

Se opri doar pentru a-mi ridica piciorul pe marginea peretelui, unde aveam un suport pentru produsele de igienă. Se lăsă brusc jos şi cum stăteam cu picioarele îndepărtate, capul lui ajunse între picioarele mele.

Dă, Doamne!

Era excitant, mult prea excitant şi răvăşitor de pervers, de aceea simţeam că mă topesc. Ceea ce îmi făcea el mie, îmi topea conştiinţa la foc mic. Mintea mea se golea complet, simţurile fiind mai alerte ca niciodată. Simţeam, simţeam şi oh, Doamne, ce mai simţeam!

Corpul meu începu să tremure încet, iar el se ridică iar,

înfigându-şi un deget în mine şi făcându-mă să icnesc.

— Vreau să fiu în tine ca un nebun, îmi şopti el, muşcându-mi pielea sensibilă a gâtului şi apoi sugând tare din acelaşi loc, o durere a naibii de excitantă punând stăpânire pe mine.

Apoi l-am simţit cum se potriveşte, intră în mine şi, mărind ritmul tot mai mult, plăcerea mă încălzea din cap până în picioare. Se mişca atât de bine, îl simţeam atât de adânc şi eram aproape epuizată. Începeam să tremur, şi el îmi cuprinse talia, susţinându-mă.

— Haide, frumoaso! Vreau să te simt cum termini.

Îmi atinse zona sensibilă, în timp ce ne uneam tot mai nebunesc, şi un orgasm răvăşitor mă cuprinse. Mă strângeam tot mai tare în jurul lui, până ce şi Adam se cutremură, aşezându-şi obrazul pe umărul meu.

M-am întors spre el şi ne-am sărutat cu pasiune, unindu-ne frunţile, până când am rămas fără aer.

— Nu crezi că ne prea grăbim? l-am întrebat.

— Uite, sunt hotărât. Nu vreau să renunţ la tine, Maia. Voi semna actele, şi odată ce sunt un om liber, vreau să… fiu cu tine. Aşa cum trebuie. Vreau să te scot la întâlniri şi la film, să îţi cunosc părinţii că fiind iubitul tău. Dacă şi tu vrei asta.

În ochii lui nu vedeam decât sinceritate, şi i-am zâmbit. Asta să fie prima mea relaţie? Cu un imbecil?

— Ai fi primul cu care aş încerca să construiesc ceva, am recunoscut.

— Atunci, îmi voi da silinţa să nu te dezamăgesc, zâmbi

şi el în colţul buzelor şi mie îmi bătea inima mai tare. Acum, îmi dai voie să te săpunesc?

Am dat o dată din cap şi l-am urmărit cum ia gelul de duş azuriu cu particule sclipitoare şi turnă o cantitate mare pe burete.

— Sclipicios. Exact cum îmi place, glumi el, şi bineînţeles că am chicotit.

Începu să mişte buretele de pe umeri spre gât, apoi în jos pe sâni şi spre abdomen. Era atât de tandru şi grijuliu, încât nu îmi venea să cred că este una şi aceeaşi persoană cu detectivul Bran pe care îl cunoscusem.

— Rândul meu! am spus încântată şi l-am spălat la fel de grijulie, până i-am văzut erecţia tot mai pronunţată şi am roşit uşor.

Avea un corp perfect, atât de bine lucrat, puternic şi cu toţi acei muşchi ieşiţi bine în evidentă. Arăta într-un mare fel, era un bărbat frumos şi ăsta era unul dintre motivele pentru care mă pierdeam lângă el.

Îmi dădu o palmă peste fund înainte să îmi iau halatul şi i-am împrumutat şi lui unul. Era extrem de haios, îi stătea foarte mulat şi pe deasupra, era şi scurt.

— O să-mi atârne ouăle prin asta, râse el arătând spre halat şi eu am râs în hohote.

— Nu e aşa de rău! am minţit. Acum haide, mor de foame!

Ne-am îndreptat spre bucătărie şi el nu mă slăbi nicio clipă din ochi, cât timp am prăjit repede câteva ouă şi nişte felii de bacon.

— Știu că e cam ciudat, după ce ne-am culcat deja împreună de patru ori, am spus în timp ce mâncam foarte aproape unul de celălalt, dar câți ani ai?

Râsul lui se auzi tare în încăpere.

— Treizeci. Tu ai douăzeci și cinci, ți-am citit fugitiv dosarul când m-am strecurat în biroul căpitanului, să aflu unde stai.

— Chiar ai făcut asta?

— M-ai scos din minți atât de tare, încât voiam să pun mâna pe tine și ori să te oblig să mă asculți, ori să îți dau o mamă de bătaie la fundul ăla sexy! Dar, se pare că a mers mai bine decât mă așteptam.

— Nu cred că refuzam ultima parte, l-am aţâţat.

Adam se opri cu furculița la jumătatea drumului spre gură, apoi o trânti în farfurie și se ridică brusc în picioare. Mă prinse de talie și mă aruncă peste umăr cu ușurință, iar eu am țipat surprinsă și încântată.

— Dorința ta este poruncă, rânji el și îmi ridică halatul, plesnindu-mă cu putere peste fundul gol.

— Ah! am exclamat, și nu știam dacă este din cauza durerii, sau a excitării.

Era plăcere sau durere?

Își băgă mâna între picioarele mele și îmi mângâie locul interzis, apoi vârî un deget înăuntru, în timp ce se îndrepta spre dormitor.

— Ah, am spus iar și acum era doar plăcere pură.

— Îți place, afurisită mică?

Vocea lui groasă îmi făcu stomacul să se strângă, dar

telefonul lui începu să sune, urmat de al meu, după câteva secunde.

— Căcat! Sigur e de la muncă! exclamă el nervos.

Se întoarse la blatul bucătăriei unde ne erau telefoanele şi mă puse uşor jos. Răspunse doar după ce mă sărută cast pe buze.

— Bran.

— Sima.

Veştile erau îngrozitoare. Încă o victimă, găsită în dimineaţa aceasta. Ne-am privit îngrijoraţi şi după ce am închis, am început să ne îmbrăcăm.

— Îmi pare rău, iubito, vorbi el blând şi fluturii din stomacul meu dădeau cu putere din aripi la auzul acestui apelativ. Promit să mă revanşez.

Ne-am îndreptat de mână spre maşina lui.

Capitolul XI

Adam conducea un Mitsubishi L200, o maşină imensă, de trei ori mai mare decât a mea, de culoare neagră.

— Nu este prea… mare, pentru oraş? l-am întrebat.

— Nu e doar pentru oraş, se întoarse spre mine cu acel zâmbet uşor schiţat, care mă cucerea. Îmi place să petrec mult timp în natură, oricât de mult ar însemna lot timpul meu liber. Şi cum este costisitor să întreţin două maşini, am ales una cu dublă funcţie.

— Am mai aflat ceva despre tine, am spus încântată.

— Şi o să mai afli tot ce îţi doreşti. Nu ne mai grăbim, o

luăm pas cu pas, vorbi în timp ce îmi luă mâna şi o duse la buze, sărutând-o.

Imbecilul ştia să fie şi gentleman!

Mi-am aşezat mai bine eşarfa în jurul gâtului. Adam îmi lăsase o urmă de toată frumuseţea pe gât, de un mov închis.

— Te doare? mă întrebă serios.

— Nu, i-am zâmbit.

— Maia, se încruntă, făcând o depăşire. Cum ai vrea să mă comport cu tine la birou?

Am clipit de câteva ori, apoi am privit pe geam copacii care parcă zburau pe lângă noi. Minţeam dacă spuneam că nu mi-a trecut şi mie prin cap asta. Mi-ar plăcea să avem o relaţie cu adevărat, să ne descoperim reciproc şi asta să nu fie o problemă pentru nimeni.

Dar, el era însurat. Nu ştiam câţi dintre colegii noştri erau în temă cu povestea lui şi nici nu conta. Lumea vorbeşte şi remodelează bârfele după bunul plac sau după cum sună mai bine. Nu voiam să fiu văzută ca şi o amantă sau, şi mai grav, ca o femeie care distruge căsnicii.

Am oftat. Nu îmi plăcea în ce mă băgasem, viaţa lui era complicată, dar cum aş putea să mă retrag acum, când simt că gravitez în jurul lui de fiecare dată când e în preajmă?

— Ca şi până acum.

— Ştii că nu îmi pasă de ce spun alţii, nu-i aşa? mă întrebă el, îngrijorat de starea mea proastă.

— Ştiu. Dar, e mai bine aşa, deocamdată.

Îmi mai sărută o dată mâna, înainte să intre în parcarea subterană a clădirii secţiei de criminalistică.

Am coborât amândoi, el încruntându-se puţin pentru că nu am aşteptat să îmi deschidă portiera, dar ajunse primul la uşa ce dădea în holul cu cele două lifturi şi o deschise larg, lăsându-mă să intru prima.

— Domnişoară Sima!

— Detectiv Bran!

Am intrat în primul lift care a ajuns la subsol, şi în spaţiul acela mic tensiunea dintre noi aproape că era palpabilă. Singurul lucru care ne ţinea la o distanţă de o palmă unul de celălalt, erau cele două camere de supraveghere, pe care Bambi era nevoit să le supravegheze.

Am ieşit prima din lift, dar nu înainte ca mâinile noastre să se atingă subtil.

Sandra Pascal. A treia victimă a ucigaşului în serie, denumit de către presă: „Grădinarul". Şatenă, ochi căprui, douăzeci de ani, un deget lipsă. Găsită pe marginea şoselei, la şapte zile diferenţă de la moartea precedentei.

Presiunea era enormă, era prima dată când mă confruntam cu un criminal în serie şi poate şi acest lucru era un factor care declanşa tot acest stres. Dar, vederea acestor fete cu urme de legături la mâini şi la picioare, cu atâtea răni cauzate de loviturile aplicate cât încă erau în viaţă, era ceva ce te marca.

Mă enerva atenţia lui pentru detalii, faptul că fetele erau mereu curate, şi astfel, fără nicio urmă. Dar, dacă lui îi plăcea să fie îngrijite, de ce le arunca corpurile pe marginea drumului, ca şi pe nişte gunoaie? Mintea acestui individ era mult mai complexă decât credeam.

Rezumatul autopsiei? Asfixiere. La fel ca şi la celelalte două, Ana şi Erika.

Am completat rapoartele şi am mers la etajul cinci, pentru a le preda căpitanului. Detectivii Bran şi Rus erau acolo, discutau cu toţii ceva aprins.

— Intră, Sima, mă invită căpitanul şi inima mea începu să o ia la galop când întâlni privirea lui Adam.

Era arzătoare şi plină de dor. Doamne, ce l-aş mai smotoci în clipa asta!

— Domnule, rapoartele privind autopsia Sandrei Pascal.

— Mulţumesc, lasă-le pe birou. Ceva nou?

— Nimic, din păcate.

Căpitanul se încruntă, lăsându-se nervos pe scaun.

Am înaintat până în faţa biroului său, am aşezat dosarul pe masă, mai mult decât conştientă de privirea lui, apoi m-am întors şi am ieşit, inspirând adânc.

Programul meu era aproape pe sfârşite, când am primit un mesaj:

„Peste treizeci de minute, în parcare. Te duc acasă”.

Am zâmbit, simţindu-mă din nu ştiu ce motiv emoţionată şi mi-am făcut ordine în lucruri, înainte să cobor în subteran.

Era acolo, rezemat de maşină, mă aştepta cu braţele încrucişate. Când am fost suficient de aproape, îşi băgă o mână în părul meu de la ceafă, cu cealaltă mă strânse puternic de talie, lipindu-mă de el şi apăsându-şi buzele peste ale mele. Limbile noastre dansau una în jurul alteia, atingându-se la fel de intens ca şi fiorii ce înfloreau în corpul

meu.

— Dacă ne vede cineva? am şoptit, după ce ne-am oprit într-un final.

— Am verificat. Suntem doar noi, spuse el privindu-mă în ochi, apoi mă mai sărută o dată scurt. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie, am recunoscut.

Adam mă aduse acasă şi coborî şi el, dar rămase lângă maşină.

— Nu intri? l-am întrebat.

— Nu mă tenta, iubito, îmi schiţă zâmbetul meu preferat. Trebuie să merg acasă, să rezolv ce a rămas nerezolvat de atât de mult timp.

— Înţeleg, am spus şi mă simţeam uşurată.

Vom putea fi împreună cu adevărat.

— Nu mă săruţi de rămas bun?

Nu ştiu ce naiba îmi făcea bărbatul ăsta, dar reuşea să mă stârnească doar prin cuvinte. Din câţiva paşi am fost lângă el şi ne sărutam de parcă ar fi fost prima dată.

Adam

Am intrat în casă, cu o dispoziţie cum nu mai avusesem de vreo un an şi ceva. Eram… fericit. Pentru prima dată de când femeia, care era soţia mea în acte, îmi distrusese viaţa, încrederea mea în oameni şi sănătatea mentală, eram cu adevărat fericit. Uitasem de tot şi de toate acasă la ea. În dormitor, în baie şi apoi puţin în bucătărie, parcă ea fusese făcută pentru mine. Nu existase nici măcar un singur

moment stânjenitor între noi, o simţeam deschisă şi sinceră faţă de mine, aşa cum aveam de gând să fiu şi eu. Eram atraşi unul de celălalt, era mai mult decât evident acest fir invizibil care ne lega şi niciodată nu m-am ataşat de o persoană atât de repede. Niciodată nu am simţit nevoia acută să fiu cu cineva, aşa cum era cu ea.

Sufrageria era goală, aşa că am bătut la uşa dormitorului ei. Ea dormea la parter, pentru a-i fi mai uşor să plece când celălalt o suna, iar eu la etaj, în ceea ce se numea la început: „dormitor matrimonial".

— Intră!

Am deschis uşa şi am intrat, cu o mână în buzunar şi cu alta pe lângă corp, ducând un dosar cu acte pentru divorţ. Semnate.

Mă abţineam să zâmbesc, nu voiam să ştie mai multe decât îi dădeam eu voie să afle. Acum, era în jocul meu.

— Nu-ţi face griji, nu stau mult, am anunţat-o când i-am văzut privirea încruntată. Voiam doar să îţi las astea.

I-am aruncat actele lângă ea şi am vrut să mă întorc să plec, dar ea mă opri şi scoase foile din dosar, cercetându-le.

— Sunt semnate, şopti ea, mirată.

— Ştampilate şi parafate. Dublu exemplar.

Privi foile câteva clipe, apoi întrebă:

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce renunţi la tot pentru care ai luptat până acum? La mine?

— Draga mea, nu eu am renunţat. Tu te-ai băgat în altă

sculă. Mi-e silă de tine încă de atunci. Mi-ai cerut de atâtea ori să trec peste, exact asta am făcut.

Rebecca prinse amândouă foile cu mâinile şi le rupse în mai multe bucăţi, zâmbind.

— Ce naiba faci? m-am răstit, privind-o cu ochi mari. Tocmai mi-am dat acordul să divorţăm, asta urmăreşti de un an întreg!

— Poate nu înţelegi, răspunse sarcastic, cu un rânjet diabolic pe faţă. Nu mai vreau să divorţăm.

Capitolul XII

Mă uitam la femeia de care fusesem îndrăgostit acum trei ani ca un nebun, pentru care aş fi făcut orice sacrificiu din lume, lângă care mă vedeam îmbătrânind şi îmi dădeam seama că nu a mai rămas nici măcar o urmă a acestor sentimente. În schimb, aveam de ales între două lucruri: ori să îi râd în faţă, cuprins de un val de nebunie, ori să o strâng naibii de gât, să îi şterg ei rânjetul ăla tâmpit de pe faţă!

— Ce dracu' ai spus?

— Oh, Adam! Ştiu că am spus de nenumărate ori să treci peste şi, la un moment dat, chiar credeam că asta doresc. Dar, văzând-o pe fata aceea blondă cum te priveşte, mi-am dat seama că încă mai am sentimente pentru tine.

— Îţi baţi joc de mine? am izbucnit. Mă înşeli de un an întreg, credeai că voi rămâne blocat din cauza ta toată viaţa? Şi de fapt, mă vrei înapoi doar pentru că o altă femeie mă vrea?

— Da şi nu, spuse ea încet. Lucrurile oricum nu mai merg atât de bine între mine şi Mark…

— Ai ales să îmi omori copilul pentru jegosul ăla de britanic, cum ai putut să te gândeşti măcar că te-aş vrea înapoi?

— Dar, iubitule, putem să facem oricând altul, zâmbi ea afectată şi acela a fost punctul în care sângele meu a început să fiarbă.

M-am aplecat periculos de aproape de ea şi mă privea cu groază. Nici nu vreau să ştiu ce vedea pe chipul meu, în ochii mei. Nebunie? Furie? Amândouă?

Am ridicat pumnul şi mi l-am aruncat înainte, cu o forţă pompată de adrenalină.

Momentul impactului a fost şi momentul în care oasele mele de la mână s-au zdrobit instant, o durere surdă trecându-mi prin încheieturi şi lăsând pete de un roşu închis pe zugrăveala albă a peretelui, la distanţă milimetrică de capul ei.

Faţa mea era extrem de aproape de a ei, dar expresiile noastre erau total diferite. Îi dominam frica cu furie şi am mârâit printre dinţi:

— Ne vedem în instanţă!

După ce am ieşit din camera ei, trântind cât de tare am putut uşa, mi-am luat în grabă cheile de la maşină şi portofelul şi am urcat în SUV-ul meu, pornind cu un scârţâit de roţi.

Nu vedeam nimic în faţa ochilor, conduceam mecanic, dominat de furie, şi am rămas surprins când m-am trezit în

faţa casei ei. Cât era ceasul? Cred că era ora cinei. Speram doar să nu o deranjez.

Am coborât din maşină, am închis-o şi m-am apropiat de uşa ei. Mi-am privit mâna plină de sânge, deja vineţie şi am ridicat din umeri. Nu mai puteam şi nici nu voiam să dau înapoi acum.

Am bătut de câteva ori la uşă şi după puţin timp, Maia, îmbrăcată în blugi şi o cămăşuţă elegantă, cu eşarfa încă la gât, îmi deschise.

— Adam?

Maia

Stătea în pragul casei mele. Tras la faţă, cu părul puţin ciufulit şi aproape obosit, dar mai atrăgător ca niciodată, pentru că era încordat şi tot trupul său avea o aură masculină delicioasă.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te deranjez, inspiră el adânc, apoi vorbi iar, lăsând aerul să iasă. Adevărul este că m-am certat groaznic cu Rebecca şi de teamă să nu fac o prostie, am ieşit şi am condus. Dar m-am trezit aici.

Era agitat şi nervos, iar eu nu ştiam cum să ies din situaţia asta. Nu puteam să îl chem în casă, ţinând cont cu cine luam cina, dar nu puteam nici să îl alung. L-aş fi dezamăgit.

— Intră, am spus şi m-am dat puţin la o parte.

Mă privi câteva clipe, apoi făcu întocmai. Se descălţă în hol şi ochii mi-au căzut pe mâna lui zdrobită.

— Ce ai făcut? am exclamat aproape în şoaptă, luându-i mâna într-a mea şi examinând-o îndeaproape.

— M-am descărcat, vorbi el grav. Era destinat Rebeccăi.

L-am privit în ochi şi am văzut o imensă furie, care mocnea.

— Încă nu te-ai prins că nu merită vreun efort?

— Sunt mai greu de cap, glumi el, dar niciunul nu râse.

— Îţi voi aduce nişte gheaţă. Acum, am oftat, trebuie să ştii că tocmai luam cina cu cineva. Ştiu că nu e momentul ideal, dar încearcă să te calmezi. Te rog.

L-am simţit încordându-se instant şi mă urmă aproape mecanic în bucătărie.

Adam

Are pe cineva la cină? Serios?

Să fiu calm? Ce fel de glumă diabolică era asta?

Dacă până acum simţeam nevoia să lovesc, acum voiam să ucid instant! Sigur era David, eram convins de asta! Ea nu avea de gând să umble numai cu mine, doar eram căsătorit! Nici măcar nu vorbisem despre asta, nu ştiam în ce stadiu eram eu pentru ea acum şi la dracu', nici nu îmi păsa, voiam doar să îi sparg gura nenorocitului şi apoi să o fac pe ea să îmi jure că nu o va mai atinge nimeni, în afară de mine!

În schimb, îmi căzuse faţa, soarele şi luna, cu tot cu bolta cerească direct în cap.

Familia ei stătea la masă, acum privindu-mă de parcă aş fi atracţia principală la circ. Tatăl ei furios, mama ei, cu care

semăna al naibii de bine, curioasă şi băiatul acela care o conduse la muncă, amuzat.

În ce dracu' m-am băgat?

— Mamă, tată, Alex, el este detectivul Adam Bran, spuse Maia, apoi glasul îi pieri, mă privi în ochi parcă încercând să îşi facă curaj şi zâmbi. Este iubitul meu.

Faţa mea şi a tatălui său trădau doar şoc, în sensuri foarte diferite. Eu eram încântat, el nu prea. De fapt, era rândului lui să mă privească fioros şi chiar avea ceva în privire! Mama ei îmi zâmbi parcă înţelegător, în timp ce aşa-numitul Alex se înecă cu băutura colorată, tuşind zgomotos.

Dar nu mă mai puteam concentra decât asupra ei. Mă numise iubitul ei!

— Spune-mi că îţi baţi joc de mine! se înfurie Max şi l-am privit încruntat. Spune-mi că măscăriciul ăsta, din cauza căruia ai fost tristă zile întregi, nu te-a vrăjit atât de uşor!

Maia a fost afectată de mine?

— Tată, te rog…

— Max, iubitule…

Maia şi mama sa au început să vorbească deodată, dar Max se ridică, veni lângă ea şi dintr-o mişcare îi smulse eşarfa de la gât. O urmă roz închis era prezentă cu mândrie pe gâtul ei, dovada nebuniei noastre.

L-am văzut încruntându-se cu furie şi din doi paşi era lângă mine, băgându-mi un pumn în moacă, pe care l-am simţit din plin.

— Tată! strigă Maia şocată, sărind şi băgându-se între noi.

— Te-ai atins de fata mea? răcni el.

Mi-am îndreptat poziţia şi l-am privit în ochi.

— Şi încă cum.

Patru perechi de ochi mă priveau şocaţi, în timp ce un nou val de mânie îl cuprinse şi sări iar asupra mea, de data aceasta barându-i lovitura şi doar apărându-mă. Nu voiam să îl lovesc pe tatăl iubitei mele.

Iubita mea.

Maia şi mama ei s-au băgat între noi, iar după ce l-au făcut să se retragă câţiva paşi, Maia veni repede lângă mine şi îmi cuprinse faţa între palme, evaluând eventualele pagube.

— Nu poţi să faci asta, tată! Se întoarse spre tatăl ei nervoasă, dar era încă lipită de mine.

— A pus mâna pe tine! urlă el. Ţi-a lăsat chiar şi urme!

— Nu erau acolo, dacă nu îmi plăcea! se răsti ea. Doar nu mai crezi că sunt Virgină? Ce naiba, tată, doar sunt femeie în toată firea!

Acum înţelegeam de unde are Maia caracterul vulcanic şi limba ascuţită. Pe cât de bine semăna fizic cu mama ei, pe atât de bine moştenise caracterul tatălui.

— Eu doar… se bâlbâi el. Nu am crezut… adică… eşti fetiţa mea, spuse înfrânt.

— Sunt în continuare, chiar dacă cresc, dar nu poţi să o iei razna şi să îmi ameninţi toţi iubiţii! Bine, unii au meritat, sau de alţii am scăpat şi singură, dar Adam… nu este genul care să se lase atât de uşor. Şi, nici nu cred că vreau asta.

— Am văzut, bombăni el în barbă.

— Deci, fii cuminte şi haide să cinăm cu toţii în linişte, da?

O linişte apăsătoare se lăsă între noi, iar Alex, care în tot acest timp nu se mişcă de la masă, privind întreg spectacolul, ridică paharul cu vin şi îmi făcu cu ochiul, chicotind:

— Bine ai venit în familie!

Capitolul XIII

Stăteam cu toţii la masă, iar atmosfera era extrem de tensionată. Eu dădeam din picior agitată, tata era bosumflat, Adam cu buza spartă şi mâna rănită, ţinând gheaţă pe amândouă, mama neutră şi puţin stânjenită, Alex amuzat.

— Deci, Adam, zâmbi mama călduros. Eşti colegul Maiei?

— Da, doamnă. Lucrăm oarecum împreună, la un caz.

— Înţeleg, zâmbi ea. Şi, părinţii tăi sunt în oraş?

L-am privit şi eu curioasă, pentru că deşi între noi începea să se contureze ceva, nu ştiam aproape nimic despre el. Dar, l-am văzut încruntându-se şi mi-am dat seama că subiectul îl deranjează.

— Mama a murit când aveam patru ani, iar tata… făcu o pauză în care a inspirat adânc, apoi continuă. Tata a preferat să mă lase într-un orfelinat. Alte rude nu mai am, sau poate că am, dar nu îi cunosc.

L-am privit cu ochi mari. Bărbatul ăsta era un adevărat mister pentru mine, iar ceea ce am aflat acum era cu totul neaşteptat. Nu puteam decât să îmi imaginez cât de greu

poate să îi fie unui copil de patru ani să îşi piardă mama, dar să mai fie şi abandonat de propriul tată printre străini…

Era inuman.

Am întins mâna pe sub masă şi mi-am pus-o peste a lui, zâmbindu-i blând când privirile ni s-au întâlnit.

— Mai doreşte cineva friptură? am întrebat, pentru a schimba subiectul şi toţi au refuzat politicos.

— Mulţumim pentru tot, draga mea! spuse mama. Noi ar trebui să plecăm.

— Eu unul mă bucur că te-am cunoscut, vorbi Alex. Să mai vii la mese în familie, sunt mult mai interesante cu tine în preajmă, chicoti el şi îmi venea să îi bag un pumn în moacă.

Îmi observă faţa încruntată şi ridică din umeri, făcând pe nevinovatul.

— Ce? exclamă el.

— Şi… Adam, rămâi peste noapte? îl întrebă tata, îngustându-şi ochii.

— Rămân atâta timp cât şi ea mă vrea aici, am spus calm.

Maxilarul tatii zvâcni şi Alex îl bătu pe umăr, rânjind:

— Nu e ca şi cum voi nu aţi fi fost tineri, tată! Din câte ştiu eu, ai fost şi mai rău decât el!

Obrajii mamei prindeau o tentă de roz, în timp ce tata o privea dulce şi aproape pervers.

— Asta e şi ideea, ştiu cum am fost eu, spuse şi o prinse pe mama de mână, ridicându-se.

Au plecat cu toţii şi am avut grijă să îi pup pe fiecare pe

rând. Nu voiam să existe tensiune între noi, nu ne-am certat niciodată! Bine, eu şi Alex ne certam, dar mai mult de o jumătate de zi nu puteam să stau supărată pe el. Idiotul ăla mă făcea mereu să râd.

Am închis uşa şi m-am întors în bucătărie. Eram mult prea conştientă că eram singuri şi privirea lui era aţintită asupra mea, dar am încercat să îmi ignor stomacul care se strângea şi inima care bătea cu putere. În timp ce începeam să strâng masa, am spus:

— Îmi pare rău pentru tata, te asigur că are cele mai bune intenţii! îţi aduc imediat altă pungă cu gheaţă şi…

L-am simţit lipindu-se de spatele meu, cuprinzându-mă cu o mână şi frecându-şi erecţia de fundul meu.

— Mereu vorbeşti atât de mult? îmi şopti Adam la ureche şi îmi muşcă lobul, ca mai apoi să îl sugă încet.

Am închis ochii, cuprinsă de fiori.

— Moştenire de familie.

— Am văzut.

— Ce s-a întâmplat cu mâna ta, până la urmă?

— Nu, iubito, spuse Adam, întorcându-mă cu faţa spre el. Nu stricăm momentul. Acum, spune-mi, de ce m-ai prezentat că fiind iubitul tău?

Avea o expresie mulţumită când mă întrebase şi probabil că era timpul să fiu sinceră. Cu el şi cu mine.

— Pentru că… pentru că încep să mă îndrăgostesc de tine, am spus încet.

Ochii lui parcă prindeau viaţă, mocnind într-o dorinţă identică cu a mea. Mă prinse de şolduri şi mă ridică cu

fundul pe masă, aplecându-se, şi într-o secundă a dat pe jos jumătate din tot ce era acolo, vasele şi paharele căzând şi spărgându-se.

— Îţi cumpăr altele, spuse grăbit, în timp ce buzele lui le acoperiră pe ale mele.

Capitulam fără nici cel mai mic efort. Limba lui în gura mea, invitând-o pe a mea la dans, iar aroma lui atât de masculină mă făcea să îmi îngenunchez conştiinţa.

Ne sărutam cu o poftă nebună, Adam dându-mi cămaşa jos şi rămânând şi el la bustul gol. Îmi plimbam mâinile peste pielea lui goală, plăcându-mi la nebunie cum se simt degetele mele moi peste pieptul lui tare, peste muşchii încordaţi, peste venele groase şi tendoanele care ieşeau uşor în evidenţă. Îşi coborî gura spre gâtul meu, unde sărută blând urma roşiatică, şi mă muşcă uşor în alte trei părţi, pielea mea răspunzând automat şi devenind extrem de sensibilă.

— Noi motive pentru tatăl tău, şopti el şi eu am chicotit.

Îmi desfăcu repede pantalonii, ajutându-mă să scap de ei, şi m-am întins pe spate, peste masa la care, cu câteva minute în urmă, am luat cu toţii cina.

Adam îşi trecu privirea lacomă peste corpul meu, acoperit doar de lenjeria din dantelă transparentă, întinse mâinile şi îmi cuprinse corpul exact deasupra coastelor, aplecându-se spre mine şi sugându-mi sfârcurile întărite prin materialul subţire. Gemetele mele îl provocau şi mai tare, lingând tot mai jos, până ajunse între picioarele mele. Mi-am ţinut respiraţia când limba lui fierbinte trecu de

câteva ori peste locul meu sensibil, apoi mă scăpă repede şi de ultimele piese de îmbrăcăminte. Corpul meu luă foc, felul în care mă înnebunea era cu totul nou pentru mine. Cum putea acest bărbat să mă facă să fiu atât de conştientă de fiecare atingere delicioasă, fiecare sărut fierbinte şi, în acelaşi timp, să fiu pierdută undeva în vârtejul excitant al dorinţei?

Mă gusta din nou, aşa cum nu o mai făcuse nimeni înainte, aşa cum ştia că mă scoate din minţi, iar eu gemeam tot mai tare, unduindu-mă în mâinile lui.

Simţea că sunt aproape de final, aşa că se ridică înapoi la mine, băgându-şi limba în gura mea şi simţindu-mi propriul gust pe buzele lui.

— Simţi cât eşti de dulce? şopti Adam, cuvintele lui explodând acolo, cât mai jos.

M-am ridicat în fund şi în timp ce îl priveam în ochi, i-am desfăcut pantalonii, apoi mi-am băgat mâna în boxerii lui şi l-am cuprins ferm. Era cald, tare şi fin, iar el scoase un sunet gutural când am început să îl masez într-o mişcare de du-te vino.

— Te vreau, acum! mârâi el şi m-am lăsat iar pe spate, Adam desfăcându-mi picioarele şi se propti între ele.

Cu o mână îmi mângâia un sân, în timp ce cu cealaltă se potrivi şi intră brusc în mine, făcându-mă să scot un ţipăt de plăcere. Şi Doamne, cât de bine mai era! Se mişca într-un ritm numai de el ştiut, menit să mă înnebunească, şi, prin mişcările noastre, încă ceva căzu de pe masă, spărgându-se cu un sunet strident.

Am auzit totul ca prin vis, simţurile mele erau cele care conduceau acum şi l-am prins de umeri pe bărbatul extrem de frumos şi sexy din faţa mea, trăgându-l peste mine şi astfel simţindu-l tot mai adânc, corpurile noastre fiind deja acoperite cu o peliculă fină de transpiraţie. Ştiam că nu mai pot, corpul meu tremura, iar el, ca un cunoscător, îmi muşcă buza de jos, sugând-o cu forţă şi apoi începu să mă sărute animalic, culegând de pe buzele mele gemetele orgasmului răvăşitor. După câteva clipe se încordă şi el, scoţând sunete groase şi neînţelese.

Duşul l-am împărţit din nou, iar Adam se întinse gol în patul meu, privindu-mă somnoros cum îmi iau cămaşa lui pe mine.

— Merg să beau apă, am şoptit, zâmbindu-i. Vrei şi tu?

— Nu, iubito. Vino repede.

Dar, când m-am întors, imbecilul deja adormise, îi priveam corpul bine făcut, pe jumătate descoperit, simţind cum mă excit iar doar gândindu-mă cum se simte acel trup puternic peste mine, câtă plăcere îmi oferă, apoi i-am privit faţa şi mă întrebam care a fost momentul în care am lăsat garda jos.

Când am vărsat iaurtul pe el? Când am făcut-o prima dată, în biroul lui? Sau chiar în prima zi, când ne-am lovit unul de celălalt, s-a întâmplat ceva?

M-am aşezat lângă el încet, mi-am aşezat capul peste pieptul său încolăcindu-mi o mână şi un picior în jurul lui. Simţeam nevoia să îl ştiu lângă mine, iar aşa am adormit şi eu după câteva minute, simţind în timpul nopţii cum mă

strânge mai aproape.

Capitolul XIV

L-am sărutat pe obraz, iar el deschise leneş ochii, apoi îmi zâmbi.

— Bună dimineaţa, iubito, mormăi Adam.

— Bună dimineaţa, imbecilule, am chicotit. Ar trebui să mâncăm ceva acum, dacă nu vrem să întârziem.

— Şi cămaşa mea?

— Am şifonat-o eu aseară, am spus ruşinată, dar am apucat doar să ţi-o calc.

— Perfect, se întinse să mă sărute şi amintirile nopţii trecute reveneau în forţă. Apoi mă prinse de labe şi mă trânti lângă el, în pat, venind pe jumătate peste mine.

— Cum se face că de cele mai multe ori, nu ajungem nici măcar în pat? am chicotit.

— Pentru că eşti mult prea irezistibilă, vorbi sărutându-mă pe gât. Iar eu mult prea excitat. Mereu.

— Adam, am spus încet. Ce s-a întâmplat ieri?

L-am văzut închizând ochii şi inspirând adânc, încruntându-se.

— Rebecca nu mai vrea să divorţeze. Mi-a rupt actele în faţă.

Cred că şocul mi se citea clar pe faţă, pentru că el nu mă opri când m-am ridicat. Am mers lângă geam, privind afară.

— Deci, rămâi cu ea?

— Bineînţeles că nu! exclamă de pe marginea patului.

Voi merge în instanţă.

— Şi asta va dura cât, Adam? Un an? Doi? Timp în care eu voi rămâne la stadiul de amantă? am spus cu dezgust ultimul cuvânt.

— Nu am altă cale, spuse cu o voce aproape dură. Nu are de gând să joace corect.

În gând, o înjuram în toate modurile posibile, dar nici moartă nu aveam de gând să recunosc cu voce tare cât de geloasă eram!

— Cred… cred că ar trebui să punem pauză la tot ce se întâmplă între noi.

Se ridică repede şi veni lângă mine, aşa gol cum era. Mă întoarse spre el şi mă forţă să îl privesc în ochi.

— Nu face asta, nu acum! Am nevoie de tine!

— Adam, nu pot să fiu văzută ca tipul de femeie care distruge căsnicii! Voi încă sunteţi căsătoriţi, la naiba!

M-am smucit din braţele lui şi am făcut câţiva paşi, trecându-mi o mână prin păr.

— În ce m-am băgat? am şoptit mai mult pentru mine.

— Acum îţi pare rău? se răsti.

— Nu ştiu, mi-am muşcat buza de jos.

— Nu poţi să ignori tot ce a fost între noi! aproape că strigă, şi m-am întors pentru a-l privi.

— Dar nici nu mă voi înjosi!

— Maia…

— Întârziem, detectiv Bran, am spus rece.

— Nu vorbi cu mine aşa, la dracu'! N-au trecut nici măcar opt ore de când te-am futut pe masa din bucătărie!

Simţeam cum mă înroşesc, dar voiam să rămân cu capul sus.

— Dacă nu eşti gata în zece minute, plec şi te închid în casă! l-am avertizat, apoi i-am întors spatele şi am mers în sufragerie, pregătindu-mi lucrurile.

Nu întârziase, deşi eram convinsă că putea să deschidă o uşă mai repede decât mine, dar nici nu aveam de gând să mai vorbesc cu el. Am mers fiecare cu maşina lui la sediu, iar el ajunse înaintea mea. Mă aştepta în parcare, pentru a intra împreună. Spre uşurarea mea, erau oameni în lift şi nu am putut să mai vorbim despre noi. Nici nu ştiam ce mai era de spus, de fapt. Aşa că înainte ca uşile liftului să se deschidă la etajul trei, am spus în loc de salut:

— Detectiv Bran!

Şi am ieşit.

M-am concentrat cât de intens am putut la ceea ce aveam de făcut, singurul moment în care m-am deconectat a fost când am primit un apel video de la Sara şi Adelin. Voiau să ieşim weekend-ul ăsta, iar eu am amânat să le dau un răspuns. Nu ştiam dacă voi avea dispoziţia necesară pentru asta.

Pe la ora treisprezece, am ieşit pe hol cu stomacul făcând scandal în gura mare. Nu luasem micul dejun şi acum era extrem de revoltat. Noroc cu automatul de la parter, care mă mai salva în zilele ca acestea.

Am introdus bancnotele şi am apăsat pe un cola, un corn cu ciocolată şi o pungă de „M&M” galbene, desigur, când i-am auzit vocea.

— Rebecca, bună! Vino!

M-am lipit de aparat şi m-am aplecat puţin, cât să pândesc cu coada ochiului ce se întâmplă.

Roşcata aceea greţos de impecabilă tocmai intra în sediu. Adam o întâmpina cu un zâmbet în colţul gurii şi când au fost suficient de aproape, ea s-a aplecat şi l-a sărutat tandru. Dar, el nu o respinse. Ba mai mult, îi răspunse la sărut.

Simţeam cum pământul îmi fuge de sub picioare, inima îmi bătea nebuneşte în timp ce simţeam că mă sufoc. Durea, mă durea al naibii de tare şi mă simţeam folosită, umilită şi o furie oarbă puse stăpânire pe mine!

Era târziu, cazul nostru stagna şi nu mă simţeam deloc bine. Alesesem să mă ascund în biroul meu, în loc să mă confrunt cu el. Ce naiba era în capul meu? Sunt o Sima, nu o laşă oarecare!

M-am ridicat hotărâtă de pe scaun şi am urcat două etaje pe scări. Adam mă făcuse să mă simt slabă şi uram asta, dar acum nimic nu mă va putea opri să îl confrunt! I-am bătut în uşa biroului şi am intrat imediat după ce am primit confirmarea. Era singur, iar asta era în avantajul meu.

Se ridică când mă văzu şi veni spre mine, dar pumnul meu în moaca lui îl făcu să se oprească, şocat.

— Ce dracu'…

— Mi-e scârbă de tine şi de paraşuta aia de nevastă-ta! Te simţi bine, acum, că m-ai folosit? am strigat, tremurând.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Adam, privindu-mă cu ochi mari, şi mă prinse de mâini, dar m-am smucit din

braţele lui.

— V-am văzut, imbecilule! Să nu mă mai atingi vreodată! Urăsc faptul că m-am dăruit ţie, a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea!

Lacrimile ameninţau să iasă la suprafaţă, aşa că am profitat de momentele cât încă eram furioasă şi m-am întors să plec, dar el mă prinse iar de mână şi mă întoarse brutal spre el.

— Ascultă-mă!

Genunchiul meu îl lovi cu toată forţa între picioare, iar Adam se aplecă şi icni din cauza durerii.

— Eşti nebună? urlă el.

— Mi-ai cunoscut tatăl. Trage singur concluziile, i-am spus, iar când am ajuns lângă uşă, el vorbi iar.

— Mereu fugi ca şi o laşă! Nu te juca cu mine. Maia! Nu ştii regulile şi ai să pierzi!

L-am privit, cu uşa întredeschisă, şi un nou val de furie puse stăpânire iar pe mine. Ce era de ştiut, când dovezile erau clare? Mi-am îngustat ochii, privirea lui intensă trecând prin mine, dar nu aveam de gând să las garda jos nici măcar o secundă.

— Start joc, am spus, înainte să dispar.

Capitolul XV

Îmi pulsau boaşele de la lovitura primită acum câteva minute. A dracului femeie împielițată! Nu m-aş fi aşteptat la asta niciodată, se pare că fusese o mişcare proastă faptul că

am uitat pe cine moşteneşte.

Temperamentul ei vulcanic mă făcea să îmi doresc să o stăpânesc eu, în felul meu! Să am grijă de gura şi limba ei aia nesimţită, de fundul ăla obraznic până se înroşeşte de plăcere şi durere în egală măsură! Iar faptul că mirosul ei era peste tot pe cămaşa mea nu făcea altceva decât să dezvolte toate aceste fantezii, pe care mintea mi le trimitea direct în pantaloni. Îmi aducea aminte de pielea ei fină, de corpul ei senzual, gustul dulce care mă înnebunea!

Auzi la ea, am folosit-o! Pentru că am sărutat-o pe Rebecca? A fost un sărut cast şi sec, pentru a păstra aparenţele la locul de muncă. Nimeni nu cunoştea problemele mele şi nici nu aveam de gând să îmi pun pe tavă viaţa privată. Dacă era un lucru pe care Rebecca îl mai respecta, era acesta. Ştia că noi, detectivii, eram cât se poate de discreţi. Cu cât se ştia mai puţine despre noi, cu atât mai bine.

Dar, tornada de gradul cinci pe nume „Maia" nu a aşteptat nicio explicaţie şi, ca de obicei, s-a grăbit să se dezlănţuie şi să tragă concluzii greşite!

Proastă decizie!

Pentru că am de gând să o las să fiarbă în suc propriu! Şi, voi mai pune şi eu nişte lemne pe foc, să îi dau o lecţie, o dată pentru totdeauna! Asta pentru că nu ştie să asculte!

Şi apoi o să o fut. Grav de tot. Peste tot.

Am rânjit. Îmi plăcea când era geloasă, faptul că se îndrăgostise de mine femeia care mă scotea din minţi şi mă excita în acelaşi timp, era cu adevărat ceva extrem de intens.

Eram deja nebun după ea, deşi nu îi recunoscusem în mod oficial şi coerent asta. Dar, eram foarte hotărât să îi dau o lecţie! Vrea să ne jucăm?

Start joc!

Maia

Am plecat acasă tristă şi dezamăgită. De Adam, de mine… în cele din urmă, eu îi dădusem voie să se apropie, deşi îi ştiam statutul. Era un om însurat, nimic nu îl poate opri să nu îşi sărute soţia, să nu se întoarcă la ea, să nu se culce cu ea.

Oh, Doamne, dacă el făcea sex şi cu ea, şi cu mine? Cum am putut să fiu atât de proastă? Şi când mă gândesc că am recunoscut în faţa lui că m-am îndrăgostit de el! Mai mult ca sigur că m-a privit ca pe o fetişcană naivă şi uşor de cucerit. L-am prezentat chiar şi părinţilor mei!

Dacă tata ar afla despre asta, ar fi în stare să îl tortureze lent, cu toată răbdarea din lume şi un sac mare cu sare. Dar, nu aveam de gând să îi spun. Aceasta era lupta mea, jocul meu în care el m-a ademenit şi care s-a transformat într-un adevărat război, între doi pioni.

Şi cu siguranţă nu voi juca curat!

Am trântit cana cu ceai pe noptieră, ştergându-mi pe furiş două lacrimi şi am stins veioza, adormind alături de gândurile mele deprimante.

Era pentru prima dată când plângeam pentru un bărbat!

Să-l ia naiba!

Dimineaţă, telefonul meu suna de parcă luase foc şi mă temeam să răspund. Ştiam deja motivul. O nouă victimă, încă o fată mult prea tânără, omorâtă şi abandonată pe marginea şoselei. Simţeam că mi se face greaţă şi nu era de la cadavre. Povestea asta ajungea mult prea departe.

Am avut un şoc când, ieşind din casă, mi-am găsit maşina plină de bileţele! Cap-coadă! În culori pastelate, fiecare avea câte un mesaj „drăguţ” scris cu un marker negru.

„Încăpăţânată!”, „Vulcanică!”, „Enervantă!”, „Agitată!”, „Neascultătoare!”, „Limbă de şmirghel!”

Şi multe altele.

Am tras adânc aer în piept şi am curăţat-o toată, bileţel cu bileţel, mocnind în interior în tot acest timp, şi am urcat într-un final la volan.

În biroul meu m-am ocupat de autopsia noii venite, Alice pe numele ei. Mă bucura faptul că ea avea lenjeria intimă pe ea. Era scumpă, într-adevăr, din şaten şi mă rugam în gând să ne ofere măcar un indiciu nou. Înnebuneam ştiind că criminalul este încă în libertate.

După ce am completat rapoartele şi le-am îndosariat, am pus intestinul subţire al fetei într-un bol mare din inox şi am urcat senină cu el până la etajul cinci, pe scări. După ce am bătut şi mi-am primit acordul, am intrat în biroul întunecos. Cei doi detectivi, Rus şi Bran, stăteau fiecare la biroul lui. Adam avea cămaşa, pe care o purtasem eu cu o seară înainte, desfăcută la primii trei nasturi şi mânecile

suflecate. Toţi acei muşchi ieşeau în relief, pieptul i se mişca ritmic şi am simţit un val de căldură trecându-mi prin corp.

La naiba cu acel corp sexy!

Cei doi m-au salutat şi mă priveau întrebător, privirea imbecilului fiind atât de intensă, încât evitam să îl privesc în ochi.

— Domnilor, am o mică problemă. Mi se pare că văd o mică formaţiune pe intestinul victimei, dar, din păcate, mi-am uitat ochelarii acasă, am chicotit. Mă puteţi ajuta?

Cei doi s-au privit o clipă, apoi Adam a vorbit primul.

— Sigur. Vin cu tine?

— Oh, nu e nevoie! am zâmbit dulce, apropiindu-mă. Te rog să priveşti aici!

Şi i-am aruncat tot conţinutul bolului în poală.

Detectivul Rus a scos un sunet plin de uimire, apoi a început să râdă cu atâta poftă, încât se ţinea de birou, aplecându-se înainte. Adam, în schimb, se ridicase brusc în picioare şi ridicând mâinile pe orizontală în aer, privea dezastrul de pe el şi din jur.

— Ce pula mea…

Apoi, încet, îşi ridică privirea spre mine şi era uşor de ghicit faptul că în clipa asta, m-ar omorî cu mâinile goale. Furia mocnea în ochii lui şi maxilarul îi zvâcnea, încleştat.

— Mulţumesc mult pentru complimente, au fost chiar drăguţe! i-am zâmbit la fel de dulce. Dar totuşi, cred că este 1 – 0 pentru mine.

Şi cu aceste cuvinte, am ieşit repede din biroul lor, lăsându-l pe detectivul Rus cu ochii în lacrimi, iar pe Adam

cu instinctele ucigaşe activate.

Capitolul XVI

Maţe? Serios? Băga-mi-aş… oh… nesuferita aia… o să mi-o plătească din plin!

Nu îmi venea să cred cât tupeu avea afurisita asta mică în ea, dar un nou plan mi se contură în minte şi am început să rânjesc.

Maia

Weekend-ul acesta aveam de gând să merg acasă, la ai mei. Poate să şi rămân acolo sâmbătă şi duminică, aveam nevoie de o distragere de la imbecilul ăla sexy şi musculos.

Să-l ia dracu'!

Am apăsat şi mai tare pedala de acceleraţie a bijuteriei mele pe patru roţi şi am înjurat mai rău decât tata când, brusc, un poliţist apăru în dreapta şi îmi făcu semn să mă opresc. Cauciucurile au scârţâit puternic din cauza frânei şi grăsanul în uniformă se apropie de mine, zâmbind.

Mi-am dat ochii peste cap şi am deschis geamul.

— Permisul, buletinul şi talonul, vă rog.

M-am conformat şi i-am înmânat actele, iar după o scurtă verificare, el se aplecă în faţă, punând o mână pe capotă.

— Cu grijă, vă rog, am spus rece. Se ia uşor culoarea.

— Domnişoară Sima, ştiţi că aici se circulă doar cu

cincizeci de kilometri pe oră? Dumneavoastră aveaţi o sută zece.

— Domnule poliţist, ştiţi că după infractori trebuie să alergaţi? Dumneavoastră aveţi cel puţin o sută zece!

Permisul suspendat pentru treizeci de zile. Asta se întâmplă când ai limba prea lungă şi îţi place viteza. Am condus, mai prudent, ce e drept, până la casa părinţilor şi am intrat fără să bat. Ştiau că urma să vin.

— Mamă, tată! Am ajuns!

M-am descălţat şi am mers în sufragerie, unde m-am oprit trăsnită în uşă. Imbecilul imbecililor, imbecilul suprem, de fapt, proaspăt ras şi arătând impecabil, era acolo. Alături de mama şi Alex, stăteau pe canapea şi se uitau la albume pline cu poze cu mine, de când eram mică, până în prezent.

— Ce căcat… am şoptit cu ochi mari.

— Maia, limbajul! mă dojeni mama, după ce mă privi.

Adam rânji, iar asta nu aducea nimic bun. Totul fusese calculat, la naiba, iar eu nu ştiam dacă să îl scot afară sau să intru în jocul lui, până găsesc o metodă să mă răzbun.

Aşa că am îmbrăţişat-o pe mama, l-am pupat pe Alex pe obraz şi fiindcă imbecilul suprem stătea în mijloc, m-a salvat de la o situaţie penibilă. Oricum nu ştiam încă ce să aleg, un pumn în moacă, sau un sărut.

— Ce faci aici? l-am întrebat cât de neutră am putut.

— Îi dă tatii migrene, râse Alex şi m-am încruntat spre el.

— Alex, vino cu mine până în bucătărie, se ridică mama brusc. Am nevoie de ajutor.

Acesta era modul subtil al mamei de a ne lăsa singuri. Şi aveam nevoie de asta, pentru că în secunda următoare el se ridică şi ne-am apropiat furioşi unul de celălalt. Mirosea atât de bine, muşchii lui încordaţi ieşeau în evidenţă prin tricoul alb, simplu, pe care îl purta şi privirea lui, de un albastru tulburător, îmi tulbura şi mie stomacul, şi aşa torturat de foame.

— Ai crezut că o să scapi atât de uşor? mârâi el.

— Ce naiba cauţi aici? am şuierat.

— Cred că tocmai am făcut o egalitate.

— Nu îţi forţa norocul, imbecilule! Dacă află tata toată povestea, te îngropăm amândoi în curtea din spate!

— Dar, asta ar însemna şi să afle ai tăi că te încurci cu bărbaţi însuraţi! Ce ar spune tăticul despre asta, hmm?

Am deschis gura să îi spun vreo două, dar am închis-o înapoi, nervoasă. Avea dreptate, iar eu simţeam că fierb de nervi!

— Aşa credeam şi eu, chicoti el. Acum, fii fată cuminte şi spală-te pe mâini. Cina este gata imediat.

M-am întors pe călcâie şi am ieşit afară, în curte, fata stătea în balansoar, trăgând cu sete dintr-o ţigară. M-am apropiat şi am luat loc lângă el.

— Tată? Eşti bine?

El mă privi lung, apoi mai trase o dată din ţigară şi o stinse pe jos, aruncând restul între florile de lângă gard. Apoi îşi puse o mână pe după umerii mei, trăgându-mă la pieptul lui.

— Maia, tu chiar crezi că el este potrivit pentru tine?

întrebă el grav.

— Nu ştiu încă, am şoptit şi inima mea se strânse la amintirea lui, tandru şi puternic peste mine, iar apoi la cea în care îşi săruta soţia.

— Trebuie să te câştige, înainte să se bucure de tine.

— Dar, totul este atât de complicat, am oftat. Am sentimente pentru el, pe care nu le-am mai simţit înainte. Şi nu cred că ştiu cum să mă descurc cu ele.

— Ştiu senzaţia. Maică-ta era o lămâie dată naibii! chicoti el, iar eu mi-am ridicat capul pentru a-l privi, confuză.

— Era o ce?

— O lămâie, răspunse mama, apropiindu-se zâmbind. Cum spuneai? Tare şi rece pe exterior, acră şi plină de venin în interior?

Tata întinse o mână spre ea, o prinse de talie şi o aduse mai aproape.

— Tu mi-ai furat minţile, blondo! spuse tata pe un ton jos, iar obrajii mamei deveniră roz. Era atât de frumoasă când îi zâmbea aşa! Dar, tot nu te iert pentru că fraternizezi cu inamicul!

— Oh, Max, încetează! îl certă ea. Nu îţi place de el tocmai pentru că îţi aduce aminte de tine!

— Ce tot spui acolo? se încruntă el, dar eu o priveam cu interes.

— Arogant, încrezut, arătos, chicoti ea. Ştii că e genul încăpăţânat şi dacă e îndrăgostit de ea, nimic nu îl va opri.

Imbecilul? îndrăgostit de mine?

— Cred că ai mers puţin prea departe, am strâmbat din

nas.

— Tu nu vezi cum te priveşte?

Mamă, nu ştiu cum să îţi spun, dar aia e privirea unui om care e pe cale să strângă de gât un alt om.

— Bine, haide să o lăsăm baltă, am spus repede. Cred că voi lăsa timpul să decidă.

Tata mă privi, deschise gura să spună ceva, dar întâlni privirea mamei şi oftă adânc.

— Suntem aici pentru tine. Mereu, prinţesă, spuse el, pupându-mă pe frunte, iar mama îl privi mândră. Dar, dacă ai necazuri, doar cheamă-mă şi îţi jur că îl voi face să îşi blesteme ziua în care…

— Max!

— Bine, bine! Am tăcut! Ridică mâinile în semn de predare şi ne-am îndreptat toţi spre bucătărie.

Cina decurse fără evenimente, dar şmecherul de Alex mirosise ceva, pentru că ne privea pe rând şi doar zâmbea pe sub mustăţi. Dar, înainte să mergem la somn, mama ne oferi o maximă pe tavă, cu cireaşă în vârf:

— Ţinând cont că sunteţi împreună acum, pentru voi doi, dragilor, am pregătit camera Maiei.

Futai!

Capitolul XVII

— Fii atent aici, imbecilule suprem! am şuierat spre el, imediat ce am rămas singuri.

— Oh, am avansat? ridică el o sprânceană, ironic.

— Nu ai ce să dormi în patul meu! am continuat să vorbesc, ignorându-i remarca, Ia-ţi nişte cartoane, fă-ţi culcuş pe jos şi nu o să ai probleme cu mine!

— Asta să o crezi tu, javră mică! Nu sunt animalul tău de companie, deci dorm în pat!

— O să te sufoc în somn! l-am ameninţat.

Râsul lui sexy şi gros îmi făcea stomacul ghem.

— Cine spune că vom dormi?

— Du-te dracului! m-am enervat. E nevastă-ta în perioada aceea şi eu sunt a doua opţiune? Din nou?

L-am văzut întunecându-se la faţă, dar furia lui fu înlocuită de amuzament.

— Eşti cumva geloasă?

Ochii mi s-au mărit o clipă, apoi am exclamat:

— Fie, dormi în pat! Dar să nu mă atingi, nici măcar din greşeală!

— Da, şefa! exclamă el, salutându-mă milităreşte, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

M-am dus nervoasă în baie şi am trântit uşa în urma mea. De ce are încă acest efect asupra mea? De ce inima îmi bate încă nebuneşte în preajma lui, iar corpul meu se înfioară de dorinţă? De ce nu au dispărut toate aceste sentimente, când l-am văzut sărutând-o pe… aia?

Am oftat, resemnată, şi am pornit apa la duş. Deşi era aproape rece, în ideea că va funcţiona ca şi un deşteptător, trezindu-mă la realitate.

Nu funcţionase.

M-am săturat să fiu eu cea mai afectată de toată treaba

asta! Era Adam sigur pe sine, dar era bărbat până la urmă. Cu acest gând răzbunător am ales o salopetă din şaten, scurtă şi sexy, lăsându-mi puţin lesele la vedere, care rămase printre lenjeriile mele de acasă. După ce mi-am uscat şi pieptănat părul, mi-am periat dinţii şi am folosit crema mea preferată pe întreg corpul.

Un „Doamne ajută!" şi am ieşit din baie.

Ochii imbecilului, acum cât capela, era tot ceea ce voiam să văd.

Aşa, specie slabă şi uşor de manipulat, priveşte aici şi şterge-te la gură!

M-am aplecat pentru a-mi lua telefonul din geantă şi i-am oferit o privelişte de prim rând asupra fundului meu. Apoi, ca şi cum nici nu ar fi în bustul gol la mine în pat, acoperit cu o plapumă, m-am cuibărit pe partea mea, cu spatele spre el, învelindu-mă doar cât să las lucrurile esenţiale la vedere.

— Tu aşa dormi în fiecare seară? mă întrebă el gutural, iar mie îmi venea să râd.

— Ai o problemă cu asta?

— Una mare de tot, spuse cu subînţeles şi mi-am muşcat buza de jos cu putere.

— Poţi să o rezolvi şi singur.

Palma lui îmi lovi cu putere o fesă pe jumătate dezgolită, făcându-mă să mă întorc nervoasă spre el.

— Ce dracu'?!

Nu apucă să îmi răspundă, pentru că tocmai bătea cineva în uşă. M-am învelit până la piept şi Adam chicoti

amuzat”.

— Intră!

Uşa se deschise şi tata apăru în prag.

— Voiam doar să vă urez noapte bună, spuse el, privindu-ne pe sub sprâncene.

— Noapte bună, tată! am spus, dar îl cunoşteam prea bine pentru a-l crede.

— Adam, să ştii că pereţii nu sunt izolaţi fonic. În cazul în care sforăi, ridică el din umeri, relaxat, însă privirea lui era plină de ameninţări nerostite.

— Nu va fi cazul, domnule, schiţă imbecilul un zâmbet.

— Bine, vă las. Mă duc să îmi ascut cuţitele de vânătoare. Sunt capabile să taie orice. Inclusiv vise şi speranţe.

— Noapte bună, tată! am apăsat cuvintele, uitându-mă urât la el, iar acesta îşi dădu ochii peste cap şi ieşi din cameră.

— Asta a mers bine, oftă imbecilul.

Am stins veiozele şi ne-am întors unul cu spatele la celălalt, încercând să adormim. În timpul nopţii, i-am simţit mâna pe talia mea, alunecând spre abdomen şi lipindu-mă de pieptul lui. Eram prea obosită să reacţionez şi mai ales, nici măcar nu ştiam dacă este real ceea ce se întâmpla, sau visam. Aşa că am ales să nu fac nimic şi să mă bucur de somn în continuare.

Dimineaţă m-am trezit în braţele lui.

Am luat micul dejun împreună şi ne-am evitat aproape tot restul zilei. Însă eu nu puteam să nu îi observ felul lui

relaxat de a fi, de parcă aparţinea acestei familii, arăta fericit aici. Şi îmi plăcea asta.

O ajuta pe mama, glumea şi râdea copios cu Alex, care dispăruse spre seară, schimbase chiar şi câteva cuvinte cu tata, despre cazul la care lucram. Când venise timpul să ne întoarcem acasă, le-am spus alor mei că las maşina acolo. Nu mai aveam voie să conduc.

— Ce ai făcut? mă privi Adam amuzat.

— Am avut câţiva kilometrii peste limită, am spus simplu.

Mama mă privi cu o sprânceană ridicată.

— Câţiva?

— Dublu câţiva, dar ce contează? am gesticulat.

— Şi poliţistul ăla mai e întreg? râse tata, amuzat de faptul că îi semănăm când era vorba de condus. Şi temperament.

— Doar l-am insultat puţin, am rânjit şi tata ridică pumnul, iar eu i l-am lovit cu al meu.

— Asta-i fata mea! râse el.

— Ai o atitudine complet greşită, Max! îl dojeni mama. Ar putea să păţească ceva, nu sunteţi prudenţi deloc! Apoi, se întoarse spre Adam. Dacă aş avea toţi banii pe care Max i-a cheltuit pe amenzi, mâine aş pleca în vacanţă!

Tata merse lângă ea, o prinse de talie şi o lipi de el, zâmbindu-i fermecător.

— Vrei să mergem în vacanţă, iubito? Numai noi doi, singuri, să nu ieşim de oriunde am fi cazaţi decât pentru mâncare, rânji cu subînţeles şi mama se înroşi instant.

— Max! Sunt copiii de faţă!

— Stai liniştită, mai degrabă le dăm idei, dădu el din mână.

— Bine, noi trebuie să mergem, am spus privindu-l pe Adam şi gândindu-mă că probabil este stânjenit de intimitatea dintre părinţii mei, însă el îi privea cu admiraţie, zâmbind.

Ne-am pupat şi îmbrăţişat, apoi am urcat în maşina lui Adam care era în garaj, de aceea nu o văzusem când am venit. Imediat după ce ne-am îndepărtat puţin, am vorbit prima.

— Poţi să opreşti şi să mă laşi aici. O să chem un taxi.

Tonul meu rece îl făcu să mă privească lung.

— Nu fi prostuţă, Maia, şi lasă încăpăţânarea deoparte puţin.

M-am bosumflat, încrucişându-mi braţele şi el chicoti.

— Îmi plac părinţii tăi, spuse imbecilul, la un moment dat.

— Serios? l-am întrebat, vizibil curioasă.

— Da. Sunt atât de diferiţi şi totuşi, la fel de pasionali. I-aş putea privi zile la rând.

Şi chiar era sincer. Zâmbetul de pe faţa lui era sincer şi nu puteam decât să mă încrunt cu ciudă. Bărbatul ăsta atât de atrăgător, inteligent şi sigur pe el era un total mister pentru mine.

Capitolul XVIII

Presiunea era imensă, toată secţia era agitată, şi chiar exista un motiv. Nu aveam niciunul linişte cu un asemenea criminal în libertate. Ceea ce era mai grav era faptul că parcă era mereu cu un pas înaintea noastră. Adam îmi povestise pe drumul de întoarcere despre o urmă parţială de pantof, găsită o singură dată. Apoi, totul a fost curăţat până la cel mai mic detaliu.

Aveam pe masă o doamnă de vreo patruzeci şi cinci de ani, dar îmi era greu să mă concentrez. Simţeam că ceva îmi scapă, ne scapă şi nu suportam acest gând.

M-am ridicat brusc şi am mers la sertarul pe care doamna îşi dormea nu prea confortabil somnul de veci, închizându-l înapoi.

— Îmi pare rău, tanti, dar nu am dispoziţia necesară, am oftat, apoi am ieşit hotărâtă din birou, înainte să mă răzgândesc.

Îl evitasem intenţionat pe imbecil trei zile deja, dar curiozitatea şi vina mă rodeau pe interior în egală măsură. Am urcat pe scări, dar între etaje am dat faţă în faţă exact cu el. Inima mea a început să bată cu putere şi o blestemam în gând în cel puţin cinci moduri diferite.

— Maia, vorbi el gros, privindu-mă intens şi ochii lui aveau acum cea mai aprinsă nuanţă de albastru.

— Adam, am vrut să spun sigură pe mine, dar vocea mea tremura şi el observase asta.

— La tine voiam să vin, îşi trecu el o mână prin păr, expirând zgomotos.

— La fel şi eu.

Ne-am privit în ochi câteva clipe şi brusc simţeam că aerul nu mai este suficient pentru amândoi.

— Tu prima, se reazemă el cu spatele de perete, încrucişându-şi mâinile la piept şi muşchii braţelor se încordară puternic.

Am înghiţit în sec la gândul că acele braţe se plimbau cândva pe corpul meu şi am respirat uşor înainte să vorbesc.

— Voiam să te întreb despre „Grădinar". Adică, aş vrea să ştiu mai multe detalii despre anchetă, dacă crezi că poţi să mi le dai.

O sclipire îi apăru în ochi şi aproape că îi vedeam curiozitatea în privire.

— Întreabă-mă.

— Urma de pantof. Ce marcă era?

— Venice. Nimic sofisticat.

— Zilele când au fost omorâte fetele… ai observat că toate erau impare?

Se încruntă puţin, apoi spuse:

— Nu, nu am observat.

— Dacă acelea au fost zilele lui libere? Cel mai probabil are un loc de muncă şi el. Dar chiar crezi că are legătură şi acesta cu grădinăritul?

— Nici vorbă, dădu el categoric din cap. Teoria mea este că are acasă o grădină frumoasă, meticulos aranjată, iar atenţia pentru detalii se observă şi asupra crimelor sale.

M-am înfiorat la gândul unui profil sadic şi masochist al suspectului şi m-am cuprins cu braţele, într-un mod automat de autoconservare.

— O să îl prindem, spuse Adam încet şi mă privi îngrijorat, dar blând. Va face o greşeală în cele din urmă.

— Nu pot să fiu calmă. Simt că ceva îmi scapă şi asta mă neliniştește.

— Crezi că ai un indiciu?

— Nu ştiu. Doar… tâmpesc, am oftat resemnată.

Un pas şi Adam era lângă mine. Mă cuprinse cu mâinile cu totul, chicotind, şi eu mi-am lipit bucuroasă obrazul de pieptul lui, închizând ochii.

Doamne, cât de bine era în braţele lui! Toată tensiunea dispărea repede şi simţeam cum mă liniştesc.

— Acum mă laşi să îţi explic? întrebă el cu un zâmbet în voce.

Am deschis brusc ochii. Imaginea cu el sărutând păpuşa aceea roşcată şi stricată îmi urca iarăşi tensiunea. Primul meu gând a fost să mă smulg din braţele lui, dar el se pare că mă cunoştea mai bine decât credeam, pentru că mă ţinea captivă ca într-o capcană în care nu puteam să fac nicio mişcare.

— Trebuie să ne ocupăm de încăpăţânarea asta tâmpită a ta! Până atunci, învaţă să asculţi! Mă certă el.

— Am învăţat să văd. Este suficient, am mormăit.

— Maia, nimeni de aici nu cunoaşte situaţia mea. Nimeni nu ştie prin ce am trecut. Am păstrat mereu aparenţele când a fost nevoie, iar ceea ce ai văzut tu a fost unul dintre acele cazuri. Sincer, când te-am întrebat atunci cum vrei să mă comport cu tine, mi-am dorit al naibii de mult să îmi ceri să te fac oficial iubita mea. Scăpăm de o

mască, o imagine falsă pe care o port de prea mult timp. Însă te înţeleg şi nu aş fi putut să te blamez pentru situaţia în care sunt, nu era corect ca tu să fii etichetată şi nici nu voi permite vreodată asta!

L-am ascultat tăcută, iar acum tot comportamentul meu mi se părea copilăros şi prostesc. Aşa se comportă o femeie geloasă? Imatur şi iraţional? Doamne, ciudate creaturi mai suntem!

Adam se aplecă puţin să mă poată privi în ochi iar eu mi-am muşcat buza de jos cu nervozitate.

— Toate aceste motive sunt… complet raţionale, trebuie să recunosc, am oftat. Dar tot nu mi-a plăcut ce am văzut.

— Ştiu. Aşa m-am simţit şi eu când te-am văzut cu pămpălăul ăla de David, sau cu Alex, înainte să aflu că este fratele tău.

— Cu David? l-am întrebat surprinsă. Dar, atunci nu era mare lucru între noi.

— Nu mă întreba, Maia. M-ai fermecat din prima clipă, când ai dat peste mine în hol. M-am enervat atât de tare tocmai din cauză că nu îmi puteam lua ochii de la tine. Mă împăcasem cu ideea că Rebecca mă înşală şi chiar eram ok aşa, în monotonia mea. Până ai apărut tu şi mi-ai dat complet lumea peste cap. Fără preaviz sau orice altceva.

Am chicotit şi el îmi ridică bărbia cu două degete.

— Mi-e dor de tine, domnişoară Sima, vorbi Adam cu acea voce joasă şi excitată, care ajunse adânc în pântecele meu.

Mi-am ridicat buzele spre el şi ne-am apropiat uşor,

când am auzit o uşă deschizându-se cu un etaj mai în sus şi pe cineva înjurând de zor liftul, pe motiv că este mereu plin.

— Pe mai târziu, şopti el şi mă sărută repede şi apăsat pe frunte, apoi o luă înapoi pe scări spre etajul lui.

M-am întors şi eu la treabă, întrebându-mă unde am mai văzut pantofi *Venice* modeşti şi comozi.

Capitolul XIX

Nu ştiam dacă este întuneric din cauza faptului că este noapte afară, sau din cauza lipsei de lumină artificială. Cert era că respiram greu, iar ăsta era singurul zgomot pe care îl auzeam. De fapt, nu. Îl simţeam. Cum naiba poţi să simţi un zgomot? La asta mă gândeam eu acum? În timp ce simţeam că mă sufoc, că aerul îmi ajunge tot mai greu în plămâni şi că totul în jurul meu se dilată, eu simţeam zgomote.

Culoarul din faţa mea era mult prea întunecos, mult prea murdar, mult prea necunoscut. Mergeam împleticindu-mă cu mâinile întinse în faţă, ca şi un orb intrat în panică. Abia acum observam faptul că acel culoar avea uşi de-a lungul său, în stânga şi dreapta mea. Am deschis una din dreapta, iar pe jos era întinsă Ana, cu picioarele îndoite sub ea. După uşa din stânga era Erika, cu ochii larg deschişi, care mă priveau fix. Toate victimele lui erau acolo, eu eram în mijlocul unui atac de panică când acoperit de umbre, l-am simţit în faţa mea.

— Mă cunoşti.

Cu un şoc puternic mi-am deschis ochii, eliberându-mă

din groaznicul coşmar. Respiram greu şi o peliculă fierbinte de transpiraţie îmi acoperea pielea, lipindu-mi câteva fire de păr de frunte şi de marginile obrajilor. Încercam să îmi controlez pulsul şi mă forţam să inhalez cât mai normal aerul, calmându-mă.

Îl cunosc. Simţeam asta şi, la naiba, tocmai asta îmi scăpa!

Cearcănele de dimineaţă îmi descriau perfect noaptea albă petrecută. Le-am lăsat acolo unde erau şi am folosit doar mascara, mi-am împletit părul şi m-am înfofolit bine în jerseul meu lung şi gros. Era frig afară şi tot drumul până la sediu am lăsat căldura pornită în maşină.

Am trecut prin hol cu ochii în pământ, mă simţeam obosită şi nu aveam de gând să stau la taclale cu nimeni astăzi. Am salutat scurt câţiva oameni şi am luat-o pe scări, fiind cel mai liniştit loc din toată secţia. Toată lumea folosea liftul.

Astăzi m-am ocupat de tanti pe care o ignorasem cu o zi în urmă, am coborât să îmi iau ceva de mâncare şi am simţit cum stomacul mi se întoarce pe dos când o roşcată care mirosea greţos de dulceag se opri lângă mine.

— Se poate să vorbim câteva minute? Afară.

Chiar şi vocea ei era de baltă şi după ce am ridicat o sprânceană şi am măsurat-o din priviri, m-am întors şi am ieşit din clădire. Zgomotul făcut de tocurile ei îmi spunea că mă urmează, deci nu m-am oprit până când am ajuns pe trotuar.

— Ce vrei? am întrebat-o rece, după ce m-am întors să o

privesc.

— Soţul înapoi, răspunse tăios, îngustându-şi ochii.

Am râs nervos, dând din cap.

— Chiar că ai ceva tupeu!

— Poftim?

— Îţi vrei bărbatul înapoi, după tot ce i-ai făcut? Dar pe el l-ai întrebat dacă te mai vrea?

— Bineînţeles că mă vrea! şuieră roşcata afectată. Este bărbat, are nevoi! Am înţeles asta din prima clipă în care am aflat că iese cu tine. Dar tu nu însemni pentru el mai mult decât o simplă partidă!

— Fii atentă aici, târâtură! am mârâit, apropiindu-mă nervoasă de ea şi obligând-o să facă un pas în spate, bătând în retragere. Eşti o femeie care şi-a omorât propriul copil pentru o sculă! Nu îmi ajungi la degetul mic nici dacă te foloseşti de o scară!

— Viaţa mea, problema mea! Tu ia-ţi mâinile de pe Adam!

— Problema este că el nu-şi poate lua mâinile de pe mine, am rânjit. Poţi să te agiţi cât vrei, asta nu îl va aduce înapoi lângă tine. Să nu îţi mai văd masca asta căreia îi spui faţă în preajma mea, vreodată, altfel o să afli la ce nivel poate să ajungă nebunia mea!

M-am întors pe călcâie şi am intrat furioasă înapoi în clădire, dar groaza care mă cuprinse îmi cutremură tot corpul. Simţeam un fior rece care îmi învăluia spinarea şi inima mea se opri o clipă, ca mai apoi să bată cu putere, pompând frică şi teroare. Dar, în tot acest haos al conştiinţei,

cumva ştiam că nu am voie să mă dau de gol, aşa că am fugit pe scări până la etajul cinci, simţind cum rămân fără aer din cauza groazei şi a oboselii. Era prea riscant să folosesc liftul, mă puteam da de gol şi stricam tot.

Am dat buzna în biroul celor doi detectivi fără a mă mai deranja să bat la uşă şi am închis uşa în urma mea. Faţa mea cred că spunea tot, pentru că cei doi s-au ridicat deodată în picioare.

— Ştiu cine e! am şoptit cu teamă.

Cei doi au schimbat o privire rapidă şi s-au apropiat de mine, Adam cuprinzându-mi faţa cu mâinile şi aplecându-se puţin pentru a mă putea privi în ochi.

— Maia, sunt aici. Linişteşte-te şi spune-mi tot ce ştii, vorbi el blând şi ferm.

— Pantofi „Venice", confortabili şi totuşi uzaţi de la atâta stat în picioare, faptul că nu le viola pe fete, deşi le îmbrăca pervers şi le îngrijea rezultă doar o timiditate ieşită din comun, care poate ascunde instincte criminale şi diabolice…

— Maia, ăsta e profilul criminalului?

— Nu, Adam. Ăsta este criminalul. Grădinarul este Bambi, portarul.

Încă o privire schimbată între cei doi, iar ca la un semn, detectivul Rus ieşi din cameră în grabă. Adam merse la telefon, o chemă pe Diana să aibă grijă de mine şi dispăru şi el, după ce mă pupă pe frunte şi îmi promise că se întoarce cât de repede poate.

Îi eram recunoscătoare Dianei pentru că mă ţinea acum

cu o mână pe după braţ, într-un mod protector şi eram şi mai recunoscătoare pentru că nu vorbea.

După aproape trei ore de aşteptări, timp în care i-am spus în cele din urmă Dianei ce se întâmplă – rămase şi ea la fel de şocată ca şi mine – Adam se întoarse în birou. Era răvăşit, avea cămaşa descheiată la primii nasturi şi câteva pete de sânge pe ea, era murdar pe mâini şi purta hamul cu pistol.

M-am ridicat repede şi m-am apropiat de el, cercetându-l îngrijorată din priviri pentru a mă asigura că este bine. El îmi cuprinse faţa cu mâinile şi îşi lipi fruntea transpirată de a mea.

— Sunt bine, oftă el.

Diana se scuză cu un zâmbet înţelegător pe faţă şi ne lăsă singuri, Adam unindu-şi buzele cu ale mele în secunda următoare.

— Oh, iubito, dacă îţi făcea ceva…

— El a fost, nu-i aşa?

— Da. Are o grădină imensă acasă, aranjată până la cel mai mic detaliu. Mai era o fată în beciul lui, ţinută captivă. De aceea nu aveau urme de legături la picioare, pentru a le putea îmbrăca. Şi am găsit trofeele… Dumnezeule, toate acele chestii ţinute în borcane cu formol…

Adam îşi trecu mâinile prin păr, iar mie mi s-au i umplut ochii de lacrimi.

— Este sângele ei, spuse el într-un final, arătând spre cămaşa lui. Avea o rană deschisă, o lovise într-un acces de furie şi mâine deja se împlinea săptămâna. Mâine era prea

târziu.

L-am cuprins cu braţele pe după talie cât de strâns am putut şi mi-am lipit obrazul de pieptul său, simţind cum mă strânge şi el tot mai aproape.

— S-a terminat. Tot coşmarul acesta s-a terminat şi tu l-ai prins. Nu va mai face rău nimănui, niciodată!

Am fost nevoiţi să ne îndepărtăm din cauza faptului că se întoarse şi detectivul Rus, care ne privi puţin curios şi apoi îmi mulţumi pentru vigilenţă. M-am retras din biroul lor, deşi se vedea clar în privirile noastre cât de mult tânjeam unul după celălalt.

Aveam nevoie să plec de acolo, ştiam oricum că nu mai sunt în stare să fac nimic, iar după felicitările primite de la căpitan, m-am dus direct acasă. Spre seară, telefonul meu vibră uşor de două ori. Primisem un mesaj.

„Am nevoie de tine. Pot să vin?”

Am privit ecranul minute în şir, înainte să mă decid asupra unui răspuns.

„Îmi pare rău, dar sunt un dezastru acum. Am nevoie de puţină linişte”.

Răspunsul lui apăru după ceva timp şi asta m-a afectat, ştiam că l-a deranjat refuzul meu.

„Mi-aş dori să nu mă mai respingi când ai mai multă nevoie de mine şi aş mai vrea, totuşi, să nu mai fugi de ceea ce deja este mai presus de noi!”

Mi-am şters încă câteva lacrimi înainte să pot să adorm cu adevărat.

Capitolul XX

Era o adevărată binecuvântare faptul că nu mai aveam victime săptămânale. „Grădinarul” fusese prins şi ăsta era subiectul de primă pagină în toate ziarele locale şi nu numai, chiar şi la televizor. Era ştirea momentului. Eu însă eram în întârziere, astăzi era aniversarea părinţilor şi după o ultimă verificare în oglindă, am înşfăcat cadoul, geanta şi cheile şi am ieşit.

Normal că încă conduceam. Nu mă oprea faptul că mi-a fost suspendat permisul de un poliţai pufos.

Casa părinţilor era învăluită de muzică, de un miros delicios de mâncare şi era decorată cu panglici şi baloane umplute cu heliu, toate argintii. Nici măcar nu m-au auzit când am intrat, dar eu îi puteam auzi mai mult decât perfect! Multiple voci vesele se auzeau din sufragerie şi m-am îndreptat şi eu într-acolo.

În camera imensă erau mama, tata, Alex, mătuşa Anastasia şi soţul ei, Sara şi Adelin, Cami şi Sebastián, soţul ei, David şi… Adam. Privirile ni s-au întâlnit şi am simţit un nod în gât, iar mii de fluturi se zbăteau în stomacul meu.

— Te-ai hotărât să apari? chicoti Alex şi toţi s-au întors să mă privească.

Am întrerupt cu greu contactul vizual şi mi-am îndreptat atenţia spre părinţii mei, pe care i-am pupat şi i-am îmbrăţişat cu drag.

— Asta este pentru voi, am spus, întinzându-le cadoul în timp ce Alex apăru lângă mine şi îmi puse un braţ pe după

gât. Din partea noastră.

— Pentru că vă iubim enorm, început el să fluture din gene, şi suntem mereu ascultători, pentru că ne-aţi educat atât de bine…

— Te chem diseară când vreau să adorm, îi tăie tata elanul şi am pufnit în râs.

Mama desfăcu cadoul şi scoase cele două bilete de vacanţă spre Coasta de Azur. Le privi uimită, arătându-le tatii, apoi ne zâmbi înduioşată:

— Voi munciţi din greu, nu trebuie să faceţi asta!

— Nici nu vreau să aud! am exclamat hotărâtă. Chiar meritaţi. La mulţi ani împreună!

Ne-am îmbrăţişat toţi patru şi ne-am îndreptat atenţia spre invitaţi.

David a fost primul care a venit să mă salute, iar Adam, cu un pahar de tărie în mână, era undeva mai în spate, cu ochii pe el.

— Maia! Cât eşti de frumoasă! exclamă el, privindu-mi rochia de un albastru închis, mulată şi cu mânecă lungă, până la genunchi. Nu mi-ai dat ocazia să te scot în oraş, după petrecerea aceea.

Sara şi Adelin îmi făceau semne în care imitau faptul că le era rău şi mi-am dat ochii peste cap, făcându-le rapid cu ochiul.

— Îmi pare rău, i-am zâmbit puţin forţat. Am avut destul de multă treabă.

— Oh, da! Aţi prins criminalul acela, felicitări! se aplecă brusc şi mă sărută pe obraz.

Adam dădu pe gât tot conţinutul paharului dintr-odată şi îşi îngustă ochii periculos, maxilarul zvâcnindu-i din cauza forţei cu care scrâşnea din dinţi.

Dacă mă gândesc mai bine, nu avea niciun drept să se comporte aşa! E însurat cu o scorpie lipicioasă, care nu avea nici cea mai mică intenţie să divorţeze de el. Unde sunt şansele noastre? Ah, da! Nu există!

— Mulţumesc, am spus, simţind un nod în gât.

— Ce spui de weekend-ul ăsta? Ieşim la cină, poate şi la un film…

Ar trebui să accept, sunt conştientă de asta. Să încetez jocul de-a amanta şi să nu-mi mai complic viaţa singură. În schimb, am răspuns:

— Te sun eu după ce mă asigur că îmi eliberez programul, i-am zâmbit, dar zâmbetul lui era mult mai înfloritor şi plin de speranţă.

Am oftat şi mi-am trecut o mână prin păr. Ce naiba făceam? Dacă nu îmi place un bărbat, nu îmi place şi gata! Dar acum, din cauza unui alt bărbat imbecil, îmi ţeseam singură o pânză complicată, pe care nici măcar nu mi-o doream.

— Ce dracu’ faci? se auzi vocea lui şuierată, nervoasă şi a fost suficient doar să ridic privirea.

Era lângă mine.

— Merg mai departe, am răspuns rece, privindu-i ochii aceea de un albastru îngheţat.

— Putem să vorbim într-un loc mai discret?

Mama tocmai trecea pe lângă noi şi îi auzi întrebarea.

Ne privi puţin tristă, observând tensiunea dintre noi şi mă întrebă zâmbind:

— Maia, dragă, de ce nu îi arăţi lui Adam casa? Sunt sigură că va adora terasa de la etaj!

Fără alte discuţii, m-am întors pe călcâie şi am urcat la etaj, simţind că mă urmăreşte. Însă nu am mers pe terasă, am intrat în camera mea neatinsă şi m-am oprit în mijlocul ei, punându-mi mâinile în sân şi aşteptând ca el să intre şi să închidă uşa în urma lui.

— Îmi spui şi mie ce dracu' a fost cu tot acel show de mai devreme?

— Show? am ridicat din sprâncene.

— Ţi-o tragi cu mine şi apoi îţi dai întâlnire cu pămpălăi ca David? ridică vocea, nervos, arătând cu o mână spre uşă.

— Poate că da.

Mă privea furios, extrem de furios şi din trei paşi mari era lângă mine. Îmi prinse amândouă mâinile, mi le duse brutal la spate unde mi le captivă cu o singură mână de a lui, în timp ce mi-o băgă pe cealaltă în păr şi se aruncă asupra buzelor mele. Îmi băgă limba aproape cu forţa în gură şi am început să ne sărutăm brutal, animalic, pervers. După ce se convinse că nu mai am nicio putere să îl contrazic, îşi luă mâna din părul meu, continuând să mă ţină captivă cu cealaltă şi îmi strânse sânii prin materialul rochiei, pe rând, prinzându-mi sfârcurile şi rotindu-le între degete.

— Poate David, îi pronunţă numele cu scârbă, să te facă să te simţi aşa?

Un geamăt îmi ieşi dintre buze şi el mi le linse încet,

excitându-mă la culme.

Mă prinse de braţe, mă întoarse cu spatele la el şi mă împinse pe pat, pe burtă şi îmi ridică fundul în sus. Îmi ridică rochia peste fese şi îmi coborî chiloţii lent, băgându-şi dintr-odată limba în locul meu sensibil, iar eu am icnit, gâfâind. Lingea tot, sugea, îşi rotea limba, iar eu gemeam cuvinte fără sens.

— Eşti a mea, Maia! mârâi el, muşcând uşor ambele pernițe fine şi sensibile, apoi se concentră iar asupra centrului plăcerilor. Numai a mea!

Simţeam că explodez, era atât de bine, de excitant, încât am simţit că nu mai pot mult. Corpul meu tremura uşor, iar fix în momentul în care orgasmul explodă, el se înfipse în mine!

Sfânt zeu al extazului!

Senzaţia era uimitoare, plăcerea inegalabilă se dezlănţuia încontinuu şi m-am lăsat peste pat, strângând cearşaful în pumni cu putere, doar fundul meu era în sus, în timp ce el îmi strângea cu putere fesele, pompând întruna. Mi-am muşcat buza de jos, iar el întinse o mână şi îşi trecu degetele peste ea. Dar eu am deschis gura şi am început să îi sug degetul arătător, Adam scoţând gemete groase şi întărindu-se şi mai tare în mine, excitat la maxim.

Tremurul dulce al plăcerii ne cutremură pe amândoi deodată şi am căzut în pat, epuizaţi.

Gâfâiam încet, încercând să ne recăpătăm suflarea, şi după câteva minute m-am ridicat şi m-am aranjat cât de bine am putut. Adam se ridică şi el în picioare, imitându-mă şi

privindu-mă precaut.

— Nu mai pot să fac asta, am spus încet, întorcându-mă şi privindu-l. Trebuie să încetăm!

Grimasa feţei lui trecu de la surprinsă la iritată şi apoi de-a dreptul furioasă.

— Îţi jur că eşti cea mai nebună femeie pe care am întâlnit-o vreodată! Nu a trecut un minut de când ne-am futut ca doi sălbatici, iar acum îmi spui că nu mai vrei să fii cu mine?

— Ne-am tras-o pentru că asta simţim, Adam! am început să mă răstesc. Aş putea să o fac cu tine oricând, oriunde, pentru că la naiba, am sentimente faţă de tine! Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că eşti însurat!

— Ştii foarte bine că am de gând să divorţez!

— Şi asta cât va dura, ţinând cont de faptul că ea se va împotrivi până la capăt? Un an, doi, trei? Nu vreau să fiu în plus!

— Eşti iubita mea, Maia, ce nu înţelegi? strigă el.

— Nu aşa se numeşte statutul pe care îl am eu în viaţa ta! Nu vreau să fiu prinsă la mijloc în căsnicia voastră!

— Şi acum ce ai de gând? Să te desparţi de mine? şuieră el, încordat peste măsură iar eu am oftat încet.

— Vreau timp. Şi tu ai nevoie de el, Adam. Ocupă-te de divorţ, dar nu mă băga pe mine în asta.

Îşi băgă amândouă mâinile în păr, ciufulindu-l şi înjură urât de câteva ori. Mă durea să îl văd aşa, dar nu voiam să fiu arătată cu degetul şi blamată pentru că această căsnicie de faţadă a lor nu mai funcţionează. Nimeni nu le cunoştea

problemele, din afară păreau un cuplu fericit. Dacă eu apăream în peisaj, eram motivul perfect în ochii tuturor.

— Eşti sigură că asta îţi doreşti? mă întrebă încruntat, cu maxilarul zvâcnind de nervi.

M-am cutremurat la auzul vocii lui tulburate şi am închis ochii, simţind cum mi se prelinge o lacrimă pe obraz.

Plângeam pentru un bărbat.

— Da.

Adam mă privi intens câteva clipe, apoi veni lângă mine şi mă sărută apăsat pe frunte, înainte să se întoarcă brusc şi să iasă repede din cameră, trântind uşa în urma lui.

— L-am văzut doar când şi-a dus lucrurile la maşină, dar nu cred că m-a observat. Nici nu conta, dacă mă gândesc mai bine, am oftat.

— Unde s-a dus?

— S-a transferat la secţia principală de criminalistică din centrul ţării. A pus aproape patru sute de kilometri între noi.

Sara şi Adelin mă priveau trişti, sorbind încet din paharele lor cu vin.

— Este mai bine aşa. Pentru amândoi. Lucrurile au fost mult prea complicate din prima clipă în care ne-am întâlnit.

— Şi totuşi, a fost primul bărbat care ţi-a sucit minţile. Aleluia pentru asta, ridică Adelin mâinile spre cer iar noi am început să chicotim. Era şi timpul, mai era puţin şi eram convins că nu ai inimă!

— Ce urât! am râs uşor. Dar, vă iubesc pe voi. Nu este

suficient?

— Deocamdată, mă privi Sara pe sub sprâncene şi apoi ridică o sprânceană. Nu te las să mori singură!

Ne-am oprit din vorbit pentru că tocmai ne primeam porţiile de paste comandate. Simţeam un gol imens în piept şi ştiam că de acum, nimic nu va mai fi la fel.

Capitolul I

Stăteam faţă în faţă cu dublura mea, ceea ce era chiar extrem de ciudat. Îmi dădea un sentiment de neliniște, iar asta mă agita cumplit.

— Nu ţi se pare că seamănă prea mult cu mine?

L-am auzit pufnind, apoi îşi aprinse ţigara electronică. Parcă se lăsase de fumat.

— Ştii că acea „minune” este de zece ori mai

cancerigenă decât o ţigară normală, nu?

Mă privi încruntat, în timp ce trase cu sete din ea.

— Deci? am ridicat o sprânceană, aşteptând încă răspuns la întrebarea mea.

Căpitanul oftă greu, se apropie de corpul fetei de pe masa mea din inox, asupra căreia stăteam aplecată, şi o cercetă câteva clipe scurte.

— Relativ, ridică el din umeri. Este blondă şi drăguţă, nu e mare lucru.

Am oftat şi am pus mâna pe bisturiu.

— Asta înseamnă că trebuie să mă car, arătă spre mâna mea care străpunse pielea rece.

Se strâmbă ca răspuns la zâmbetul meu malefic şi ieşi val-vârtej.

Dar starea mea nu era în conformitate cu zâmbetul. Gândurile mele zburau, în timp ce continuam să muncesc. Zburau în urmă cu doi ani, la cel care mă făcuse să plâng pentru prima dată. Nu trecea o zi fără să mă gândesc la el, fără să mă întreb ce face, dacă este încă cu Rebecca, sau este fericit alături de cineva care îl merită cu adevărat. I-am cerut să plece, ştiam asta, dar niciunul dintre noi nu îl căutase pe celălalt. Eu, din cauza fricii şi a nesiguranţei, el…

Şi în aceşti doi ani, am lăsat hainele să cadă o singură dată. Nu şi sentimentele. Pentru că imediat ce respectivul şi-a consumat, brusc şi fără preaviz, energia, lacrimile mi-au umplut ochii şi mi-am dat seama că am nevoie de timp. Mi-am promis că nu o să mă grăbesc şi nici nu voi accepta pe oricine în viaţa mea atât de uşor.

După ce am terminat cu autopsia, am întocmit certificatul medico-legal, împreună cu rapoartele de bază. Treaba mea pe ziua de azi era oficial încheiată, acum mă grăbeam să merg acasă şi să mă pregătesc. Ieşeam în oraş cu Sara şi Adelin, cel din urmă urmând să ne prezinte noul său iubit.

Pantaloni scurţi din piele, negri, un top din mătase de aceeaşi culoare şi pantofi cu toc subţire. Câteva onduleuri lejere şi un machiaj natural era ceea ce îmi definea starea actuală. I-am mulţumit în gând cerului pentru că o maşină tocmai ieşea din parcare, grăbindu-mă să îi iau locul, altfel eram nevoită să las maşina la o distanţă considerabilă faţă de club.

Sara era deja acolo, pe canapeaua unuia dintre separeuri, căutându-ne cu privirea. Am ridicat o mână, fluturând-o uşor şi pe faţa ei apăru un zâmbet imens. Ne-am îmbrăţişat strâns când în sfârşit am ajuns la ea.

— Oh, Doamne, Maia! strigă ea, făcându-se auzită peste muzica asurzitoare. Urma să te iau pe sus, dacă refuzai să vii şi de data asta!

— Nu aveam cum să lipsesc, Adelin nu m-ar fi iertat niciodată! am zâmbit.

— Cu asta am noroc! mă dojeni ea. Dar mă bucur atât de mult să te văd!

— Şi eu! am răspuns sincer. Ce face Ana?

— Se ceartă cu Max pentru casa de vacanţă, chicoti ea. Unchiul vrea o sală de biliard şi una de forţă, iar ea pilates şi un mini cinema".

— Ar trebui să ajungă la un compromis, mai ales că au drepturi egale şi o vor împărţi.

— Când s-au înţeles ăştia doi? ridică ea o sprânceană. Uneori nu ştiu ce a fost în capul bunicii, de ce le-a lăsat casa asta amândurora.

— Probabil credea că aşa îi va face să se înţeleagă.

— În care lume paralelă? râse ea şi eu am chicotit. Acum lasă asta, ce bei?

— Un Martini sec, te rog.

Sara făcu câţiva paşi până la barul care era destul de aproape de noi şi se întoarse după câteva minute cu băuturile noastre. Chiar când luam prima sorbitură, am auzit vocea veselă şi încântată a lui Adelin:

— Hei, sexy ladies! dădu el lasciv din gene, apoi ne pupă pe fiecare pe obraji. Mă bucur să vă văd, în special pe tine! întinse un deget atent îngrijit, cu o unghie perfectă şi lucioasă spre mine. El este iubitul meu, Mark!

Un tip bine făcut, creol, brunet şi cu nişte ochi de un verde intens, extrem de deschis şi contrastând aproape şocant cu pielea lui, ne zâmbea timid din spatele lui Adelin.

— Stai aşa, am spus încurcată. Nu ne povesteai nouă acum câţiva ani de un Mark din vacanţă?

— Este chiar el, Maia, scumpo! Ne-am revăzut întâmplător, el având ceva afaceri aici, şi nu am rezistat tentaţiei de a ne reîntâlni şi printre cearşafuri.

Am râs toţi, noi dând mâna cu noul venit şi probabil că fiind obişnuite cu orientarea lui Adelin, eram foarte relaxate cu privire la el. Aşa că, după doar o jumătate de oră,

povesteam cu toţii şi râdeam bine dispuşi.

— Cine mai vrea ceva de băut? strigă Sara puţin ameţită şi toţi au aprobat, ridicând paharele goale.

Şi totuşi, cei trei s-au oprit pe ringul de dans, începând să îşi mişte corpurile în ritmul muzicii, poate puţin prea energic, şi îmi făceau semne să mă alătur lor. Le-am arătat paharul gol şi faptul că am de gând să merg la bar, dar am ales doar o cola şi simţeam că nu mai reuşesc să mimez această încântare continuă şi obositoare.

Am luat o gură de suc şi am privit în dreapta mea. Mă simţeam oarecum privită, dar tot ce puteam să văd erau oameni relaxaţi, dezinhibaţi, care se distrau şi nici măcar nu ştiau de existenţa mea.

Eram paranoică, pentru a doua oară astăzi şi un gând total nepotrivit mă făcu să schiţez un zâmbet pe sub mustăţi. Poate mi se trăgea de la prea multă abstinenţă, ştiam din experienţa tatii cât de agitat poţi să fii atunci când nu ai parte de plăceri carnale prea mult timp. El era agitat ca şi un leu în cuşcă. Eu eram… paranoică?

Am închis ochii şi simţeam că mă ustură. Clar nu aveam în plan o noapte albă, deci m-am întors la locul meu din separeu, dorindu-mi un singur lucru în acel moment: patul meu de acasă.

Capitolul II

Mă omorau picioarele, tocurile cui nu fuseseră o alegere înţeleaptă, dar când am făcut eu alegeri înţelepte, dacă ne

referim la viaţa mea personală?

Am oftat şi m-am aşezat pe canapea, masându-mi degetele şi călcâiele cu mâinile.

Orgasmic!

Renunţasem deja la ideea de a-mi pregăti un ceai şi m-am ridicat exact în momentul când nişte bătăi în uşă m-au făcut să tresar.

Ce futai?

Dacă Sara s-a ameţit iar şi nu vrea să o vadă aşa mătuşa Ana, sigur va trebui să o las să doarmă cu mine. Dormitorul pentru oaspeţi este în curs de renovare şi de pe canapea ar putea să cadă oricând. Am oftat şi am deschis resemnată uşa, dar inima mea se opri pe loc, la fel ca şi respiraţia şi rotaţia Pământului.

Era el! Imbecilul!

După câteva clipe sufocante, i-am trântit uşa în nas speriată şi am rămas nemişcată în acelaşi loc, privind uşa şi sperând să fie doar un efect extra exagerat a băuturii din seara aceasta.

Câteva clipe de linişte. Apoi câteva bătăi identice.

Am deschis uşa din nou, ţinându-mi respiraţia, şi el se încruntă nervos şi confuz.

— Ce naiba?

Încă o uşă trântită în nas. La dracu', mă simţeam ca şi în desene, doar că nu vedeam nicăieri partea amuzantă. De data aceasta el nu mai bătu, ci intră neinvitat şi trânti săraca uşă în urma lui, pentru a treia oară.

— Ce crezi că faci? am şuierat.

Nu puteam să îmi iau ochii de la el. Doamne, cât era de frumos! Proaspăt ras şi tuns, dar cu părul suficient de mare cât să îl poţi răsuci puţin între degete, cu acea privire care îmi trimitea fiori violenţi direct în stomac, muşchii braţelor şi ai pieptului extrem de bine ieşiţi în relief prin tricoul mulat pe corp. Nici nu îndrăzneam să privesc mai în jos, până aici, şi deja simţeam cum mă ia cu palpitaţii!

— Bună şi ţie, îmi pare bine să te revăd! Da, chiar aş dori un pahar cu ceva, mulţumesc!

Deşi aceste cuvinte sunau vesele, faţa lui era la fel de încruntată.

Şi totuşi, un declic se produse în mintea mea şi am început să îmi revin repede. O fi el cel mai sexy bărbat în viaţă, dar va fi şi cel mai sexy bărbat mort dacă nu îmi dă o explicaţie cât mai plauzibilă, de ce futai a apărut în viaţa mea din nou, acum, după ce eram convinsă că totul s-a terminat cu adevărat între noi!

— Ai un minut pe ceas să îmi explici ce naiba cauţi aici, altfel singurul lucru pe care o să îl primeşti va fi un picior fix în cofrag!

Adam rânji pervers şi încă un fior îmi trecu prin tot corpul.

— Tot o javră mică ai rămas?

— Cincizeci de secunde.

Îşi încleştă maxilarul şi făcu un pas mai aproape, mai aveam puţin şi ne atingeam.

— Sunt liber.

— Felicitări.

Răspunsul meu îl enervă la culme.

— Atât ai de spus? După doi ani, doar atât?

— După doi ani în care nu ai dat nici cel mai mic semn, m-am răstit, simţind cum mă enervez, crezi că mie îmi mai pasă acum de statutul tău?

— Să-ţi reamintesc, domnişoară Sima, cine a vrut să luăm o pauză până când eu îmi rezolv probleme personale? Nu ai vrut să fii implicată în scandalul dintre mine şi Rebecca şi asta am făcut, te-am ţinut departe de tot! Doi ani am târât-o prin tribunale, i-am oferit şaptezeci la sută din tot ce am avut, doar să mă văd scăpat!

— Şi acum… am şoptit, privindu-i ochii aceea albaştri şi simţind cum furia mea se topeşte la fel de repede precum a început să ardă.

— Acum sunt liber. Ieri s-a pronunţat sentinţa definitivă, iar azi am ajuns la uşa ta. Am actele în maşină, îţi arăt tot.

Am oftat, iar el ridică încet o mână şi mă mângâie uşor pe obraz.

— Trebuie să înveţi să ai încredere în mine, Maia. Tragi mereu concluzii pripite. Crezi că te-am uitat? Nu a trecut nici măcar o zi în aceşti doi ani blestemaţi în care să nu mă gândesc la tine, în care să nu îmi doresc cu disperare să te am. Dar mi-am promis că te voi proteja de scandaluri şi tu ai fost mai importantă decât ceea ce îmi doream eu.

— Tot acest timp… a fost sufocant, mult prea apăsător. Acceptasem ideea că între noi totul s-a terminat, dar nu puteam să te scot din minte. A fost atât de greu!

Braţele lui puternice m-au înconjurat protector şi trebuia să recunosc că nicăieri nu m-am mai simţit atât de liniştită, de protejată, de… iubită.

Da, era locul meu preferat din întreaga lume.

— O să te iau încet. Vreau să îţi demonstrez ţie, în primul rând, iar apoi familiei tale că sunt potrivit pentru tine. Vreau să avem o relaţie frumoasă, să te descopăr pas cu pas şi să fii cu adevărat iubita mea.

Aceste cuvinte le spuse cu faţa în părul meu, cu mine în braţele lui şi nu îmi venea să cred cum viaţa se poate schimba radical într-o singură jumătate de oră.

Am stat îmbrăţişaţi minute în şir, apoi el îşi slăbi încet strânsoarea şi mă sărută pe frunte.

— O să merg acasă acum, am făcut un drum lung până aici şi sunt rupt.

— Promiţi că te întorci? l-am întrebat, şi mă simţeam ciudat, aveam şi eu o latură sensibilă mai puţin dezvoltată, dar care ieşea cel mai mult în evidentă în preajma lui, fără să îmi dau seama.

Adam îmi prinse faţa între mâini şi se aplecă puţin pentru a mă privi în ochi.

— Promit că nu vei mai scăpa de mine, începând de astăzi!

Mă sărută apăsat pe obraz, amândoi simţind dorinţa aproape explodând şi totuşi ne abţineam cumva.

— Pas cu pas, zâmbi el în colţul buzelor, acest gest făcându-l să pară extrem de atrăgător şi cuceritor. Noapte bună, iubito!

— Noapte bună, imbecilule!

Adam chicoti încet şi se întoarse pe călcâie, ieşind din casă. L-am urmărit în prag până a ajuns la maşină, unde se întoarse spre mine şi îmi făcu cu ochiul.

Ce futai tocmai s-a întâmplat?!

Capitolul III

Aveam întâlnire.

Chicoteam ca o adolescentă îndrăgostită la acest gând şi totuşi, nu puteam să îmi reţin zâmbetul în timp ce mă priveam în oglindă. Rochia de un roşu tulburător îţi lua ochii la prima vedere, părul meu puţin ondulat rămase desfăcut şi am ales un ruj în acelaşi ton pasional cu rochia.

Câteva bătăi în uşă m-au făcut să fug în picioarele goale, pentru a deschide. Adam, într-un costum negru, mulat pe toţi muşchii şi o cămaşă albă descheiată la primii doi nasturi, stătea în pragul casei mele cu un buchet delicat de anemone în mână.

— Bună, frumoaso, îmi zâmbi el dulce. Pentru tine!

Îmi întinse buchetul şi l-am primit, încântată.

— Sunt minunate, mulţumesc!

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz, iar când el îşi puse o mână pe talia mea, corpul meu luă foc instant. Am rămas nemişcaţi, respiraţiile noastre fiind singurele zgomote care se mai auzeau şi care acum se îmbinau din cauza apropierii.

— Merg să mă încalţ, am şoptit deoarece eram mult

prea conştientă de tensiunea sexuală dintre noi şi de faptul că nu vom mai ieşi nicăieri dacă ne mai atingem.

— Ar fi cel mai indicat, spuse el cu o voce joasă şi am inspirat adânc, îndepărtându-mă.

Adam conduse până la un restaurant cochet unde separeul era deja pregătit pentru venirea noastră. Vin alb la rece, *mise en place-ul* impecabil, anemone albe şi în vaza secundă aurie din centrul mesei. Ne-am aşezat, iar ospătarul ne oferi meniurile.

— Este un local cu specific, îmi explică Adam. Aici găseşti cele mai bune fructe de mare şi orice preparat din peşte. De aceea mi-am permis să le cer o sticlă de Chardonnay la rece pentru când ajungem.

— Este prima dată când vin, şi deja sunt plăcut surprinsă, am recunoscut.

— Mă bucur, zâmbi el. Ce alegi?

— Cred că voi încerca creveţii.

Cina fusese un adevărat deliciu, vinul aromat şi ameţitor, iar Adam… cât toate acestea la un loc şi o doză letală de masculinitate în plus. De aceea când m-a întrebat dacă vreau să îmi arate noua lui locuinţă unde a început totul de la zero, propunându-mi să rămân şi peste noapte cu el… am dat din cap în semn de aprobare şi am lăsat emoţiile care îmi străbăteau stomacul să îşi facă de cap.

Stătea într-un complex de apartamente, cartierul modern fiind construit de doar câţiva ani. Voiam să urcăm pe scări până la etajul trei şi l-am privit fermecată cum deschise uşa, lăsându-mă să intru prima.

Poate era efectul vinului, a întregii seri, poate era din vina lui şi a faptului că eram atât de înnebunită după el. Sau, cel mai probabil, era o combinaţie ameţitoare între toate acestea, dar dorinţa mea atingea deja cote maxime. Deşi am înaintat câţiva paşi în imensa sufragerie deschisă, Adam rămase rezemat de uşă, cu mâinile în buzunare şi mă privea atât de intens, încât respiraţia mea devenea tot mai agitată.

— Ai fost un adevărat gentleman în seara aceasta, am şoptit.

Întunericul din apartament nu ajuta cu nimic, ba mai mult, accentua atracţia dintre noi.

— Ce vreau să îţi fac acum nu se încadrează în aceeaşi categorie, spuse el la fel de încet.

— Arată-mi.

Adam veni spre mine, mă prinse de talie şi mă lipi de el, simţindu-i erecţia lipită de şoldul meu prin rochia subţire şi mă privi în ochi. După câteva secunde, gura lui o acapară cu totul pe a mea. Dulce, flămândă, pasională. Îmi plăcea al naibii de mult cum se juca cu limba în gura mea, cum o căuta pe a mea, cum mă venera şi mă îngenunchea cu aceeaşi atingere şi îmi golea mintea de tot ce deriva din raţiune.

Se aplecă şi mă prinse de picioare, săltându-mă în braţele lui, continuând să mă sărute excitat şi se îndreptă spre dormitor. Cred.

Mă lăsă uşor pe spate, pe pat, iar el rămase în picioare pentru că îşi dădu sacul jos, îşi desfăcu fiecare nasture de la cămaşă în parte, fără a-şi lua ochii de la mine, apoi o aruncă pe jos. Bustul lui gol, încordat şi puternic continua cu un

abdomen perfect şi cu un „V” înnebunitor, ascuns pe jumătate în pantaloni.

Eram excitată doar privindu-l şi mi-aş fi plâns chiar şi de milă, dacă nu aveam lucruri mai importante de făcut acum. Doi ani de abstinenţă în familia Sima… cred că bunicul se întoarce în mormânt în clipa asta!

Adam se aşează în genunchi între picioarele mele şi îmi dădu pantofii jos, începând să îmi sărute gleznele, urcând tot mai sus până la genunchi, apoi lingând încet spre interior până ajunse la materialul fin al chilotului. Limba lui trecu de câteva ori de jos până sus peste locul meu fierbinte şi simţeam cum mă încălzesc brusc, dorindu-mi cu ardoare tot mai mult! Când în sfârşit îmi dădu jos lenjeria şi limba lui se afundă adânc în mine, m-am lăsat pe spate şi am gemut lung, oftând totodată.

Doamne, cât era de bine!

Singurul lucru pe care îl făceam acum era să simt. Nebunia, extazul, plăcerea, toate au culminat într-un orgasm atât de intens, încât întreg corpul a început să îmi tremure.

— Oh, Adam…

— Te simt, iubito!

Mâinile lui puternice mi-au ridicat rochia până deasupra capului, dând-o jos. Îmi cuprinse sânii în palme, îşi trecu limba peste sfârcurile mele pe rând, lingând şi sugând, mii de fiori traversându-mi corpul.

Ne-am sărutat din nou, ne-am atins, ne-am mângâiat şi ne-am tras-o ca doi nebuni care se aşteaptă de o viaţă, iar acum se descoperă pentru prima dată. Mă lua tare şi adânc,

dar atingerile lui erau ferme şi pasionale, iar când finalul ne cutremură pe amândoi, am rămas îmbrăţişaţi, aşa goi cum eram.

Cuvintele nu îşi aveau rostul pentru că ceea ce simţeam, legătura dintre noi era mai presus de atât. Simţeam că aparţinem unul altuia, că a meritat aşteptarea şi mai ales, că acum ne vom bucura de toate aceste trăiri intense, aşa cum simţeam că ne dorim din prima zi în care ne-am cunoscut.

Capitolul IV

— Bună dimineaţa, nesuferito!

Vocea blândă şi dulce a bărbatului care mi-a furat minţile şi inima mă trezi dimineaţă. Eram întoarsă pe burtă, iar el profită de asta pentru a-mi săruta întreg spatele, începând de la ceafă şi urmând coloana, până ajunse la fese. Înlătură cearşaful şi mă muşcă uşor de fesa dreaptă, făcându-mă să mă înfior.

— Deja serveşti micul dejun? am chicotit, încă somnoroasă.

— Hmm, nici nu ai idee, mormăi el, vârându-şi degetele între picioarele mele şi începând să maseze încet.

— În cazul ăsta, am şoptit cu ochii închişi, vreau porţie dublă.

Adam oftă gutural şi îşi trecu un picior peste mine, aproape călărindu-mă aşa pe burtă cum eram şi mă prinse puternic de fund cu amândouă mâinile.

— M-ai nenorocit, femeie!

Mi-am ţinut respiraţia când l-am simţit cum îşi lasă în jos pantalonii de trening şi boxerii, apoi îşi scoase bărbăţia şi se înfipse adânc în mine, făcându-mă să icnesc şi să îmi doresc tot mai mult.

Se mişca din ce în ce mai repede, mai adânc, îl simţeam în mine din plin şi fiori ca şi nişte mici focuri de artificii începeau să câştige tot mai mult teritoriu pe corpul meu, pe pielea mea, în zonele mele erogene. Adoram felul în care mă strângea puternic de şolduri, felul în care ştia cum îmi place să mă ia, cum ştia unde să mă atingă, îl iubeam pe el aşa cum nu am iubit niciodată un bărbat.

Am explodat când se împinse cu putere până la capăt în mine iar el zvâcni de câteva ori, înainte să se elibereze gâfâind. Îşi lipi fruntea transpirată de spatele meu câteva clipe, până când respiraţiile noastre au revenit cât de cât la normal.

— Acum chiar ar trebui să mâncăm, şopti el.

Am afirmat printr-o mişcare a capului. Eram din nou obosită.

Spre surprinderea mea, două omlete care arătau foarte bine, cafea aburindă şi suc erau deja pregătite pe masa din bucătărie.

— Impresionată? rânji el, privindu-mă.

— Recunosc, am chicotit.

— Nu ştii multe lucruri despre mine, Maia. Dar abia aştept să ne descoperim.

L-am privit intens, apoi am zâmbit.

— Abia aştept.

Ne-am aşezat şi am mâncat amândoi cu poftă.

— Mi-ar fi plăcut să îţi cunosc familia, am zâmbit trist.

Nu uitasem ceea ce spusese acum doi ani, faptul că mama lui murise când el era mic şi tatăl său a preferat să îl lase la orfelinat după aceea.

— Şi mie, dar sunt împăcat cu trecutul meu.

— Îţi mai aminteşti de ea?

— O visez, câteodată. Este o imagine neclară, dar este atât de liniştitoare şi profundă, încât a devenit inconfundabilă. Îmi apare în vise mereu când sunt agitat sau am probleme, de parcă mi-ar veni în ajutor. Ştiu că sună nebunesc, pufni el şi îşi trecu o mână prin păr.

— Deloc. Dragostea unei mame este inegalabilă.

Ne-am zâmbit şi am continuat să mâncăm în linişte. Am făcut după aceea duş împreună, ne-am relaxat aşa cum ştiam noi cel mai bine şi am ieşit înfăşuraţi doar în prosop.

— Iubito, nu vreau să pară că vreau să scap de tine, dar am ceva în plan pentru noi şi trebuie să plec vreo două ore.

— Oh, am spus surprinsă. Bine atunci, crezi că mă poţi lăsa acasă?

— Sigur. Şi ne vedem pe la şapte?

Am aprobat afirmativ şi am început să mă îmbrac. Adam se ţinu de cuvânt şi apoi porni cu un zâmbet larg spre orice ar pregăti pentru seara aceasta.

Timpul meu trecu destul de repede, ţinând cont că am fost într-o continuă mişcare. Am pus haine la spălat, am dat cu aspiratorul, mi-am şters piesele de mobilier până au strălucit şi casa mea era impecabilă. Faptul că stăteam

singură era un avantaj, nu făceam prea multă mizerie. În timp ce întindeam rufele pe uscător vorbeam şi cu Sara la telefon, şi asta îmi aducea aminte de ceva.

La ora stabilită, Adam apăru la uşă şi ne-am îndreptat spre marginea oraşului. Acolo, încă la sol, ne aştepta un balon imens, portocaliu, iar trei oameni verificau tot felul de lucruri în jur.

— Doar nu… m-am înecat.

— Ba da! chicoti el.

— E o nebunie!

— Ştiu, nu? râse el încântat şi nervos în acelaşi timp.

Nu ştiam dacă să râd sau să fug de acolo, cert este că am ales totuşi să nu dau bir cu fugiţii. Deocamdată.

Adam însă era mult mai rău decât mine. Broboade de sudoare îi apărură pe frunte şi era agitat.

— Ai frică de înălţime? l-am întrebat.

— La naiba, da! răspunse el, trecându-şi o mână prin păr.

— Atunci, de ce faci asta? Nu mă supăr dacă renunţăm acum.

— Pentru că am trecut prin multe să fim împreună. Vreau să îmi înving şi teama asta. Dacă tu eşti lângă mine, ştiu că pot să înfrunt orice.

L-am luat de mână şi mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Este cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus până acum, am spus, privindu-l în ochi.

— Sunt un dulce, ştiu, flutură din gene şi eu mi-am dat ochii peste cap, râzând.

— Astăzi am vorbit cu Sara şi mi-am adus aminte de ceva. În seara în care ai revenit, am ieşit cu ea şi cu Adelin în oraş. Voiam să ştiu dacă ai fost în zonă, am avut un sentiment ciudat că eşti în preajmă.

— Nu, iubito. Am condus exact până la uşa ta, abia aşteptam să îţi arăt dovada că sunt liber. Nu am oprit nicăieri înainte.

— Ciudat, am mormăit.

Tocmai se pregătea să spună ceva, dar unul dintre bărbaţi se apropie să ne anunţe că totul este pregătit şi balonul este gata de decolare. Ne-am apropiat, şi cu puţină reţinere, am urcat amândoi în el. Era emoţionant şi înfricoşător totodată, dar am ascultat atenţi instrucţiunile primite şi ne-am ţinut strâns de mână când balonul începu să ia altitudine.

Era o experienţă minunată! Apusul era chiar în faţa noastră, o linişte plină de pace ne cuprinse şi aveam sentimentul că suntem singuri în întreaga lume, doar noi doi şi cerul. Adam mă privea intens, calm şi cu drag. Întinse o mână, îmi prinse bărbia între degete şi îmi întoarse faţa spre el.

— Te iubesc, Maia Sima. Tu eşti puterea şi slăbiciunea mea.

Gura mea se întredeschise uşor şi realitatea vorbelor lui mă făcu să realizez că exact acelaşi lucru îl simţeam şi eu.

— Te iubesc, Adam. Eşti primul bărbat la care îi spun asta, în afară de tatăl meu.

Ne-am sărutat cu pasiune, savurând fiecare clipă pe

îndelete.

— Legat de asta, se strâmbă el. Crezi că am vreo şansă să rămân viu după ce află că suntem iar împreună?

Am râs cu poftă, iar el mă imită amuzat.

— Există o singură cale de a afla.

Adam se încruntă puţin, privindu-mă întrebător.

— Mergem în vizită!

Capitolul V

— Cred că m-am răzgândit, spuse el brusc, strângându-mă mai tare de mână.

— Nu fi copil! Se va afla în cele din urmă!

— Prefer să nu fiu de faţă!

— Adam! l-am certat într-o şoaptă apăsată.

— Maia, m-am confruntat cu tot felul de criminali, psihopaţi şi infractori. Dar tatăl tău îi bate pe toţi la fundul gol!

Am pufnit, fără a reuşi să râd sau să mă supăr. Nu ştiam cum să reacţionez la ceea ce tocmai a spus şi probabil că era haios, dar într-un colţ al minţii îi dădeam dreptate. Tata putea să fie extrem de intimidant. Venind vorba de lup, uşa se deschise.

Tata apăru în prag. Expresia lui se înseninã când mă văzu, dar se întunecă la furtună de gradul cinci când dădu cu ochii de Adam. Mama înlemni în spatele lui, Adam îşi ţinu răsuflarea, eu făceam mătănii imaginare spre divinitate.

— Sofia, adu-mi puşca de vânătoare! strigă el peste

umăr spre mama, apoi se întoarse şi îl privi pe Adam. Tu ce pula mea cauţi aici? tună, iar mama îşi dădu ochii peste cap.

— Domnule, am venit să vorbim, spuse Adam ferm, ridicând puţin o mână într-un gest care ar fi trebui să transmită calmul.

Doi paşi şi tata era cu mâna în gâtul lui.

— Mi-ai rănit fetiţa aşa cum nu a mai făcut-o nimeni până acum! mârâi el. Ştii ce înseamnă să te iei de un Sima? Ţi-ai săpat singur groapa!

Mama veni repede lângă mine şi mă prinse de umeri, privindu-i cu ochi mari şi cred că nici ea nu ştia sigur ce ar fi mai înţelept să facă.

— Tată! Dă-i drumul! am strigat.

— Nu te băga, Maia! se răsti Adam cu o voce sugrumată.

— Vii în curtea mea, în casa mea şi pui mâna pe fata mea! urlă tata şi îl eliberă doar pentru a-l lovi din plin în faţă.

— Dumnezeule, Max! sări mama, prinzându-l de braţ, dar acesta se smulse din mâinile ei.

Adam se ţinea de maxilar, un firicel de sânge făcându-şi drum din buza spartă, spre bărbie. Ştiam că nu vom schimba cu nimic situaţia dacă interveneam, trebuiau să ajungă la un moment dat la un numitor comun. Să facă un compromis.

— Dar nu te-ai oprit, nu-i aşa? continuă tata să înainteze spre el cu o privire fioroasă şi toţi muşchii încordaţi. Ce te-ai gândit tu că ar fi haios? Să îi frângi inima!

Un croşeu sub coaste şi Adam se îndoi de durere. Nu riposta deloc, dar îmi doream măcar să se apere cumva!

— Nu puteam să fiu cu ea atunci, răspunse el, gâfâind

din cauza loviturii primite. M-am întors de îndată ce asta a fost posibil.

— Proastă decizie!

Alt croşeu în faţă şi mi-am întors privirea, tresărind, când Adam se prăbuşi la pământ.

— Max, de ajuns! strigă mama poruncitor.

— De abia m-am încălzit! Te credeam mai inteligent de atât, detectivule! Ştiai ce te aşteaptă şi totuşi eşti aici!

— Pentru că o iubesc! strigă Adam, iar tata se opri o secundă în acea poziţie ameninţătoare.

— Cred că îţi baţi joc de mine! se răsti el.

— Da, ştiam ce mă aşteaptă! Dar nu am de gând să dau înapoi şi nici nu mă voi opri, vorbi Adam cu greu, ridicându-se de jos şi îndreptându-şi poziţia în faţa tatii. Voi veni din nou şi din nou în faţa ta, până ai să ne dai binecuvântarea ta. Vreau să o fac soţia mea.

Inima mea s-a oprit câteva clipe, ca mai apoi să înceapă să bată ca şi o nebună, în piept. Nu îmi venea să cred ce tocmai am auzit, firul gândurilor mi s-a rupt şi acum derula ca şi o bandă stricată ultimele lui cuvinte.

Mama mă strânse mai tare de umeri, schiţând un zâmbet încurajator şi trist totodată, dar tata încă era în stare de şoc, privindu-ne când pe mine, când pe el.

— Nu ştiu dacă să te îngrop în curte sau să te duc la un psihiatru, mârâi el.

— Sunt aici, ridică Adam mâinile în semn de predare. Şi nu mă dau bătut. O iubesc prea mult.

Ochii mei s-au umplut de lacrimi.

— Spune-mi că nu îmi faci asta, spuse tata, privindu-mă. Că nu îţi faci ţie asta! aproape că strigă ultima parte.

— Nu ştii totul. Îl iubesc, indiferent dacă eşti de acord sau nu.

Maia

— Te-a rănit!

— Adu-ţi aminte prima ta întâlnire cu Maia, Max, spuse mama blând. Nu toţi oamenii ştiu să îşi arate dragostea, dar asta nu înseamnă că iubesc mai puţin.

Tata îşi trecu o mână prin păr, înjurând de toţi sfinţii, apoi îl privi pe Adam pe sub sprâncenele încruntate.

— Tu ai de gând să renunţi vreodată?

— Niciodată!

— Aşa să rămână! Dacă mai renunţi încă o dată la ea, îţi jur pe numele lui Marco Sima că nu mai scapi viu din mâinile mele! Ne-am înţeles?

Tata întinse mâna spre el, iar Adam o privi câteva clipe, respirând greu.

— Da, domnule!

Îi prinse cu putere mâna, salutându-se bărbăteşte şi privindu-ne hotărâţi în ochi.

— Acum hai înăuntru să desfacem nişte beri, spuse tata şi intră în casă urmat de Adam.

— Ce futai a fost asta? am şoptit şocată, mai mult pentru mine.

— Maia, limbajul! ridică mama tonul, certându-mă.

— Oh, haide! Spune-mi că tu nu te-ai gândit la asta!

— Bine, poate puţin. Dar nu accept un astfel de limbaj din partea ta!

Mi-am dat ochii peste cap şi am prins-o de braţ, am intrat în casă şi noi, după cei doi bipolari.

Îi priveam cum povestesc din fotoliul meu confortabil şi mi se părea că am trăit două vieţi diferite. Una înainte să îl cunosc pe Adam, în care bărbaţii erau doar nişte jucării pentru mine şi una după ce l-am întâlnit, în care sunt total şi complet îndrăgostită. Bărbatul acesta a ales să lase garda jos pentru mine, pentru familia mea şi pentru a le demonstra respectul şi dragostea ce mi le poartă. Nimeni nu a făcut niciodată aşa ceva pentru mine. Iar acum, el vrea binecuvântarea tatii, şi a câştigat-o pe drept.

Dar, eu procesam mult mai greu acest lucru. Adam mă voia pe mine? Ca soţie? Pentru toată viaţa?

De ce?

Capitolul VI

Nu a mai spus nimic despre cererea în căsătorie şi asta mă călca puţin pe bătături. Adică, de ce a spus-o? Doar să scape din ghearele tatii? Nu prea cred. Nu este las. Atunci, de ce nu a mai adus subiectul în discuţie? A fost un impuls?

Bineînţeles că a fost! Niciun om cât de cât sănătos la cap nu s-ar căsători cu o Sima!

Am oftat, iar el se întoarse automat spre mine.

— Eşti bine?

Mă privea puţin încruntat şi ştiam că îşi pune şi el anumite întrebări. De abia dacă am schimbat câteva vorbe în ultimele ore şi asta l-a debusolat puţin, însă cum aş putea să îi spun ce simt, mai ales că îmi doream să mă văd mireasă, dar totodată chestia asta mă speria ca naiba!

Dar de ce nu spune nimic?! Simţeam cum frustrarea creşte în mine ca temperatura în termometru şi m-am afundat şi mai tare în scaunul maşinii, aproape bosumflându-mă.

— Da, am zâmbit.

— Vrei să îmi spui ceva? întrebă el, privindu-mă cu coada ochiului şi am făcut ochi mari.

Eu să îi spun lui ceva? Nu pot să cred!

— Dacă aş vrea, ţi-aş spune, am bombănit.

Puteam să jur că i-am văzut urma unui zâmbet în colţul gurii, dar m-am întors spre geam şi am continuat să privesc afară cu ciudă. Nu aveam de gând să-i recunosc imbecilului ăstuia cât mă deranja tăcerea lui stupidă!

Am continuat să îl ignor până am ajuns la sediu, unde m-a lăsat chiar la intrarea din faţă şi apoi îmi făcu dulce cu mâna, fluturând degetele spre mine.

Imbecil!

Nu eram în apele mele, aşa că am mormăit câte un salut din când în când şi m-am dus ţintă la lift. Etajul trei era aproape pustiu şi acest lucru mă făcu să respir uşurată. Eram cu mâna pe clanţă, atât de aproape de biroul meu liniştit, când vocea căpitanului sparse preţioasa tăcere:

— Sima!

Mi-am dat ochii peste cap, apoi m-am întors cu un oftat şi am zâmbit cât am putut de fals.

— Da?

— Trebuia să fii aici deja, îşi puse el mâinile în şold.

— Trafic.

— Nu stai departe.

— Trafic şi control rutier.

— Două ore?

Simţeam cum mi se umflă o venă.

— Trafic, control şi depresie în drum spre serviciu.

— Păstrează puţină şi pentru ziua de salar. Ai un cadou pe masă, îmi făcu semn cu mâna spre biroul meu. A fost adusă acum, ce să vezi, fix două ore!

Se întoarse şi plecă, lăsându-mă să îl pomenesc în numele sfinţilor.

Într-adevăr, pe masa rece, într-un sac negru, mă aştepta încă un cadavru. Mi-am lăsat lucrurile, m-am echipat şi mi-am pus ochelarii, apoi am aprins luminile de deasupra mesei. Am deschis sacul şi am văzut înăuntru o femeie tânără, avea cam douăzeci şi opt de ani, cu părul mediu şi blond, în jur de cincizeci şi cinci de kilograme.

Am rămas câteva clipe asupra ei, privind-o.

— Este sezonul blondelor?

Am deschis-o şi am început să iau fiecare organ în parte, să îl curăţ şi să îl examinez, să caut până în cele mai mici detalii, până când ochii m-au usturat din cauza concentrării. Singurul lucru ciudat găsit la ea era un minuscul punct, de un roşu închis, aflat pe aortă.

Aveam de gând să păstrez acea bucată într-un recipient cu formol, până să mă conving dacă era un indiciu sau nu. Ceasul arăta deja ora patru după-amiază, în momentul când cineva îmi bătu în uşă.

— Intră, am răspuns, în timp ce închideam sertarul cu noul cadavru.

Adam, cu cămaşa mulată peste pieptul lui musculos, mânecile suflecate şi primii doi nasturi desfăcuţi, cu hamul în care îi era pistolul pe după braţe, acest lucru dându-i un aer atât de masculin şi cu acei blugi mulaţi pe şoldurile bine făcute, intră cu o privire ispititoare.

— Ce cauţi aici? am şoptit, şocată.

— Am venit să facem cunoştinţă, domnişoară Sima, viitoare Bran, vorbi el cu o voce groasă, joasă, excitantă, închizând uşa în urma lui.

Am înghiţit în sec în timp ce se apropia de mine.

— Eu sunt noul tău coleg, zâmbi ştrengar în colţul buzelor, în timp ce mă prinse de talie şi mă lipi de el. Aş vrea să ne cunoaştem mai bine. Mult mai bine…

Gura lui o găsi pe a mea cu uşurinţă şi începu să mă sărute cu poftă, acum ţinându-mă captivă cu ambele mâini şi apăsându-şi erecţia de locul meu intim. Limbile noastre erau prinse într-un joc al seducţiei şi toată supărarea mea era pierdută deja în spaţiu.

— Credeai că nu ştiu ce e cu tine azi, nesuferită mică? mârâi el în timp ce îmi băgă o mână pe sub bluză, după cupa sutienului şi răsuci între degete un sfârc. Ce ai spune dacă te-aş fute adânc, în stil Bran, să te obişnuieşti cu ideea?

Am înghiţit în sec şi i-am pus o mână pe piept.

— Adam, suntem la birou, am şoptit.

— Asta e şi ideea, mârâi în timp ce mă prinse de braţe şi mă întoarse cu spatele la el.

Îmi prinse marginile fustei şi mi le ridică uşor în sus, cuprinzându-mi fesele în palme şi strângând cu putere. Mâna lui alunecă în faţă, intră în chiloţi şi înaintă până acolo, delicios de jos. Cu cealaltă mă ţinea de abdomen, împingându-mă în el şi mi-am lăsat capul pe spate. L-am simţit sărutându-mă pe gât, lingând, ca mai apoi să îmi prindă lobul urechii între dinţi şi să îl sugă încet.

— Adam… am şoptit excitată, cu ochii închişi pentru a-mi permite doar să simt.

— Acum, iubito.

Dintr-o mişcare, chiloţii zăceau sfâşiaţi pe jos şi el mă aplecă peste birou, deschizându-se la blugi. Sunetul fermoarului îmi provoca fiori până adânc, în pântec. Şi tot atât de adânc l-am simţit şi pe el, când dintr-o mişcare bruscă, intră în mine.

Uitasem deja faptul că suntem la locul de muncă, că suntem colegi şi mai ales, că oricine putea să încerce să intre în biroul meu.

Şi avusese dreptate, era memorabil! Cu mine peste birou, gemând şi strângând marginea acestuia în mâini, el în spatele meu, atât de puternic, masculin şi sexy, mişcându-se aşa cum îmi place mie. Era ameţitor, simţeam plăcerea crescând şi am explodat amândoi, transpiraţi şi obosiţi.

— Nu te relaxa prea tare. Diseară o să facem baie

împreună.

Capitolul VII

— Cum ţi-a trecut ziua? mă întrebă Adam, în timp ce îmi trecea buretele plin cu spumă peste braţe.

— Ca de obicei, am răspuns cu ochii închişi şi cu capul rezemat de pieptul lui. Am făcut cunoştinţă cu noul nostru coleg.

L-am auzit râzând încet.

— Şi cum ţi se pare?

— Are nişte perspective extrem de… interesante, am spus cu subînţeles.

— Interesant, repetă el, ridicând buretele spre piept.

— În schimb, am primit o nouă victimă.

— Îmi pare rău să aud asta, mă pupă el pe creştetul capului.

— Da, şi mie. Mai ales că era atât de tânără!

— Nu spuneai tu că şi penultima era tânără? îmi cuprinse sânii cu mâinile, începând să-i maseze uşor.

— Ba da, am oftat şi nu ştiam dacă de regret, sau de plăcere. Îmi trimitea fiori în tot corpul când se juca cu sfârcurile mele în felul ăsta şi am mormăit mai mult pentru mine: amândouă blonde.

I-am simţit trupul încordându-se brusc, iar mâinile lui s-au oprit, din păcate, din a mă răsfăţa.

— Amândouă? întrebă el sec.

— Da. Eşti bine?

— Sigur, sigur, spuse expirând, apoi îşi continuă masajul de unde a rămas.

Mai târziu, în noaptea aceea, m-am trezit şi el nu era lângă mine. Mă gândeam că probabil este la baie şi am adormit repede înapoi.

Adam

— Priveşte aici! am trântit nervos dosarul plin cu tot felul de copii ale dosarelor originale, pe birou.

Rus ridică o sprânceană, privindu-mă indiferent.

— Ştii că nu îmi plac hârţogăriile, strâmbă el din nas.

— Sunt copii după dosarele ultimelor victime autopsiate de Maia, i-am explicat nerăbdător. Aruncă naibii o privire!

Convins probabil de starea mea, deschise prima pagină. Apoi a doua, a treia, expresia feţei lui schimbându-se pe măsură ce le examina. După ce termină cu el, îşi puse coatele pe marginea biroului şi îşi reazemă bărbia de degetele arătătoare, privindu-mă încruntat.

— Caracteristici fizice asemănătoare, vorbi grav. Structură osoasă, înălţime…

— Culoarea părului, forma maxilarului, am continuat, strângând pumnul şi izbindu-l cu putere de masă.

— Adam… vorbi Rus, dar se opri neştiind cum să continue.

— Credeam, de fapt nu, speram să fiu eu nebun!

— Prea multe coincidenţe, oftă el.

— E pe urmele ei! Din clipa asta, cazurile astea au devenit anchetă personală!

— Sunt alături de tine! spuse apăsat, ridicând ambele mâini.

Maia

Mă oprisem la un mic supermarket pentru a face câteva cumpărături. Adam a refuzat să vină, pe motiv că are de dat câteva telefoane, şi îl înţelegeam. Părea obosit şi stresat, iar eu nu voiam să îi pun întrebări obositoare. Tocmai căutam condimentele necesare, când am simţit că cineva mă privea de undeva din spate. M-am întors brusc şi tot ce am văzut au fost cutiile de paste aranjate ordonat pe rafturi.

Am ales câteva recipiente cu condimentele de care aveam nevoie şi m-am îndreptat spre lactate, dar şi acolo m-a urmărit acelaşi sentiment ca şi mai devreme. Când am ajuns la casă, m-am simţit puţin mai bine cu vânzătoarea în faţa mea, dar tot m-am grăbit să îndes totul în sacoşe şi să ies.

Adam stătea rezemat de maşină, cu braţele încrucişate şi puţin încruntat.

— Hei, am spus când m-am apropiat, ridicându-mă pe vârfuri pentru a-l săruta scurt pe buze. Gata conferinţa?

— Da, oftă el. Şi am simţit nevoia să iau puţin aer, spuse, în timp ce deschise portbagajul şi îmi lua sacoşele din braţe. În plus, vedeam foarte bine de aici dacă cineva s-ar fi dat la

tine.

Am chicotit şi el rânji, trăgându-mi cu ochiul.

— Deci, ce mâncăm? mă întrebă în timp ce conducea spre casa lui.

— Spanac?

Strâmbă dulce din nas şi i-am zâmbit larg.

— Broccoli?

— De preferat ceva ce nu este verde! râse luând mâna de pe schimbător şi încercând să mă gâdile.

— Conopidă!

— Futu-ţi…

Am râs tot drumul, tachinându-l în legătură cu ce aveam să mâncăm acasă. Până la urmă am comandat două pizza şi am lenevit pe canapea, cu „Dear John" în faţă.

— Totuşi, dacă îl iubea, nu se căsătorea cu altul, spuse Adam cu ciudă.

— A fost mai mult un gest umanitar. Pentru a putea lua custodia copilului, ţinând cont că el oricum era pe moarte.

— Şi totuşi! ridică el tonul.

— Te-a cam prins, hm? am ridicat o sprânceană.

— Uite, nu pot decât să mă gândesc la noi. Nu aş suporta să te văd în situaţia aceea. Şi dacă tot vorbim de asta, te-ai gândit cum ai vrea să fie nunta noastră?

Mi-am forţat nodul din gât să coboare, înghiţind în sec.

— Uite… habar nu am. Nu credeam că voi ajunge să o fac şi pe asta. Adică, nu credeam că cineva îmi va pune capac. Deci, nu mă prea pricep la chestiile astea…

— Nu te pot ajuta Sara şi Adelin?

Mi-am dat o palmă peste frunte mentală. Sara o să mă transforme în păpuşa ei umană, la propriu, iar Adelin doar îi va alimenta această nebunie a ei! Şi totuşi… ce altă opţiune mai aveam?

— Da, cred că voi apela la ei. Şi trebuie să ieşim împreună, să îi cunoşti şi tu mai bine.

— Doar dacă îmi promiţi că fundul meu este în siguranţă lângă el!

Am râs cu poftă, amintindu-mi cum îl sorbea Adelin din priviri în club acum ceva timp în urmă.

— Nu bag mâna în foc, am ridicat din umeri şi am sărit de la loc fix în momentul când el se întinse după mine, să mă prindă.

— Vino aici, nesuferito! mârâi el. Poate mă dau eu puţin la fundul tău…

— Trebuie să şi poţi! am chicotit şi am fugit când el se ridică ameninţător, însă mă prinse pe hol şi mă lipi de perete.

Îşi băgă o mână în pantalonii mei, prin chilot şi mă cuprinse cu degetele, în timp ce îmi şopti dulce la ureche:

— Ţi se pare că nu pot?

Am dat uşor din cap în semn de negaţie şi buzele lui le acoperiră pe ale mele, într-o dulce promisiune.

Capitolul VIII

Stăteam de peste un sfert de oră rezemată de biroul meu, aflat la câţiva paşi de masa folosită la autopsie. Priveam

cadavrul de pe masă într-un punct fix, undeva pe faţa ei, şi îmi rodeam unghia degetului mare. Nu pot să spun că mă gândeam la ceva anume, sau că aveam pur şi simplu mingea goală. Cuvintele: „seamănă cu tine… din nou” se învârteau cumva în subconştientul meu.

Să fie paranoia? Nu prea cred. E al treilea cadavru deja. Acelaşi păr blond, mediu tuns, aceleaşi trăsături, doar ochii lor erau albaştri. Una singură avusese ochi cenuşii, dar nici nu este o caracteristică prea des întâlnită. Ştiam că sunt eu nebună, dar asta este un cu totul alt nivel. Şi totuşi, doar eu să fi observat? Nu sunt singura care le-am văzut, ce naiba!

Apoi m-a lovit…

Telefoanele, felul în care se încordase când am vorbit despre cadavre, dosarele, nopţile în care mă trezeam şi nu era lângă mine… S-a prins de faptul că ceva nu e în regulă înaintea mea.

Am ieşit val-vârtej din birou, uitând şi să îmi scot ochelarii, şi am urcat grăbită pe scări până la etajul cinci. Nu am bătut la uşă, dar i-am găsit pe cei doi înăuntru. Detectivul Rus stătea jos iar Adam era în picioare, rezemat cu mâinile de marginea biroului. Aveau în faţă un dosar gros, iar chiar deasupra era poza blondei recent adusă. Se pare că o analizau. Rus a închis repede dosarul, dar l-am privit cu ciudă, îngustându-mi ochii:

— Nu te deranja!

Îşi îngustă buzele, privindu-l vinovat pe Adam, care mă privea pe mine încruntat.

— De când ştii? l-am întrebat apăsat.

— De două săptămâni, răspunse el, îndreptându-şi poziţia.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ce puteam să îţi spun, Maia? Că un criminal este atât de obsedat de tine, încât ucide femei care îţi seamănă?

— Ar fi fost un început… am clipit des din spatele ochelarilor.

— Nu, nu ar fi fost! Te-ai fi speriat groaznic!

— Şi acum ce facem?

— Rus şi cu mine am pornit o anchetă personală.

Nu avem voie să facem asta, dar mă doare fix în…

— De ce nu îi spunem căpitanului? Va deschide şi el cazul…

— De care se vor ocupa alţii, pentru că ne implică în mod direct şi este prea personal. Chiar nu mai vrei să afli nimic despre asta? se răsti Adam.

— Adam are dreptate, Maia, zise Rus, privindu-mă îngrijorat. Dacă este cineva din preajma ta, ţinând cont că are o obsesie pentru tine? Este esenţial să ne dăm seama, cum a fost şi în cazul Grădinarului.

M-am cutremurat şi Adam veni repede lângă mine, lipindu-mă de pieptul lui.

— Sunt aici, iubito. Îl vom prinde pe nenorocit, îţi promit, şopti el în părul meu.

Mă pupă pe frunte şi apoi îmi ridică uşor faţa spre el să îmi plaseze un sărut moale şi apăsat pe buze.

— Cred că ar trebui să mă întorc la muncă, nu am deschis-o pe fata cea nouă.

— Fii atentă la orice detaliu, mă sfătui Rus. Dacă vreţi, ne întâlnim după program să discutăm mai multe despre caz.

— E o idee bună, aprobă Adam. Ne întâlnim în weekend la cină? ridică din sprâncene, privindu-ne pe rând.

— Sigur, afirmă el.

— Aşa rămâne, am dat din cap şi m-am întors în linişte în biroul meu.

Înţepătura de pe aortă era acolo. Nicio urmă de legături, nu avea nici măcar urme de pământ în păr dovadă a faptului că a fost ţintuită la pământ sau târâtă. Nici sub unghii nu am găsit nimic suspect, erau intacte şi fără rupturi. Toate victimele au fost găsite în faţa gării vechi şi părăsite, în poziţie şezândă, pe bancă.

Să fie posibil ca el să acţioneze repede şi eficient? Le urmărea, le ataca, le înţepa în inimă şi le părăsea pur şi simplu? Nu vedeam povestea din spatele acestor crime, nu aveau niciun sens psihologic pentru mine.

Am închis ochii, epuizată psihic. Mă măcinam fără oprire şi simţeam deja că mă sufoc dacă nu îmi revin curând. M-am grăbit să termin raportul autopsiei şi l-am dus în biroul căpitanului.

— Cauza morţii? întrebă el, trăgând cu sete din ţigara lui electronică.

Tot nu se lăsase.

— Arsenic injectat în aortă. Asta a produs coagularea sângelui şi a blocat circulaţia acestuia, din care a rezultat afectarea iremediabilă a funcţiilor vitale şi vegetative, i-am

turuit exact ca şi în raport.

— Din nou? ridică el din sprâncene. Deci e un criminal în serie…

— Probabil, am spus printre dinţi.

— Şi, ce spuneai despre asemănare?

— Oh, se pare că se poartă blondele anul acesta, am încercat să glumesc, cu capul încă vâjâind de la şocul primit.

— Maia, îmi ascunzi ceva? îşi îngustă privirea, eliberând aburii lăptoşi ai ţigării.

— Normal, se numeşte viaţă personală, am rânjit înainte să îi întorc spatele şi să ies.

Îl auzisem râzând şi asta era un semn bun. Gustase gluma şi era de bine. Deocamdată.

* * *

Era sâmbătă seara. Masa din sufragerie era plină cu poze, copii ale rapoartelor, declaraţiile martorilor şi tot felul de alte hârtii adunate la imensul dosar al băieţilor. Tocmai luasem cina iar acum eram cocoţaţi pe canapea şi fotolii, vorbind intens şi aproape în şoaptă.

— Are cunoştinţe medicale. Cel puţin, tehnicile de bază. Este interesant cum le injectează mereu în aortă, spuse Rus, sorbind din paharul său cu vin.

— Crezi că e cadru medical, Daniel? îl întrebă Adam.

— Posibil. Atenţia la detalii mă face să cred că e puţin psihopat.

— Ce vrei să spui? am intervenit.

— Victimele sunt prea… curate. Eşti extrem de atent la prima crimă, intervine frica că vei fi prins. Dar a doua oară, a

treia… deja ai experienţă. Nu mai eşti atât de atent la detalii şi de cele mai multe ori uşurarea duce la neglijenţă. Aici nu avem parte de aşa ceva. Decât dacă este extrem de meticulos, sau îi face plăcere să îşi facă victimele să arate impecabil.

Am rămas blocată câteva secunde, privindu-i pe cei doi care se pare că erau tot mai siguri pe această teorie.

— Ştiţi că nu va dura mult până când se vor observa toate aceste detalii, nu? am şoptit, înghiţind cu greu nodul din gât.

— Tocmai de aceea trebuie să ne mişcăm repede. Dacă se află, totul va fi ţinut sub cheie, oftă Adam greu.

Începuse numărătoarea inversă.

Capitolul IX

— Cred că mi-e rău de la stomac…

Mi-am dat ochii peste cap. Tata avea un mod atât de „subtil” când era vorba să dramatizeze, încât îmi venea uneori să îl strâng de gât.

— Max, comportă-te frumos, îl dojeni mama.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Bărbia, domnule, îşi drese croitorul glasul şi tata ridică capul, scoţând un oftat prelung.

Nu îi plăcea să se îmbrace la costum. O făcea la ocazii extrem de speciale. Îl vedeam într-o pereche de pantaloni eleganţi şi cămaşă, dar niciodată la patru ace din cap până în picioare. Uite că pentru toate există un început.

— Și… ești sigură că nunta asta se mai ține? întrebă el, încercând să pară relaxat și inofensiv. Adică, știu un loc gen Vegas mai de la țară, unde se dau certificate de căsătorie lipite cu jeleuri și toată lumea e mulțumită!

Croitorul rămase blocat, cu acele de gămălie între degete și îl privi pe tata șocat.

— Nicio șansă, am chicotit.

— Îți cumpăr o mașină nouă!

— Îmi iubesc mașina.

— Un card nou și strălucitor?

— Câștig suficient, am rânjit.

— Dacă vrei… AU! strigă el, întorcându-se brusc spre bărbatul care ținea acum unul dintre ace, îndoit ce e drept, în mână. Ai făcut-o intenționat, nenorocitule!

Tata îl prinse de guler pe omulețul răsfirat și îl ridică câțiva centimetri deasupra podelei.

— Max! Pune-l jos! strigă mama panicată.

Surprinzător, el chiar o ascultase, dar îl așeză jos extrem de încet și aproape mârâind spre el.

— Bine, băiete, rânji mama și eu am pufnit în râs.

— Vrei o bătaie la fund aici, de față cu fiică-ta? îi zâmbi tata drăcește și ea se înroși până în vârfurile urechilor.

Am respirat cu adevărat ușurată când am ieșit din croitorie. Nebunia familiei Sima era recunoscută de toți apropiații noștri… și nu numai. Mă miram că mai dorește cineva din orașul ăsta să colaboreze cu noi. Bineînțeles, familia noastră era respectată și cunoscută ca fiind punctuală, harnică și prosperă, dar nici tata nu ezitase să se

impună când era nevoie, indiferent dacă era vorba de familie sau de contracte în jurul cărora se învârteau sume mari de bani.

Îmi amintesc că odată, se întâmplase să fiu la el la sediu când negocia un contract important, dar mirosise tata ceva putred la mijloc. Le-am făcut o ieşire marca Sima şi a doua zi se răspândise vestea cum că el avea grave probleme nervoase şi fiică-sa era o nebună cu acte în regulă.

A fost amuzant!

— Spune-mi că nu mai avem multe pe listă, îmi şopti mama complice şi se uită cu subînţeles la soţul său, care îşi aprinse o ţigară şi trăgea cu sete din ea.

— Doar florăria, i-am zâmbit.

— Doamne ajută! oftă ea resemnată.

Dar, bineînţeles că tata era… tata. Cât timp eu, mama, managerul florăriei, care era o doamnă drăguţă la vreo patruzeci de ani şi Adam pe video call, încercam să ne hotărâm dacă să alegem frezii sau iasomie ca mireasmă predominantă, el întrebă brusc:

— Trandafiri negri nu aveţi?

Mama îşi dădu ochii peste cap, eu am ridicat o sprânceană, Adam se încruntă şi doamna manager a rămas cu gura uşor întredeschisă.

— Sigur că avem. Aveţi şi un deces în familie sau…

— Da, din păcate, se întristă el brusc şi dacă nu îl cunoşteai, mai că-ţi venea să-l iei în braţe şi să-l consolezi. A murit virginitatea fetei mele. Şi mândria mea de tată odată cu ea. Au murit visele şi speranţele mele, dramatiza el în

continuare.

— Se pare că nu şi nesimţirea, comenta Adam din telefon.

— Îţi cumpăr o coroană, Adam? îl întrebă tata dulce.

— Două, vă rog! Nu pot să vă las pe dinafară!

— Bine, bine, terminaţi, voi doi! m-am răstit şi m-am întors cu spatele, continuând să vorbesc cu logodnicul meu. Noi doi povestim mai târziu, ai grijă de tine, da? Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, doamnă Bran, spuse el mândru şi apăsat, iar tata se prefăcu că vomită.

— Parcă ai avea cinci ani, îl dojeni mama şi doamna manager ne privea ca pe o trupă idioată de acrobaţi dezechilibraţi.

* * *

Avea un dressing impresionant, ţinând cont că mereu era îmbrăcat în cămaşă la muncă. Îmi treceam degetele peste ele, în timp ce el făcea duş cu uşa băii întredeschisă, pentru a ne putea auzi.

— Ce ai ales până la urmă? ridică vocea Adam, pentru a acoperi sunetul apei.

— Frezii, am răspuns, pipăind materialul fin al unei cămăşi de un albastru foarte deschis.

— Perfect. Şi în legătura cu invitaţiile, mă gândeam să începem cu rudele mele. Sunt mai puţine şi scăpăm uşor.

M-am oprit, procesând ce tocmai am auzit.

— Tu mai ai rude… în viaţă?

— Da, nişte veri mai îndepărtaţi de-ai tatii. Nu am ţinut niciodată legătura cu ei, mai mult decât o urare de sărbători,

dar ar fi drăguţ să am pe cineva şi din partea mea la nuntă.

— Da, chiar ar fi, am zâmbit şi apa de la duş se opri, iar Adam apăru în prag, doar cu un prosop înfăşurat în jurul taliei.

— Mi-ai ales haine, nevastă? mă întrebă cu acea voce joasă şi sexy.

Am dat negativ din cap şi am înghiţit în sec.

— Atunci avem o problemă. Va trebui să mă egalezi la numărul de haine. Adică zero.

Adam se apropie de mine şi mă ajuta să îmi dau peste cap tricoul de casă, apoi se aplecă şi îmi coborî lent pantalonii şi chiloţii, sărutându-mi abdomenul.

În timp ce făcea asta şi provocându-mi fiori interzişi, în mai puţin de câteva minute, am rămas şi eu fără haine. Se aşeză pe micul taburet şi mă prinse de talie, făcându-mă să mă aşez fix în…

Oh, Doamne!

Mă mişcam ghidată de el, eu conducând, până când el mă prinse de bărbie şi îmi întoarse blând capul:

— Priveşte, iubito, cât de bine ne potrivim, îmi şopti la ureche, respirând întrerupt.

În faţa noastră era o oglindă imensă, cât întreaga uşă de şifonier. Se vedea perfect cum ne uneam şi priveam hipnotizaţi ori acolo jos, ori unul în ochii celuilalt.

Da, ne potriveam al naibii de bine!

Capitolul X

Eram pe cale să îi cunosc singurele rude în viaţă ale viitorului meu soţ. Adam nu menţionase niciodată nimic despre familia lui, iar despre întreg trecutul lui ştiam doar frânturi. Înţelegeam asta, crescuse într-un orfelinat şi toată lumea ştia cât de grea este viaţa într-un asemenea loc. Nu am pus întrebări şi eram convinsă că va vorbi când va simţi nevoia sau când va fi pregătit.

Era încordat, abia scosese câteva vorbe pe tot parcursul drumului şi bătea cu degetele în volan într-un ritm doar de el ştiut. Îmi spusese că trebuie să ieşim din oraş şi să nu mă aştept la un ştiu ce condiţii, de parcă asta ar fi contat acum. L-am strâns de mână uşor când a parcat la marginea unui sătuc, în faţa ultimei case şi i-am zâmbit încurajator. El doar schiţă o umbră a unui zâmbet.

Căsuţa era mică, vopsită într-un verde spălăcit de vreme şi de timp. Avea geamuri din lemn putred, mici şi pătrate, iar o prispă mică era încadrată de un gărduleţ mic şi şubred.

— Am ajuns, spuse Adam, după ce trase adânc aer în piept şi mă luă de mână.

— Pare pustie, am spus încet, dar imediat uşa se deschise şi o femeie subţirică apăru de după ea.

— Adam? întrebă femeia cu un amestec de mirare şi neîncredere.

— Chiar eu, rânji el, mergând spre ea şi strângând-o formal în braţe.

— A trecut atâta… timp… şopti femeia, privindu-l încă cu ochi mari.

— Cincisprezece ani? întreba el retoric şi se întoarse spre mine. Dina, ea este Maia, logodnica mea.

M-am apropiat şi am îmbrăţişat-o şi eu stângace, iar ea îmi zâmbi puţin mai cald.

— Intraţi! ne invită femeia şi deschise uşa, făcându-ne loc.

Casa avea în interior pereţii din cărămidă, podeaua şi tavanul din lemn. Era modest mobilată şi am trecut printr-un mic hol cu două uşi în laterale pentru a ajunge în sufragerie. Un bărbat grăsuţ stătea la masa din mijlocul camerei, dar se ridică instant când îl văzu pe Adam.

— Nu se poate… exclamă el uimit.

— Salut, Iona, zâmbi Adam cu o căldură detaşată.

— Cum… adică… Dumnezeule, e o surpriză să te revăd! continuă în cele din urmă Iona propoziţia, cu ochii la mine.

Veni şi dădu mâna cu Adam, privindu-ne când pe unul, când pe celălalt.

— Maia este logodnica lui Adam, vorbi femeia pentru a-i răspunde întrebărilor lui nerostite.

— Ah, am înţeles! Am înţeles! Luaţi loc!

Ne-am aşezat şi noi la masa de la care se ridicase Iona mai devreme. Femeia aduse repede două pahare şi ne servi cu suc, cafea şi prăjitură.

— Motivul pentru care v-am deranjat astăzi, este că… urmează să ne căsătorim. Şi ţinând cont că voi sunteţi singurele rude pe care le mai am în viaţă, am dori să vă invităm la nuntă.

— Felicitări! E o veste minunată! zâmbi Dina.

— Mulţumim, i-am răspuns.

— Adam… care este ultima ta amintire pe care o ai cu noi? îl întreba bărbatul şi l-am văzut pe Adam încruntându-se puţin.

Probabil se gândea la asta. Fusese mic când asistenţa socială îl repartizase la centrul în care crescuse.

— Păi, îmi amintesc cum am furat cireşe din copacul bătrânului Nae. Mi-am luat o cârjă peste spate şi tu mi-ai luat apărarea. Apoi, ne-au bătut la uşă femeile alea şi… Am fost nevoit să plec cu ele.

L-am luat de mână şi l-am strâns uşor, simţindu-mă neputincioasă în faţa durerii vechi care îl apăsa. Şi-a împletit degetele cu ale mele şi mi-a zâmbit uşor.

Cei doi s-au privit câteva clipe, apoi Iona a oftat adânc şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Desigur că vom veni la nuntă, Adam, băiete, spuse el într-un final.

Am mai stat aproximativ o oră împreună cu acest cuplu modest şi drăguţ. Au fost extrem de uimiţi să afle faptul că Adam este detectiv, iar Dina îmi spusese că sunt prea finuţă pentru a lucra cu cadavre. Dacă ar şti din ce familie fac parte…

La plecare, Adam le-a oferit numerele noastre de telefon şi se vedea că este mult mai relaxat decât fusese când am venit.

— Mă simt mult mai uşurat, ştii? De parcă am început încetul cu încetul să fac pace cu trecutul meu. Deşi, cred că mai am cale lungă până acolo.

— Dar… ce te reţine? am şoptit, privindu-l, iar el se încruntă automat, strângând volanul între degete.

— Am fost dat spre adopţie unei familii… începu el să vorbească cu voce joasă. El era…

— Iubitule?

Pe fruntea lui, broboade de sudoare îi apăru şi toată culoarea îi dispăru din obraji.

— Adam, iubitule? Sunt aici! Nu te mai gândi la asta, sunt aici!

Viră brusc spre dreapta pe primul drum de ţară, între copaci şi tufe şi puse brusc frână. Opri motorul, îşi dădu scaunul în spate şi mă privi intens.

— Vino pe mine!

M-am ridicat şi am pus un picior peste el, călărindu-l în timp ce el mă susţinea de talie. Am început să ne sărutăm cu sete, adânc şi grăbit, în timp ce Adam îmi ridică peste fund fusta strâmtă din elastan. Degetele lui au trecut de chilot şi m-au făcut să gem în sărut, în timp ce mă mângâiau peste locul acela mic şi plin de extaz.

L-am ajutat să îşi deschidă pantalonii şi l-am atins, strângându-l în mână şi făcându-l pe Adam să scoată un sunet gros din gât. Mă muşcă de buza de jos şi îmi ridică brusc fundul, intrând adânc în mine.

— Oh, da… am oftat, mişcându-ne în sincron şi ne-am lăsat purtaţi de val şi de moment, până când finalul ameţitor ne cuprinse pe amândoi.

Adam parcă maşina în subteran şi îmi spuse că mă conduce până la birou, pentru a lua copii şi după ultimele

mele rapoarte. Însă uşa biroului meu era deschisă când am ajuns iar căpitanul, împreună cu patru detectivi, mă aştepta agitat înăuntru.

— Maia Sima, din această clipă eşti sub protecţia noastră! Adam, ţi se va lua cazul şi îţi interzic cât se poate de clar să te mai implici în această anchetă!

Se pare că de ce ne-a fost frică nu am scăpat…

Capitolul XI

— Nu! Nu accept aşa ceva! Fata mea nu va păţi nimic! Cine e? Îi întorc faţa la ceafă!

Tata turba de nervi, plimbându-se prin casă, mama stătea la masă cu mâinile strânse la piept din cauza şocului, iar Alex ne privea pe rând, încruntat.

— Tată, am spus încet, simţind mâna lui Adam care era peste umerii mei strângându-mă puţin, protector. Haide să ne calmăm puţin…

— Să mă calmez? Cum futai să mă calmez când undeva, afară, un distrus psihopat omoară fete care-ţi seamănă leit? răcni el.

— Max, dragule…

— Nu, Sofia! Nu! continuă el, dar acum o doză de neputinţă şi disperare i se simţeau în voce. Prin ce am trecut cu Ana? Cu tata…

Tata veni şi căzu la picioarele mele, iar eu l-am strâns tare în braţe. Plângeam amândoi ca nişte copii şi l-am simţit pe Adam retrăgându-se puţin.

— Sunt Max Sima, vorbea el cu o voce groasă şi înecată de lacrimi. Dar voi sunteţi slăbiciunea mea.

— Tată, nu va păţi nimic, vorbi Alex, ştergându-şi pe furiş o lacrimă şi cred că era prima dată când îl vedeam plângând. Ai spus-o şi tu. Suntem Sima! Cine se pune cu familia noastră, trebuie să fie ori nebun, ori al naibii de inconştient! Doar împreună suntem mai puternici!

— Te muţi la noi, spuse tata ferm după ce se ridică şi mă pupă pe frunte.

— Ce fac…? am întrebat uimită.

— Eşti mult mai în siguranţă aici!

— Cu tot respectul, domnule, interveni Adam, avem gărzi de corp şi eu sunt perfect capabil să…

— Să ce? Să îi laşi urme ca un adolescent veşnic excitat? îl luă tata peste picior şi Adam strânse nervos din dinţi, ridicându-se brusc în picioare.

— Am înţeles toată grija şi iubirea faţă de Maia, dar nu mai înţeleg bătaia de joc! Am încasat pentru ea data trecută, dar ştiu şi să dau!

* * *

Cei doi erau faţă în faţă, bărbaţi mari şi bine făcuţi, provocându-se din priviri. Am înlemnit cu toţii.

— Repetă ce tocmai ai spus şi o să-ţi dea cu minus când o să-ţi numeri dinţii! mârâi tata spre el, cu un calm forţat mult mai periculos decât orice furtună.

— Vreau doar să ştiu ce naiba aveţi cu mine! se răsti Adam.

— Ce am cu tine? pufni tata într-un râs nervos. Ai

apărut în viaţa fiicei mele de nicăieri, fără un trecut stabil sau, cel puţin concret, şi cu un prezent neclar!

— Oh, îmi pare rău pentru că am crescut la orfelinat!

— Max, te rog, îi atrase mama atenţia, privindu-l pe Adam cu milă.

— Nu te băga în asta, Sofia! mârâi el.

— Tată, e de ajuns! Am ridicat tonul. Nu sunt un copil, nu trebuie să stau cu tine în casă! În plus, asta ar însemna să venim amândoi şi chiar nu vreau să te prind noaptea ascultând cu paharul la uşă!

— Nu că ar avea nevoie de pahar, mormăi Alex cu un rânjet stupid pe faţă şi l-am fulgerat cu privirea. Ce? Zic şi eu… ridică el mâinile nevinovat.

— Maia, începu tata mai moale, dar eram hotărâtă.

— O duzină de detectivi deja roiesc în jurul meu! Mă sufocă toată situaţia asta, sunt în siguranţă! Promit!

Tata lăsă garda jos, dar îngrijorarea nu îi dispăru din privire. Speram doar că exagerează ca şi orice părinte. Speram…

Părinţii mei, Alex, Anastasia şi soţul ei, Sara şi Adelin, bunica Cornelia, Dina şi Iona, David, detectivul Rus şi iubita lui, căpitanul şi soţia sa, Laura, plus încă alţi membri ai familiei şi câţiva prieteni erau cu toţii invitaţi la petrecerea noastră de logodnă. O terasă înconjurată cu flori, multe luminiţe, mâncare delicioasă şi muzică bună formau cadrul intim perfect pentru un asemenea eveniment.

Purtam o rochie albă, iar Adam un costum albastru deschis, care îi venea extrem de bine şi îi scotea în evidenţă

culoarea ochilor. Toată lumea era veselă, părinţii mei erau mândri, chiar şi tata, în ciuda discuţiilor avute cu Adam. Eram fiica lui şi faptul că îi semănăm atât de mult îl făcea extrem de mândru.

Doar Dina şi Iona stăteau puţin mai retraşi şi i-am observat discutând ceva mai aprins. Dina părea îngrijorată, în timp ce Iona îi explica ceva, gesticulând scurt. Primul impuls a fost să merg la ei şi să îi întreb dacă totul este în regulă, dar m-am răzgândit. Poate ei vorbesc despre anumite lucruri care îi privesc personal. Nu cred că era cazul să intervin.

Când primul fel de mâncare a fost pus pe masa lungă şi elegant aranjată, Adam îşi luă paharul şi îşi drese tare glasul.

— Mă scuzaţi, mă scuzaţi, zâmbi el şi toţi ne-am îndreptat atenţia asupra lui, murmurul vocilor oprindu-se. Vreau să vă mulţumesc tuturor că ne sunteţi alături în cele mai emoţionante momente din viaţa noastră. Astăzi sărbătorim faptul că cea mai minunată femeie din lume m-a ales să îi fiu soţ, de fapt ştiţi asta, aţi adus şi cadouri, glumi el şi toţi au râs în cor, iar pentru asta nu pot decât să îi promit că o voi iubi, proteja şi o voi ţine aproape de mine toată viaţa! Iubito?

M-am apropiat emoţionată şi am ciocnit uşor paharele, după care ne-am sărutat. Rafale de aplauze şi fluierături s-au auzit dintr-odată, făcându-mă să zâmbesc larg.

Maia Sima. Măritată. Doliu naţional pentru restul bărbaţilor…

Ne-am aşezat cu toţii la masă, am servit primul fel în

timp ce ne bucuram de buna atmosferă. David nu mă scăpase din ochi toată seara, mă felicitase cu jumătate de gură şi mă întrebase dacă mai reţin faptul că Adam avea o soţie atunci, la petrecere. I-am spus să nu îşi facă probleme pentru mine, sunt fată mare. Vorba vine…

În orice caz, a fost o seară minunată, ne-am luat rămas bun de la fiecare în parte destul de târziu, dar în timp ce Iona se opri să vorbească cu Adam, Dina îmi şopti în timp ce mă strângea în braţe:

— Sfatul meu este să te gândeşti de două ori înainte. Întoarce-te de unde a plecat el.

Am privit-o cu ochi mari şi am deschis gura să spun ceva, dar ea îi aruncă o privire fugitivă lui Adam şi dădu uşor din cap, încruntată.

Ce?…

Capitolul XII

Mă întorceam de pe o parte, pe alta. Nu puteam să mă odihnesc, nu puteam să adorm, nu aveam stare. Chiar şi prăjiturelele mâncate la film, înainte să adormim, parcă se certau în stomacul meu. Cuvintele Dinei mi-au rămas scrijelite în minte şi mi-au făcut pielea de găină. Dar dacă era o glumă de prost gust? Nu, nu părea. Discuţiile ei aprinse cu Iona şi felul în care l-a privit pe Adam, mă făceau să cred că ea chiar vorbise serios.

M-am ridicat puţin ameţită din pat şi am mers să îmi pun un pahar cu apă. Două cuburi de gheaţă şi l-am băut pe

nerăsuflate. La întoarcere, privirea îmi cade pe laptopul din sufragerie. Mă aşez pe *canapea* turceşte şi iau laptopul în braţe. Îl deschid şi mă gândesc puţin. „De unde a plecat" …

Adam a plecat de la ea, de la Rebecca. Dar era divorţat. Am văzut chiar eu toate actele şi sentinţa de divorţ. Dar… poate ar trebui să gândesc mai departe de atât. Orfelinatul. Adam a crescut la orfelinat. Am tastat numele instituţiei şi am citit cam tot ce ţinea de ea. Nu era mare lucru, strângeri de fonduri, modernizări de-a lungul anilor, un incendiu. Se pare că fusese un incendiu acum cincisprezece ani, dar Adam nu era acolo atunci. După câte ştiam, în perioada aceea era încă la Iona şi Dina.

Am apăsat pe butonul de revenire la adresa de acasă. Nu găseam nimic, deja începeam să mă acuz singură de paranoia şi am oftat. Mă jucam absentă cu o şuviţă din părul meu blond, învârtind-o pe după degete. A plecat… de unde a plecat…

Dina clar avea o problemă, iar eu aveam una şi mai mare pentru că o luam în serios! La urma urmei, ce ştia ea? Trăieşte în satul acela mic, uitat de lume!

Asta era!

Dacă vorbea din experienţă? în cele din urmă, Adam a plecat de la ei la orfelinat!

Am scris numele satului şi printre câteva articole, poze vechi şi alte articole care nu aveau nicio legătură cu ceea ce eu căutam, am găsit şi unul în care se amintea de un deces mediatizat. Am găsit şi link-ul direct spre articolul original, aşa că am apăsat pe el.

„În dimineaţa zilei de 30 mai, trupul neînsufleţit al bătrânului Nicolae Gavril a fost găsit de către nepotul acestuia, un tânăr în vârstă de douăzeci şi doi de ani. Ancheta este în plină desfăşurare. Cei de la faţa locului spun că acesta ar fi căzut şi s-ar fi lovit la cap. Poliţiştii sunt însă de altă părere, dar nu doresc să se pronunţe până când testele de laborator şi întreaga anchetă le va dovedi contrariul”.

Am căutat mai multe informaţii, dar se pare că ştirea nu mai fusese actualizată. Misterul din jurul morţii bătrânului probabil rămase nedezlegat. M-am lăsat pe spate, privind ecranul laptopului.

De ce aveam impresia că îmi scapă ceva?

— Ce faci aici?

Vocea puternică a lui Adam mă făcu să tresar, speriată. Mi-am dus o mână la piept, respirând sacadat.

— Îmi pare rău. Te-am speriat?

În timp ce Adam se apropie de mine, am închis laptopul, cu gândul să şterg istoricul mâine dimineaţă.

— Nu aveam somn, citeam nişte articole, am răspuns zâmbind şi el îmi lua laptopul din braţe, aruncându-l uşor mai departe pe canapea.

— Nu vrei să ai un motiv mai bun pentru care să nu dormi la ora asta? mă întrebă el cu voce joasă, iar mie mi se strânse stomacul, încântat.

— Ba da…

Adam se aplecă şi începu să mă sărute la început lent, apoi tot mai apăsat şi carnal, în timp ce eu m-am ridicat în

genunchi pe canapea pentru a ajunge mai uşor la el. Dar mă prinse tare cu mâinile de talie şi mă răsuci brusc, cu spatele la el. Îmi puse o palmă pe spate şi mă aplecă pe spătarul canapele, astfel încât stăteam cu fundul în sus, spre el.

Prinse pantalonii de pijama de margine şi îi trase în jos, dezgolindu-mă, apoi mă sărută pe lângă marginea chilotului, coborând încet şi deodată cu el, şi piesa de lenjerie. L-am simţit în centrul plăcerilor mele şi am scos un „ah" prelung, urmat de alte gemete incoerente. Mâinile lui mă strângeau tare de talie şi mă aduceau tot mai aproape de el, până am început să tremur uşor.

— Acum, şopti el în timp ce se ridică şi îşi făcu loc între picioarele mele.

L-am simţit pe deplin şi am strâns spătarul canapelei în mâini, gemând cu ochii închişi şi bucurându-mă de moment. De noi.

— Eşti în totalitate a mea, Maia Bran. În sfârşit, îmi şopti el la ureche, înainte ca finalul să mă cutremure.

Adam

Maia dormea liniştită în camera noastră. Mă simţeam obosit, nici nu mai ştiam despre ce a fost filmul de aseară şi nici nu voiam să îmi amintesc.

Pregăteam cafeaua şi tocmai scoteam nişte croissante din cuptor, când Maia îşi făcu apariţia în bucătărie. Ciufulită, în pijamaua ei subţire şi cu un zâmbet mulţumit pe faţă. Era atât de frumoasă!

— Bună dimineaţa, toanto! Am întâmpinat-o zâmbind şi întinzându-i o cană cu cafea.

— ’neaţa, imbecilule, răspunse căscând.

— Mă bucur să văd că măcar unul dintre noi a dormit bine aseară.

— Nu te-ai odihnit? mă întrebă, aşezându-se la masă şi sorbind încet din cană, tresărind când se arse puţin la limbă.

— Ai grijă! Nu prea, încă mă simt obosit. Sper să îmi treacă când ajung la birou.

— Apropo de aseară, zâmbi ea conspirativ. Mulţumesc.

Am privit-o şi eu, răspunzându-i automat la zâmbet şi gândindu-mă, într-o secundă, la ce se referă.

Oh, prăjiturile! Le văzuse în vitrina unui magazin şi era foarte încântată că acceptasem să avem seara filmelor.

— Cu plăcere, iubito, am spus, sărutând-o pe buze.

Am pregătit două farfurii, sosul de ciocolată, gemul şi untul. Ea mânca cu unt topit şi puţină ciocolată, sau uneori doar cu unt.

— Un croasant sau două?

Capitolul XIII

În faţa mea, pe birou, raportul unui bătrân care făcuse atac de cord aştepta să fie completat. De o oră şi jumătate. Mă gândeam… Cei de la orfelinat veniseră după Adam imediat după semnalarea morţii bătrânului, iar incendiul avusese loc după aproape o lună de la moartea acestuia. Şi totuşi… mie îmi spusese că în perioada aceea… Deci… care

era adevărul?

Nu îmi plăcea deloc faptul că mă îndoiam de Adam. Îl iubeam, era omul cu care urma să îmi întemeiez o familie, probabil îmi ascundea anumite detalii tocmai pentru că era dureros să vorbească despre trecut. Sau pur şi simplu nu îşi amintea perfect toate detaliile.

Mi-am lăsat capul în mâini, oftând. De ce trebuie să mă consum aşa pentru câteva chestii minore?

Am lăsat baltă ce aveam de făcut şi am mers în celălalt laborator de medicină legală. Acolo, Robert se ocupa de toate cadavrele venite de când se aflase asemănările dintre mine şi femeile ucise. Căpitanul nu mă lăsase să mă mai implic în caz sub nicio formă. Dar, spre norocul meu, mă înţelegeam bine cu bătrânul Robert. Şi el mă ţinea la curent.

— Hei, tataie, am spus zâmbind, după ce am închis uşa în urma mea.

— Ce cauţi aici? mă întrebă el aspru, după ce mă privi pe deasupra ochelarilor.

— Nu începe! am ridicat un deget spre el.

— Încă mai vânezi criminalul? spuse ironic.

— Încă te joci cu babe moarte?

— Touché! Şi totuşi, ştii că te afectează!

— Sunt bine, bătrâne. Nu îţi mai face griji pentru mine, o să faci riduri, am dat din mână, apoi l-am privit câteva clipe. Mai multe riduri.

Robert oftă.

— Maia, cazul ăsta este dat naibii. Are legătură directă cu tine şi căpitanul nu ţi-a ordonat degeaba să păstrezi

distanţa!

— Îmi spui tu, sau aflu din altă parte? am ridicat o sprânceană, iritată.

— S-a mai găsit o victimă, spuse el, privind în jos.

— Bine, am inspirat. Aceeaşi cauză a decesului?

— Nu e moartă, mormăi Robert în barbă şi eu mi-am ţinut respiraţia.

— Poftim?

— A reuşit cumva să scape. Tipa umbla de câţiva ani la diferite cursuri de autoapărare. Se pare că au dat roade… hei, unde pleci?

Dar nu îl mai auzeam. Goneam pe scări până la etajul şapte, unde erau ţinuţi şi interogaţi martorii. Ştiam cine se ocupa de caz acum şi ştiam şi numărul camerei unde interogau ei. Numărul patru. Perfect.

Am dat mai mult buzna în încăpere şi o femeie blondă, tânără şi vizibil afectată, stătea la masă, ţinând o cană cu ceai între palme. Detectiva care era cu ea se încruntă puţin, apoi ieşi în faţa uşii, închizând în urma ei.

— Ştii că nu ai voie aici, Maia.

— Vreau cinci minute! i-am spus pe un ton puternic şi rugător.

— Căpitanul ne-a avertizat că vei vrea detalii. E prea personal. Nu pot să te las.

— Tocmai, pentru că e personal, e dreptul meu! Dacă ar fi vorba de tine, nu ai vrea să ştii ce se întâmplă?

Am văzut-o oftând, apoi îşi privi ceasul de pe mână, încruntată, şi vorbi:

— Voi lipsi zece minute, am uitat ceva în maşină. Eu nu te-am văzut azi!

Cu aceste cuvinte, se întoarse brusc şi o luă pe coridor.

Am intrat încet în camera cu martora, la care i-am zâmbit cald şi m-am prezentat:

— Bună, eu mă numesc Maia Sima.

— Ema, răspunse ea scurt şi încet.

— Mă bucur să te cunosc, Ema, am continuat să vorbesc blând şi m-am aşezat pe scaunul din faţa ei. Uite, am nevoie doar de câteva minute. Ştiu că ai trecut printr-un coşmar şi vrei ca toate astea să se termine, dar am nevoie să îmi răspunzi la câteva întrebări.

Femeia mă privi cu ochi mari, dar nu schiţă niciun gest.

— Ce anume s-a întâmplat în seara… aceea?

— M-a atacat în timp ce mă întorceam acasă, pe străduţa din apropiere. Îmi pusese o batistă udă peste gură şi nas, dar cum fac cursuri de autoapărare de câţiva ani, am reuşit să mă lupt oarecum şi să scap. Am fugit în curtea vecinilor, şi de acolo am ieşit pe bulevard. Am luat primul taxi, care m-a dus la secţia de poliţie.

— Dar agresorul, cum arăta?

Am văzut cum un fior îi străbătu tot corpul şi se foi puţin, deranjată de amintire.

— Înalt. Cu păr închis la culoare cred, sau poate era din cauză că era întuneric. Nu ştiu…

— Semne distinctive? am întrebat aproape rugător.

Ea doar dădu din cap, uşor reţinută, în semn de negare.

— Ema, te rog, închide ochii şi vizualizează. Orice îmi

poate fi de folos!

Mă privi atentă câteva clipe, apoi mă întrebă, încruntându-se puţin:

— De ce este atât de important pentru tine?

Mi-am oprit respiraţia, lăsându-mă pe spătarul scaunului.

— Pentru că pe mine mă vrea. Toate victimele lui… seamănă izbitor cu mine.

Ema îşi puse o mână la gură, şocată, în timp ce eu am eliberat în sfârşit aerul din plămâni. Suna a nebunie curată, dar uite cum o altă femeie, cu aceleaşi trăsături şi păr doar cu vreo cinci centimetri mai scurt, blond, stătea la masă în faţa mea. Putea să fie moartă acum şi să stea întinsă, inertă, pe masa lui Robert. Gândul acesta îmi făcu piele de găină, şi un oftat îmi ieşi printre buze.

Uşa se deschise, făcându-ne pe amândouă să tresărim. Se întoarse detectiva care se ocupa de caz, iar eu m-am ridicat în picioare.

— Mulţumesc pentru timpul tău, Ema. Şi îmi pare rău pentru că te-am făcut să retrăieşti asta. Ai grijă de tine!

Femeia încă mă privea cu ochi mari. O tristeţe sfâşietoare puse stăpânire pe mine şi după ce i-am murmurat detectivei un „mulţumesc”, am deschis uşa pe care intrase ea şi am păşit afară. Înainte să o închid, Ema strigă:

— Mi-a spus de mai multe ori „toantă”!

M-am întors în prag, privind-o cu ochi mari, înmărmurită, înainte să o iau la fugă din nou pe scări şi să

fug ţintă la mine în birou. Prin programele noastre, i-am aflat numărul uşor. Inima îmi bătea mai să îmi iasă din piept, capul îmi vâjâia şi ameţeam puţin, dar adrenalina îmi curgea prin vene, în timp ce aşteptam ca persoana de la celălalt capăt al firului să răspundă.

Apelul ăsta va lămuri tot.

Capitolul XIV

Băteam nerăbdătoare cu degetele în masă. În faţa mea, un cappuccino încă cald stătea neatins. Nu aveam răbdare, iar starea de nervozitate se accentua cu fiecare minut care trecea.

Speram doar să vină, mi-ar răspunde la multe întrebări şi poate ar descâlci o parte din teoriile care au făcut noduri în mintea mea. Timpul trecea extrem de greu, îmi priveam ceasul de pe mână şi mi se părea că un minut trece cât zece. Dar, după încă opt minute chinuitoare, uşa cafenelei se deschise şi, într-un final, îşi făcu apariţia. Mă privi cu un surâs aproape superior şi se aşeză în faţa mea la masă, apoi îşi agăţă geanta de spătarul scaunului. Cu un gest de o eleganţă fină, îşi trecu degetele prin părul de un roşu închis.

— Am fost surprinsă când am primit telefonul tău, spuse ea cu acelaşi surâs pe buze.

— Am nevoie doar de câteva răspunsuri.

— Te-aş subestima dacă nu ţi-ai pune întrebări.

Tipa drăguţă care mă servise pe mine apăru din nou lângă noi.

— Doriţi să vă aduc ceva?

— O cafea scurtă, neagră, cu puţin lapte şi fără zahăr, vă rog.

Fata se îndepărtă şi Rebecca îşi îndreptă din nou atenţia spre mine.

— Eşti pregătită să afli şi partea mea de poveste?

— Pentru asta am venit.

— L-am cunoscut pe Adam după câţiva ani după ce ieşise din sistem. Eram amândoi la facultate. El încă se îndoia de cine este cu adevărat, eu aveam un scop bine stabilit. Încă de la început, uita lucruri mărunte şi puneam asta pe baza stresului. Avea mult de învăţat şi deseori se suprasolicita. Trecea destul de brusc de la o stare la alta, dar mereu a ştiut să fie un gentleman. Avea şi are carismă, trebuie să recunosc, zâmbi ea în colţul buzelor, apoi duse ceaşca la buze. Iar cu asta m-a cucerit.

— V-aţi căsătorit, am spus.

— Evident. Dar era în continuare tulburat, începuse să aibă probleme tot mai dese cu somnul şi am încercat să mergem la un psiholog. I-a prescris calmante şi câteva somnifere uşoare. Voia un copil, dar vorbisem cu psihologul în privat şi îmi spusese că îl suspectează de o boală psihică, însă pentru investigaţii amănunţite era nevoie să mergem la un psihiatru, continuă să povestească, ignorând privirea mea şocată. Ne-am certat groaznic în seara în care i-am propus, iar când a aflat de avort…

— De ce ai făcut asta? am întrebat-o aproape în şoaptă. L-a distrus…

— Pentru că mi-a fost frică, răspunse ea încet şi o vedeam pentru prima dată vulnerabilă. Era un regret imens în privirea ei acum. Nu ştiam de ce anume e suspect, dacă este posibil să fie ereditar, şi am luat decizia aproape automat. Am regretat enorm mai târziu şi speram ca Adam să nu afle niciodată. Dar a aflat. Şi a avut o ieşire urâtă. A plecat de acasă câteva zile şi s-a întors fără să spună o vorbă despre unde a fost sau ce a făcut în tot acel timp.

— Nici tu nu ai întrebat?

— Normal că nu. Mă simţeam suficient de vinovată, iar el avea tot dreptul să fie furios. De atunci, lucrurile s-au schimbat drastic între noi. A acceptat să meargă la un psihiatru. După primele şedinţe, diagnosticul parţial era tulburare de personalitate, în linii mari. După încă câteva, medicul era convins că este ceva mult mai complex, însă el a refuzat să se mai prezinte din nou.

— De ce? am întrebat-o şocată. Câteva ipoteze îmi urlau în minte să le bag în seamă şi să le dezvolt, dar le ignoram total până aveam să aflu întreaga poveste. Nu voia să ştie ce se întâmplă cu el?

— Întocmai. S-a axat pe trecut. A încercat să îşi găsească părinţii şi s-a interesat de tot ce a putut, în legătură cu copilăria sa.

— Ştii cumva când a fost preluat de la Iona şi Dina? am întrebat-o, încruntându-mă. Mă durea capul din ce în ce mai tare.

— Stai puţin, spuse ea, şi se întoarse puţin spre geanta pe o agăţase de spătarul scaunul pe care stătea.

Scoase din ea un plic destul de gros, pe care îl puse pe masă şi îl împinse spre mine, privindu-mă serios. L-am privit câteva clipe înainte să îl iau şi să îl deschid.

Acte. Copii ale certificatului de naştere, ale foilor matricole, anchetei sociale, registrelor de la orfelinate, în dosarul cu ancheta socială era menţionat Adam ca fiind preluat de la Iona şi Dina în 8 iunie. În data de 20, aceeaşi lună, orfelinatul era mistuit de flăcări.

Am lăsat foile jos, privind blocată la datele scrise cu negru.

— Ştiu, spuse ea.

— Chiar crezi că…

— Tot ce e posibil, ridică uşor din umeri. Dar, asta nu e tot. Priveşte, zise Rebecca în timp ce scoase dintre foi un articol decupat dintr-un ziar şi îl puse în faţa mea, peste celelalte. Îl mai citisem, era despre moartea bătrânului Nae. A fost găsit pe 30 mai… 30. Adam a fost preluat de către orfelinat în 8 iunie. În 20 a avut loc incendiul.

M-am lăsat pe spate, acoperindu-mi gura cu o mână în semn de şoc şi groază. Încă refuzam să bag în seamă teoriile din capul meu, dar într-un mod inconştient, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Uite… speram că va fi bine alături de tine. Eu nu ştiu sigur care este situaţia lui acum şi cât este de stabil. Nu ştiu nici măcar de ce anume şi dacă suferă de vreo boală psihică. Dar dacă tu eşti aici, în faţa mea, este clar că nu şi-a revenit.

Am privit-o fix, apoi mi-am şters lacrimile cu palmele. Ea nu îmi făcuse niciun rău, în timp ce eu am blamat-o cu

fiecare ocazie. Astăzi acceptase să ne întâlnim, deşi poate nu meritam.

— Îţi mulţumesc mult, am spus sincer.

— Nu ai pentru ce. Ai tot dreptul să ştii. Şi dacă ai nevoie de ajutor, sunt la un telefon distanţă.

Conduceam fără direcţie, procesând ceea ce tocmai aflasem… şi nu prea. Adică… nu digeram cuvintele, informaţiile. Simţeam că îmi bubuie capul, mă dureau orbitele şi aveam nevoie de un loc unde să îmi pot pune toate informaţiile cap la cap. Aveam deja două apeluri pierdute de la Adam, dar nu eram în stare să vorbesc la telefon acum. Mă voi gândi la o scuză mai târziu.

Ce zi este astăzi? Sâmbătă? Duminică? E Duminică. Am tras brusc de volan şi am luat-o prin intersecţie. Aveam de gând să merg la birou. Nu era nimeni astăzi acolo, eventual câte un rătăcit ca mine. Şi totuşi, intimitatea biroului meu mă linişti puţin, până ce uşa se deschise şi Adam dădu buzna înăuntru, trântind uşa în urma lui. Se rezemă de ea şi rânji cu un aer atât de rece şi superior, încât mi se făcea pielea de găină.

— Astăzi a fost seara fetelor, toanto?

EPILOG

Urmele de pe gât se estompaseră suficient cât să le pot acoperi cu fond de ten, apoi au trecut de tot, de parcă nici nu fuseseră acolo. Mi-am trecut o mână prin păr, am aruncat o ultimă privire în oglindă şi am plecat.

Era Duminică. Fix patru luni de când…

Am închis ochii strâns. Inima începuse să îmi bată nebuneşte, în timp ce partea raţională a creierului îi explica din nou cât de norocoasă este că a scăpat cu viaţă. Cu viaţă, dar cu răni care m-au marcat cât pentru trei.

Dublă personalitate. Fără să ştie una de cealaltă. De aceea avea momente când nu îşi amintea anumite părţi din viaţa lui. Avusese o copilărie cruntă… tatăl său îl bătea, îl pedepsea şi înfometa cu zilele, înainte să se îndure şi să îl cedeze unui orfelinat. Dina şi Iona au încercat să îl adopte şi să îl crească, până la urmă el făcea parte din familie. Dar modul în care murise bătrânul lor vecin şi faptul că Adam fusese găsit la faţa locului, fără să îşi amintească vreun detaliu, făcuse ca toată situaţia să se îngreuneze considerabil.

Incendiase orfelinatul pentru că ura locul acela, dar avea o gândire rece şi calculată. Aşa ajunsese detectiv. Îşi dădea silinţa şi era ambiţios peste măsură, însă cu mine era altă poveste…

Mă văzuse în clădirea secţiei de criminalistică. Mă urmărise în oraş şi ceruse deja cazul „Grădinarul” încă de la primul cadavru. Ciocnirea de pe hol fusese intenţionată, înainte să facem cunoştinţă la mine în birou. Dar faptul că nu urma un tratament şi tulburarea lui se agrava îl făcea să devină paranoic şi să dezvolte un comportament obsesiv. Ceea ce a dus la crimele blondelor. Totuşi, ceea ce m-a ţinut în viaţă a fost faptul că eu eram trofeul în cele din urmă. Nu se ştie încă exact după ce criterii se ghida, în afara faptului că

semăna cu mine, şi nici câte crime avea de gând să facă. Cert e că eu urma să fiu ultima din serie, în cele din urmă avea să deţină şi trofeul. În totalitate.

Avusesem extrem de mare noroc cu căpitanul, care îşi uitase telefonul la birou. Trecuse şi pe la mine, într-o sclipire de geniu. Privirea mea tocmai se înceţoşa din cauza mâinilor care se strângeau în jurul gâtului meu.

M-am cutremurat. Mintea mea refuza să îşi mai amintească aceste detalii. Acum eram într-un concediu prelungit şi tot ce îmi doream era să mă urc mai repede în avionul spre Antalya, destinaţie spre care aveam deja biletul pregătit pentru săptămâna viitoare. Împreună cu Adelin, Sara şi Alex aveam de gând să evadăm cincisprezece zile, într-un resort de cinci stele şi multă, multă lene.

Se ceruse condamnarea la moarte. Dar avocatul său îl scăpase datorită bolii psihice. Însă avea sentinţă pe viaţă definitivă. Ceea ce era de aşteptat şi la fel de şocant, deopotrivă.

Mi-am întrerupt şirul gândurilor pentru că tocmai parcam în faţa casei părinţilor mei. Am inspirat şi expirat adânc de câteva ori, înainte să intru şi să mă lovesc de atmosfera atât de familiară. Mama şi tata m-au strâns în braţe, iar Alex chicoti când mă văzu.

— Ce faci, umflato?

— Mie îmi trece peste cinci luni, dar tu tot urât ai să rămâi!

Tata îşi dădu ochii peste cap, râzând, mama ne certă din priviri, dar zâmbind.

Era Duminică şi luam cina în familie. Singurul loc unde mă simţeam cu adevărat în siguranţă, unde ştiam că numele Sima reprezintă iubire, putere şi familie, deşi pentru mulţi devenise o legendă. Unde tata va fi mereu pregătit să îi omoare cu mâinile goale pe oricine se va pune cu noi, mama va avea o vorbă bună pentru toţi, iar idiotul meu frate îmi va scoate fire albe înainte de vreme. Pentru că împreună suntem mai puternici.

Nu e aşa, bunicule?

Sfârşit